

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kayahan
Demir

KEFENSİZLER
MEZARLIĞI

pörtakal

İSTANBUL 2021

www.portakalkitap.com

portakal

PORTAKAL KİTAP | 69

Roman | 59

KEFENSİZLER MEZARLIĞI

Kayahan Demir

PROJE EDITÖRÜ

Ayşe Tuba Ayman

YARDIMCI EDITÖR

Gizem Olcay

ISBN

ISBN: 978-625-7340-13-7

9 786257 340137

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hoca paşa Mahallesi

Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C

Fatih / İstanbul

T. 0212 511 24 24

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika N° 45586

SON OKUMA

Tolga Yozcu

KAPAK TASARIM

Yasin Çetin

İÇ TASARIM

Nur Kayaalp

4. BASKI

Aralık 2021, İstanbul

BASKI VE CİLT

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 8

Davutpaşa / İstanbul

Telefon: (0212) 501 97 57

Matbaa Sertifika No: 45099

www.portakalkitap.com

portakal@portakalkitap.com

  /portakalkitap

 /KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş'ye aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Kayahan
Demir

KEFENSİZLER
MEZARLIĞI

pörtakal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KAYAHAN DEMİR

1988 İstanbul doğumlu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Matematik ve çift anadal olarak Astronomi ve Uzay Bilimleri bölümlerinden mezun oldu. Bunlarla yetinmeyip tahsil hayatını bir de İstanbul Üniversitesi Tarih bölümünde sürdürme kararı aldı.

Lise yıllarına dayanan yazın hayatı, 2012 yılında yayımlanan ilk kitabıyla süslendi. Sonraki senelerde bu ilk göz ağrısına başka kardeşler de katıldı.

Bazı yerel ve ulusal dergilerde öykü ve denemeleri yayımlandı. Katıldığı çeşitli öykü yarışmalarında dereceler aldı.

Dünyanın en güzel şehri olduğuna inandığı İstanbul’da yaşıyor. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi radyosunda polisiye, tarih ve korku edebiyatı üzerine bir program hazırlayıp sunuyor.

Yazarın *Kefensizler Mezarlığı* isimli romanı “Kayıp Rıhtım En İyi Yerli Korku Romanı İkincilik Ödülü”ne layık görülmüştür.

Bazı dernek ve kurumlarda ‘hayal gücü ve yazarlık atölyesi’ eğitimleri de veren yazar, POYABİR (Türkiye Polisiye Yazarları Birliği), ESKADER (Edebiyat Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneği) ve FABİSAD (Fantazya ve Bilimkurgu Sanatları Derneği) üyesidir.

[instagram.com/yazarkayahandmr](https://www.instagram.com/yazarkayahandmr)

[facebook.com/yazarkayahandemir](https://www.facebook.com/yazarkayahandemir)

twitter.com/yazarkayahandmr

“Korkular da yıldızlar gibi hep oradadırlar,
ama gün ışığı onları gizler.”
Irvin D. Yalom

SON BÖLÜM

Kapı usulca aralandı.

Gıcırdayarak açılan kapının sesine bir çift küçük ayak sesi eşlik etti. Her adım yüreğimin derinliklerine işliyordu sanki.

Korkuyor muydum?

Hayır, sadece biraz gergindim. Sonuçta gelen kişi yabancı değildi. Ayrıca ben gelmesini istediğim için geliyordu. En büyük dileğimi gerçekleştirmek için...

Adımlar bulunduğum odaya yaklaştıkça kalbim yerinden çıkacakmışçasına hızla atıyordu. Bir an kalp krizi geçireceğimi düşündüm ama onu görmeden ölmeye niyetim yoktu. Yorgun kalbim bu heyecana bir süre daha dayanabilir miydi? Ayak sesleri odamın hemen önündeydi. Küçük bir el kapı tokmağına uzanıyordu.

Kapı aralandıkça odaya yayılan gıcirtı sesi adeta kulaklarımı tırmalıyordu. Belki de işittiğim, kulakları sağır edebilecek en sessiz çığılıktı. Nihayet kapı tamamen aralandı, görmeyi dilediğim kişi tam karşımdaydı. O anda gözlerimden akan yaşlara aldırış dahi etmiyordum. Yavaşça yere çömeldim, kollarımı olabildiğince açtım. Gözlerimdeki yaşlara rağmen tebessüm edebiliyordum çünkü en mutlu anımla baş başaydım.

“Oğlum!”

Karşımdaki silüet tek kelimelik cümleme tepkisiz kalmadı ama donuk suratındaki saf tebessümü fark etmem biraz zaman almıştı.

“Baba!”

10 | KAYAHAN DEMİR

Karşımdaki karanlığın coşkuyla bana doğru geldiğini gördüm. Ona sarılmayı o kadar çok istiyordum ki... Çünkü oğlum, babası için çok ama çok uzaklardan gelmişti!

1.BÖLÜM

“Hayatta hiçbir gayesi kalmayan insanın durumu, otopsiye girmeyi bekleyen bir cesedin durumundan farksızdır.”

Mete, İstanbul'un tam kalbinde yer edinmiş, tarihî dokularla bezeli İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü'ne girer girmez üç senedir okuduğu bölüm binasına hızlı adımlarla ilerledi. Geçtiği yerlerde yaklaşık iki ay evvel yeşermeye başlamış ağaçlar, çimenlere uzanıp birbirlerini çekiştiren üniversiteli gençlere adeta güneşli havalarda sığınabilecekleri bir korunak olmuştu. Tam anlamıyla bir bahar havası vardı.

Mayıs ayının gelmesiyle her sene üniversite bünyesinde organize edilen festival döneminin başlaması, derslere girmek istemeyen öğrencilerin bahanesi olmuştu. Konserler, spor ve kulüp etkinlikleri, geziler bu kaçamak için başlıca sebeplerdendi. Nihayet bilim tarihinin en eski temel bilimlerinden biri olan “Astronomi ve Uzay Bilimleri” başlıklı tabelanın yer aldığı binaya gelebilmişti.

Çevresine göz gezdirdikten sonra tanıdık birini göremeyince bölüm binasına girdi. Geniş hole adım attığında bölüme henüz yeni atanmış araştırma görevlisi Erkan'la karşılaştı. Kırklı yaşlarda olmasına rağmen olduğundan daha genç görünüyordu. Suratına minik bir tebessüm ilıştırıp, “Ne haber Mete?” diye sordu. “Urfa gezisinin sonuçları açılmış, bir bak istersen.”

Mete duyduğu haber karşısında o kadar heyecanlanmıştı ki hocasına selam dahi vermeyi unutmuştu. Öyle ki heyecanı ses tellerine kadar sirayet ediyordu.

“Öyle mi hocam? Sonuçlar nerede asılı?”

Erkan Hoca, karşısındaki delikanlının heyecanını normal karşıladı. Tebessümünü koruyarak panoyu işaret etti. Mete, hocasının gösterdiği yere bakınca önder yüzünü ekşiti ve hemsaklarında gülümeye başladı.

“Hocam kusura bakmayın, bu yeni binaya hâlâ alışamadım.”

“Fark ettim,” dedi araştırma görevlisi Erkan. “Artık tüm dersler burada olacak, alışırsın zamanla.”

Erkan Hoca haklıydı. Bir buçuk sene evvel yıkılan bölüm binalarının yenilenme süreci yeni tamamlanmıştı. Bölüm binaları genişletildiğinden öğrencilerin uyum sağlaması vakit alacaktı. Mete, hocasını selamladıktan sonra panoların bulunduğu yere giderken uzun, siyah ve dalgalı saçlarını sağ eliyle arkaya taradı. Heyecanını dizginlemeye çalıştı. Gerek heyecanından gerekse ısınmaya başlayan havalardan alnından ter damlıyordu.

Cam panoya asılmış sayfada “Urfa Gözlem Gezisine Katılmaya Hak Kazanmış Öğrenci Listesi” yazılıydı. Yaklaşık yirmi ismin yer aldığı listede gözüne ilişen bir isim onu rahatlatmıştı.

“G. Mete Yıldız”

İsmi bir kâğıtta görmek Mete’yi hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı. Bölümün en başarılı öğrencilerinden olmasına rağmen bu geziye kabul edilmeyeceği düşüncesi hep aklındaydı. Ancak bu sefer emekleri boşa gitmemiş, derslerinde elde ettiği başarı ona bu gözlem gezisini armağan etmişti.

“Vay kardeşim, ismin en üstte, tebrikler!”

Mete aniden irkildi. Gelen, en yakın arkadaşı Mustafa’ydı. Olur olmadık yerlerden aniden çıkıp insanları korkutmayı çok sevdi.

Mete muzip bir şekilde tebessüm ederek, “Senin ismin de en altta!” dedi. “Yani bir gezide daha...”

“Birlikteyiz!” dedi Mustafa, Mete’nin sözünü keserek. Heyecanla arkadaşının üzerine atladı. Mete’ye göre oldukça iriydi. Mustafa ona sarılırken kaburgalarının kırılacağını düşünmeden edemedi.

Mete, “Biraz daha sıkarsan birlikte olamayacağız,” dedi nefes nefese. “Sayende kaburgalarım ile ciğerlerim iç içe geçti, biraz yavaş!”

Mustafa, bu uyarıdan sonra Mete’yi bırakıp, “Kusura bakma,” dedi.

“Ekte başka kılavuz var?” Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sen de olduğuna göre sınıfın çoğu var diyebilirim.”

Mustafa kıkırdadı. Dersleri genel anlamda pek iyi sayılmazdı. Çoğu zaman Mete sayesinde sınavlardan geçer not alırdı.

“O zaman desene macera başlıyor!”

“Bu biraz da sana bağlı.”

Mustafa merakla Mete’ye baktı. “Ne demek şimdi bu?” diye sordu.

Mete ketumluğunu koruyarak sinsice tebessüm etti. Kolunu Mustafa’nın omzuna atarak, “Gel yemekhaneye gidelim, karnım zil çalıyor. Sabahtan beri dersteyim, her an beynim patlayabilir,” dedi.

“Olur kardeşim, ben de aynı şekildeyim. Acaba bugünkü menüde ne var?”

İkili yemekhaneye giderken Mustafa macera konusunu çoktan unutmuştu bile.

* * *

Gezi günü geldiğinde, tarihî Güneş teleskobunun yer aldığı gözlemevinin önünde mütevazı bir kalabalık göze çarpıyordu. Gözlem gezisine gitmeye hak kazanmış öğrenciler, kendilerine göz kulak olmak için görevlendirilmiş üç araştırma görevlisiyle bölüm bahçesinde sohbet ediyor, Urfa’ya gidecek özel üniversite otobüsünü bekliyorlardı.

1933’te İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi bünyesinde kurulan tarihî sayılabilecek gözlemevi yenilenmiş haliyle bahçedeki kalabalığın sohbetlerine şahit oluyordu. Gözlemevi, yenilenme çalışmaları sırasında yıkılmayan tek yapı olmuştu. Tarihî yapı sayıldığından Kültür Bakanlığı, bölüm binasının özellikle bu kısmının yıkılmasına razı olmamıştı. Orada yüz yıla yakın bir tarih yatıyordu. Yerli yabancı birçok bilim insanı burada araştırmalar yapmış, bilimin aydınlık yüzünü ülkemizle tanıştırmıştı. Prof. Dr. Nüzhet Gökdoğan ve Prof. Dr. Kâmuran Avcıoğlu burada çalışmış yakın dönem kadın âlimlerden bazılarıydı.

Bölüm bahçesinde öğrenciler kendi aralarında sohbet ederken kampüs görevlileri Urfa’ya gidecek teleskopları hazırlıyordu. Bunların yanı sıra çok sayıda Gök Arması da gidecekler arasındaydı. Özellikle gece

gözlemlerinde çıplak gözle yapılacak takımyıldızı tayini için olmazsa olmazdı. Bunlara bir nevi modern usturlap da denebilirdi.

Bahçeye üzerinde üniversitenin logosunun bulunduğu ihtişamlı bir otobüs yanaştı. Aracı gören öğrenciler ve araştırma görevlileri, ellerindeki eşyalardan bir an evvel kurtulmak istiyorlardı. Önce teleskop ve diğer gözlem materyalleri bagaja yerleştirildi. Gezi iki gece üç gün sürecekti. Dolayısıyla öğrenciler eşya, yiyecek ve çadır da getirmişti. Eşyalar yerleştirildikten sonra herkes otobüse geçti. Mete'yle Mustafa yan yana oturdu. Günay ve Mehtap'sa hemen önlerindeki koltuklardaydı.

Özellikle Günay başına buyruk bir kızdı. Kısa kesilmiş mor renk saçlarının bir kısmı kazıtılmıştı. Hem tarzıyla hem kıyafetleriyle görünüşü alışılmışın dışındaydı. Diz kısımları yırtık siyah pantolonlarını, kuru kafa motifli iri küpelerini üzerinden hiç eksik etmezdi. Abartılı makyajıysa gotik havasını tamamlıyordu.

Mehtap'sa onun tam tersi özelliklere sahipti. Bakımlı, uzun, siyaha dönük düz saçlarıyla klasik bir tarzı vardı. Ses tonu bir çocuğunkine benziyordu, ilgi çekici olduğu kadar dinlendiriciydi. Arkadaşları ona defalarca seslendirme yaparak meşhur olabileceğini söylemesine rağmen o, hayatını bilime adamak istiyordu. İleride Nüzhet Gökdoğan, Paris Pişmiş gibi başarılı bir bilim kadını olmak istiyordu.

Otobüs hareket ettiği anda kulaklığını takan Günay, dinlediği şarkıyla kendinden geçmişti. Mehtap'sa Tübitak'ın bilim kitaplarını kurcalamakla meşguldü. Bu esnada Mete'yle Mustafa da Urfa'yla ilgili planlarını yapmaya başlamıştı.

* * *

Yaklaşık on sekiz saatlik yolculuğun ardından üniversite otobüsü Urfa'ya vardı. Yolculuk sırasında öğrenciler yer yer şarkılar söylemiş, yer yer kendi içlerine çekilip kitap okumuş, telefonda oyun oynamış ya da uyumuşlardı. Yolculuk bittiğindeyse tek hissettikleri yorgunluktu. Akşam olmuş, hava kararmıştı. Çadırlar kurulduktan sonra iki üç saatlik dinlenmenin ardından gece gözlemi yapacaklardı.

Havanın kararmasıyla ortaya çıkan yıldızlar, buraya ilk kez gelenleri hayrete düşürüyordu. Densizlerde duymaya alışık oldukları berrak

gökyüzüyle iç içeydiler. Yaptıkları ilk iş, temiz Urfa havasını ciğerlerine doldurmak oldu. Yıldızların, hatta samanyolunun bu derece net görülebildiği böyle bir yerde keyifli gözlemler yapılacağı kesindi.

Otobüs Urfa'nın bir kasabasına girdikten sonra araştırma görevlisi, kasabalı, orta yaşlı bir adama çadır kurmaya müsait bir alan olup olmadığını sordu. Yaklaşık yarım saat içinde kasabalının söylediği yere vardılar. Büyük sayılabilecek bir alandı. Biraz ıssız olmasına rağmen on beş dakika ileride bir kasabanın olduğunu bilmek herkesi rahatlatıyordu. Yaklaşık yirmi beş kişilik bir kafilede yalnızlıktan söz edilemezdi kuşkusuz.

Otobüsten indikten sonra herkes kendi çadırını kurmaya başladı. Bir saatte çadırlar kurulmuş, teleskoplar gözleme hazır hale getirilmişti. Üç saatlik dinlenmenin ardından herkes çadırından çıkıp ciğerci kedisi misali teleskopların etrafında toplanmaya başlamıştı. Bir yandan teleskopların açılarını ayarlarken bir yandan da sandviçlerini yemeye çalışıyorlardı. Bu esnada çadırlarından hâlâ çıkmamış olan Mete'yle Mustafa'ysa bir yandan atıştırırken bir yandan sohbet ediyorlardı.

Mustafa'nın canının sıkıldığı her halinden belliydi. "Maceraya bak, çay demle!" diye söylendi.

Mete, "Keşke," dedi gülümseyip gülümsemediği belli olmayan bir ifadeyle. "Şimdi demli bir çay demleyenimiz olsa güzel olurdu doğrusu."

Latifeyi duymazdan gelen Mustafa gülmemişti bile.

"Sırf çadırda yemek yiyip gözlem yaparak mı geçireceğiz üç günü? Ben okuldan kaçmak isterken açık havalı okulun içine düştüm resmen!"

İkisi de güldü. Mustafa'nın sinirinden güldüğü belliydi.

Kısa süreli bir sessizlikten sonra Mete, Mustafa'ya kaçamak bir bakış attı. "İstersen..." dedi ve hemen ardından sustu.

Mustafa sabırsızlıkla, "İstersen ne?" diye sordu.

"İstersen buradan kaçabilirsiniz. Bildiğim kadarıyla..."

Mustafa, önce arkadaşının yine şaka yaptığını düşündü. Ancak Mete'nin yüzündeki ifadeyi görünce ciddi olduğunu anladı.

“Yani kaçalım mı diyorsun?”

Mete omuz silkerek, “İstersen,” dedi. “Canının sıkıldığını söyleyen sensin, yoksa benim için hava hoş.”

Mustafa bir süre konuşmadan sandviçini yedi.

“Peki o bildiğin yer... Tam olarak nerede?”

Mete arkadaşının sorusu üzerine başını sağa sola salladı. “Soru yok kardeşim, icraat var! Benimle var mısın, yok musun?”

Mustafa aniden fırlayıp ayağa kalktı. Coşkuyla, “Varım be!” diye haykırdı. “Hatta bunu Günay’la Mehtap’a da teklif edebiliriz.”

Mete yüzünü buruşturdu. Düşünceli bir ifadeyle, “Mehtap’tan pek emin değilim ama Günay’dan şüphem yok. Olur, onları da çağıralım öyleyse,” dedi.

Mustafa, bir anda bir şey hatırlamışçasına eğilip arkadaşına sokuldu. “Gerçi ben o Günay’dan biraz çekiniyorum dostum. Biraz tuhaf biliyorsun.”

“Sadece biraz ilginç diyelim,” diye söylendi Mete.

“İlginç biraz hafif kalır. Aralarda kendi kendine konuşurken görüyorum onu, görünmeyen varlıklarla iletişimi var gibi. Sen hiç fark etmedin mi?”

Mete bir anda gülerek ortamdaki kasveti dağıttı. “Saçmalama Mustafa, belli ki bu kız seni çok korkutmuş. Asıl beni Mehtap düşündürüyor. Bizimle geleceğinden emin misin?”

“Onu ikna etmekte ne var! Gideceğimiz yerde gece gözlemi yapmak için şartlarımız daha iyi olacak dedik mi, tamamdır. Biliyorsun, ona bilimin ‘b’sini söylemek yetiyor.”

Mustafa biraz durakladıktan sonra sessizce, “Ne zaman gideceğiz peki? Şimdi gitsek olmaz mı?” diye sordu.

“Şimdi olmaz. Yarın hava kararmak üzereyken gideceğiz. Biliyorsun, daha kızları da ikna edeceğiz. Ayrıca hiçbir şeyin anlaşılmaması için yarın akşamı beklememiz şart,” dedi Mete buyurgan bir sesle.

“Doğru söylüyorsun,” diyerek onayladı Mustafa. “Hem yarın Harran Üniversitesi’ne gidecektik, yokluğumuz hemen fark edilir. Söylediğin gibi yapalım. Ama gideceğimiz yer hakkında ipucu versen...”

Mete başını olumsuz manada salladıktan sonra, “Olmaz dostum, sürpriz,” dedi. “Sadece şunu söyleyebilirim ki, buraya göre çok daha ihtişamlı ve gizemli bir yer.”

“İhtişamlı” kelimesi Mustafa’yı umutlandırdıysa da “gizemli” kelimesi için aynı şeyi söyleyemezdi. Bu kelimeye onu rahatsız eden bir şeyler vardı.

* * *

Gece yarısına kadar süren gözlemlerin sonunda yorgun düşen öğrenciler, yol yorgunluğunu da bahane ederek bir sonraki günün öğle saatlerine kadar çadırlarından çıkmamışlardı. Öğleye doğru çadırlardan sesler yavaş yavaş yükselmeye başladı. Urfa’nın kavurucu sıcağı insanı rahatsız ediyordu. Öğrenci kafilesi kahvaltı ettikten sonra Harran Üniversitesi’ne doğru yola çıktı.

1992’de kurulan Harran Üniversitesi, çok sayıda öğrenciyi ihtiva ediyordu. Birçok alanda fakültesi bulunan üniversite, artık ülkenin her köşesinden gelen öğrencilerin ve akademisyenlerin bulunduğu kapsamlı bir eğitim kurumuydu. Özellikle üniversitenin Fizik bölümündeki akademisyenlerden Astrofizik alanında çalışmalar yapan dahi bulunuyordu. Gerek gözlem etkinliğine gelen gençlere farklı bir üniversiteyi tanıtmak gerekse Fizik bölümündeki akademisyenlerini tanımlarına vesile olmak için üniversiteye de gezi düzenlemeye kararı vermişlerdi.

Öğrenciler okula ayak bastıklarında çok şaşırdılar. Bu kadar gelişmiş bir kampüs beklemiyorlardı. Üniversite kampüsü en az İstanbul’daki köklü üniversitelerin kampüsü kadar büyük ve görkemliydi. Öğrencisinden akademisyene, kıçısından temizlik görevlilerine kadar

herkesin sürekli hareket halinde olduğu aktif bir ortamın ortasına düşmüşlerdi.

Öğrenciler kampüsü gezip akademisyenlerle tanışırken zaman hızla akıp geçmişti. Akşama doğru kabile kampüsten ayrılmış, çadırların olduğu yere doğru yola çıkmışlardı. Bu gece de öğrenciler bir süre dinlendikten sonra gece gözlemi için toplanacaktı ama bu sefer dört eksikle...

* * *

“Nereye gittiğimizi hâlâ söylemeyecek misin Mete?” diye sordu Mehtap. Yarım saattir aralıksız yürümekten yorulmuştu.

Mete duraklayıp, “Az kaldı, biraz daha sabredin,” dedi.

Tahmin ettikleri gibi Günay’ı ikna etmeleri zor olmamıştı. Mehtap’sa önce epey nazlanmış, kabileden ayrılmaya cesaretinin olmadığını söylemişti. Ancak içindeki bilim aşkı yüzünden, Mete’yle Mustafa’nın anlattıklarına yenik düşmüş, onlarla maceraya atılmayı kabul etmişti. Görünen oydu ki, Mehtap verdiği bu karar yüzünden şimdiden pişmandı.

Sırtındaki çantanın gereğinden ağır olduğunu fark eden Mustafa, kızlara sezdirmeden Mete’nin yanına gidip, “Benim çanta... Yine niye gerektiğinden daha ağır?” diye sordu. “Bunda senin payın var mı dostum?”

Mete muzipçe tebessüm ederek, “Belki birkaç parça şey koymuş olabilirim, bu seferlik de idare et kardeşim,” dedi.

Mustafa, “Nedense senin ‘seferlerin’ bir türlü bitmiyor, ama neyse bu seferlik de öyle olsun bakalım!” dedi. Sonrasında iki arkadaş birbirlerini duyabilecek şekilde güldü.

Biraz ilerlemişlerdi ki, Mete’nin ani duruşuyla herkes donup kaldı. Mete, parmağıyla üç katlı virane bir evi işaret ederek, “İşte geldik millet!” diye haykırdı.

Mete haricinde gruptaki kimsenin yüzü gülmüyordu. Havanın kararmasıyla birlikte oldukça ürkütücü görünen kadim bina onlara kasvetten başka bir şey sunmuyordu.

Mustafa yorgunluktan yutkundu. İmalı bir ses tonuyla, “Kardeşim, bizi getire getire buraya mı getirdin?” diye sordu. “Eminim burada fareler cirit atıyordur!”

Titizliğiyle bilinen Mehtap, bu söz üzerine sessiz kalamadı. “Ne diyorsunuz ya! Ben farelerden çok korkarım. Bence geri dönelim!”

Mete sertçe, “Bu yolun geri dönüşü yok!” dedi. “O kadar gelmişiz, ki gördüğünüz gibi hava da karardı. Bu karanlıkta geldiğimiz yeri bulamayacağımız aşikâr. Yani bu gecelik buradayız. Hem korkmayın, fare görürsek ben icabına bakarım.”

“Gizemli bir yere benziyor, geceyi burada geçirmek heyecanlı olabilir,” dedi Günay.

“İşte sizden duymak istediklerim,” diyerek Günay’ın sözlerini onayladı Mete. “Anınızı yaşayın ve gelecek kaygısını yarına kadar kafanızdan atın!”

Eve yaklaştıklarında gördükleri sahne karşısında tekrardan duraklamışlardı çünkü karşılarında devasa büyüklükte eski bir mezarlık belirmişti. Mezar taşlarından yoksun, sayısı meçhul, düzensiz tümseklerin bir araya geldiği tarihî bir mezarlık...

Ortamdaki derin sessizlik herkesin gerilmesine sebep olmuştu. Dördü de mümkün olabildiğince soğukkanlı olmaya çalışıyordu, eve adım atana kadar kimse kimseyle konuşmadı. Tek güvenceleri, fener olarak kullandıkları telefon ışığıydı.

Evi asırlardır koruyan, üzerinde Osmanlı motiflerinin bulunduğu eski tahta kapıyı araladıklarında yoğun bir toz kütlesiyle karşılaştılar. Kapı kapalı olmasına rağmen kilitli değildi. Ev sanki terk edilmişti. Bakımsız olmasına rağmen bu derece görkemli bir ev neden senelerce yalnızlığa mahkûm edilmişti ki? Bu görüntü, herkesin aklını kurcalamıştı.

Evin girişindeki eski dönemden kalma gaz lambasını kibritle yaktıklarında ortam biraz da olsun aydınlandı. Çekmeyen cep telefonlarından daha fazla ışık yaydığı kesindi. Ardından arka arkaya, gıcırdama sesinden senelerin yorgunluğu belli olan ahşap merdivenleri çıktılar. Çürümeye yüz tutmuş merdivenlerden gelen sesimde, etraf çok

sessizdi. İlk katı çıktıklarında karşılarında bir gaz lambası daha belirdi. Onu da yakınca ev biraz daha aydınlanmıştı. Evin dizaynı ve eşyalar büyük oranda seçilebiliyordu.

Oturma odasına benzeyen bir odaya girdiler. Ortamdaki sessiz gerginliğe dayanamayan Mehtap, “Ya ben çok korkuyorum,” dedi. “Burada gözlem falan yapılmaz, gidelim.”

“Mehtap haklı Mete,” dedi Mustafa. “Başımıza her an bir şey gelecekmiş gibi hissediyorum.”

Mete, “Merak etmeyin,” diye yineledi. “Haklısınız, biraz korkutucu görünebilir. Ama bize zarar verebilecek kimse yok. Görmüyor musunuz, in cin top oynuyor!”

“Ya Mete!” diye tepki veren Mehtap’a Mete gülerek karşılık verdi. Salona girdiklerinde etraftaki eski eşyaları fark ettiler. Tozlanmış, senelerin verdiği ağırlığa dayanamayıp kırılmış ancak buna rağmen yerleştirildiği düzenli halini korumuş birbirinden antika eşya mezarları...

“Belli ki ev senelerdir kullanılmıyor,” dedi Günay. “Baksanıza her yeri pislik götürüyor.”

“Gelin üst kata çıkalım,” dedi Mete. “Oradan gökyüzü daha güzel görünüyor olmalı.”

Bu teklif karşısında heyecanlanan Mehtap, “Üst kata çıkalım öyleyse. Hatta mümkünse sabaha kadar oradan ayrılmayalım!” dedi.

Bunun üzerine dört arkadaş salondan çıkıp merdivenleri tırmanmaya devam ettiler. Evdeki tek ses merdivenlerin gıcirtısıydı.

“Dikkatli çıkın,” diye uyardı Mustafa. “Merdivenler çok da sağlam görünmüyor.”

Üst kata vardıklarında karşılaştıkları manzara bir öncekiyle benzerdi. Birbirinden eski, toz içinde, oldukça bulanık görünen sayısız antika eşya... Çalışma odasına girdiklerinde odanın dizaynı herkesin ilgisini çekmişti. Çalışma masası, üzerinde istiflenmiş defterler, astronomi ve fizik kitapları, Kalemlik PUSKİNE hesap makinesi/ve masanın karşısındaki

sedir seneler önceki düzenini koruyordu. Üzerlerindeki tozlar olmasa birileri tarafından hâlâ kullanıldığına inanmak mümkündü.

Mehtap hayranlıkla, “Böyle bir çalışma odamın olmasını çok isterdim,” diye haykırdı. “Baksanıza, burada yaşayan kişi de bilimle uğraşıyormuş!”

“Evet, tesadüfe bakın ki astronomi ve fizikle ilgiliymiş,” dedi Mustafa şüpheyle.

Gaz lambalarını çalışma masasına bıraktıktan sonra boş buldukları koltuklara oturup çevrelerindeki eşyaları incelemeye daldılar. Mehtap çalışma masasına geçti. Oturmadan evvel tozlanmış koltuğu bir an olsun yanından ayırmadığı ıslak mendille defalarca sildi. Oturduktan sonra çalışma masasını yakından incelemeye dalmıştı ki masada bir şey fark etti. Bir zarf...

O ana dek kimsenin fark etmediği bu küçük ayrıntı bir anda gözlerinde büyümüştü. Tozlanmış ve sararmış eski zarfı, işaret ve başparmağıyla tutup arkadaşlarına göstererek, “Bakın burada ne var!” dedi.

Odanın dört bir yanında etrafı inceleyen Mete, Mustafa ve Günay zarfı görünce heyecanla etrafına üşüştiler.

Mustafa zarfı çekip aldığı anda, “Bu bir mektup,” dedi. “Seneler evvel yazılmış bir mektup.”

“Mutlaka okumalıyız,” dedi Mehtap. Mete zarfı aldı, mektubu içinden çıkarıp açtı. Güzel ve itina ile yazılmış yazıyı görünce iyice heyecanlandılar. Mete mektubu Mehtap’a verdi.

“Mektubu sen okumalısın Mehtap. Malum senin dışında hepimizin sesi karga gibi.”

Mehtap, gülüşmenin ardından mektubun temiz olduğuna kanaat getirdi, mektubu alarak nahif ve çocuksu sesiyle okumaya başladı.

* * *

Sevgili dostum Tarık,

Neredeyse bir yıldır halini hatırını sormadığımdan bana kızgın olabilirsin. Ancak bu yazıyı attıktan sonra değeri verdiğim arkadaşım oldu-

ğunu söylememe gerek yoktur herhalde. Sana bu mektubu son dönemdeki yoğun çalışmalarımın bu durumu değiştirmesine izin vermemesi için yazıyorum.

Tarık biliyor musun, seninle en son buluşmamızda anlattığım hayalimi gerçekleştirdim.

Şu anda, Urfa'nın Harran ilçesindeki küçük bir kasabadayım. Çılgın olduğumu düşünebilirsin ama dostum sen de iyi bilirsin ki her astronom biraz çılgındır! Eğer bu konuda kendini soyutlamaya çalışıyorsan, hata yapıyorsun derim.

Buraya ailemle geldim. Nurgül başta epey nazlandıysa da sonunda onu razı edebildim. Malum yazın Urfa gibi sıcak yerlerde tatil yapabilmek oldukça güç. Ama çocuklar için de değişiklik olur diye düşündük ve hep birlikte üç aylığına buraya geldik. Böylelikle atalarının topraklarını hiç görmemiş Gökhan ve Ayhan da baba memleketini tanımış olacaklar.

Biliyor musun, galiba Gökhan da bizim gibi astronom olacak. Sekiz yaşındaki bir çocuğa göre astronomiye oldukça ilgisi var keratanın. Eh tabii, bunda benim de payım yok değildir herhalde. Yani senin benim gibi çılgınlar gelecekte de olacak, merak etme.

Son görüşmemizde sana buralara gelmek istememin nedenlerini söylemiştim. İlki, teleskobumla Urfa'nın bu eşsiz gökyüzü nimetlerinden faydalanabilmek. İkincisiyse, Urfa'nın Harran ilçesindeki o tarihî rasathaneyi kendi gözlerimle görebilmek. Sadece bir haftadır bu Peygamberler Şehri'ndeyiz ve iki hedefimi de gerçekleştirdim diyebilirim.

Buralarda geceleri gökyüzü tek kelimeyle harika oluyor. Sanki gökyüzü biz astronomlar için özel olarak rezerve edilmiş. Bu gökyüzünün nimetlerinden daha da çok faydalanabileceğimi düşünüyorum.

Hep görmeyi hayal ettiğim tarihî rasathaneyi gördüm, ancak buranın artık kullanılabılır olmadığını öğrenince hayallerimin arasına bir hayal daha ekledim: O tarihî rasathanede doya doya gözlem yapabilmek. Biliyorum, benimle üniversitedeyken, bölüm bahçe-

sinde kurduğumuz hayaller kadar etkileyici değil, fakat bu hayal de hiç fena sayılmaz.

Rasathanenin 744-750 yılları arasında Emevîler tarafından yapıldığı tahmin ediliyormuş. Fâtımîler, Eyyûbîler, Emevîler, Abbâsîler, Selçuklular gibi büyük medeniyetlerin boy gösterdiği topraklarda, böyle bir rasathanenin bulunması onu daha da değerli kılıyor.

Rasathaneyle aynı yıllarda kurulduğu tahmin edilen ve aşağı yukarı aynı yerde bulunan tarihî Ulu Cami de buralarda.

Her yağmur yağdığında –ben bir haftadan beri yağmur yağdığını görmedim– Harran’ı gül kokusu sararmış. Bunun nedeni de Ulu Cami’nin harcında bulunan gül suyuymuş. Her ne kadar işime gelmeyecek de olsa, buralara yağmur yağmasını çok istiyorum.

İşte dostum, ben Güneş yılını 365 gün, 5 saat, 46 dakika ve 24 saniye olarak ölçmüş ve çalışması yıllar sonra Johannes Kepler, Tycho Brahe gibi ünlü bilim insanları üzerinde büyük etki yaratmış El-Battânî ve Sabit Bin Kurre’nin 800’lü yıllarda yaşadıkları topraklarda nefes alıyorum. Bu matematikçilerin, fizikçilerin ve astronomların bilim anlayışlarını, onların yüzyıllar önce yaşadıkları bu topraklarda kendime bulaştırmaya çalışıyorum. Umarım bu konuda başarılı olabilirim.

Kaldığımız yere gelince...

Daha önce söylediğim gibi, büyük dedemden kalan üç katlı müstakil bir evde kalıyoruz. Evi görmelisin. Çevresinde kadim bir mezarlıktan başka hiçbir şey olmayan, eski püskü virane bir konut... Evet, söylediklerim gerçek. Evin çevresinde bırak başka bir evi, birkaç kişi dışında kimseyi göremezsin! Sanki tüm kasaba halkı bu virane evi yalnızlığa mahkûm etmiş.

İşin komik yanı bu evde kalan insanı meczup yerine koyuyorlar anladığım kadarıyla. Mesleğim de onların bu düşüncelerinin üzerine bal kaymak olmuştur herhalde.

İki gün önce, kasabalı, orta yaşlı bir adam bana ne iş yaptığımı sorduğunda, ona astrolog olduğumu söyledim. Bana uzaylıymı-

şım gibi bakan adam, kısa süre sonra beklediğim soruyu sordu: “O ne ola ki?”

Ona Türkçe anlamıyla gök bilimci olduğumu ve kâinattaki yıldızları, Ay’ı, Güneş’i ve Güneş Sistemi’ndeki diğer gezegenleri gözlemlediğimi söyleyince adam iyice meraklanmıştı.

“O zaman sen bir tür astronot ya da falcı mı oluyorsun?”

Bu kutsal topraklarda aynı zamanda böyle gülünç durumlarla da karşılaşıyorum. Ama benim inancım sonsuz. Gün gelecek, “astronomi, astronom” gibi kelimeler de “tıp, doktor” ya da “hukuk, avukat” kavramları gibi bilindik olacak. Belki bu şimdi olmayacak, belki de biz o günleri göremeyeceğiz. Ama torunlarımız ya da torunlarımızın torunları görecektir, inanıyorum.

Velhasıl o günden sonra kasabada lakabım “meczip uzaylı”ya çıktı.

Diyeceksin ki evin ne kabahati var? Aslında kasabalıların çekindiği şey, kaldığım bu virane evden ziyade evin yakınındaki tarihî mezarlık. “Kefensizler Mezarlığı” olarak adlandırılan bu mezarlık akşamleyin evin en üst katından bakıldığında görünüyor. Kardeşim, sakın latife ettiğimi düşünme. Gün ışığında bakıldığında fark edilmiyor. Hatta gündüz vakti mezarlığa gittiğinde mezarlık yerine sadece ot ve çalı görüyorsun. Ancak aynı ot ve çalıya hava karardıktan sonra bak, işte o zaman tarihî mezarlık bir assolist gibi beliriveriyor.

Yıldızlar gibi... Hani nasıl ki gün ışığından dolayı ay ve yıldızlar görünmüyorsa, sanki bu mezarlık da aynı sebeple görünmez oluyor. Bu sebepten “Kefensizler Mezarlığı” olarak adlandırılan bu mezarlığa bir astronom olarak “Samanyolu Mezarlığı” ismini koydum: Mezarlığın tamamı Samanyolu, mezarlıkta yatan her ölüye birer yıldız...

Bir de mezarlıkla ilgili bir rivayet dolaşıyor. Sözde bu mezarlığa bir kefen gömüldüğünde kefeni gömen kişinin bir dileği gerçek oluyormuş. Bizim gibi bilim insanları için böyle batıl inançlara inanmak pek nadirdir, hatta gülünç görünebilir. Ancak akşam-

ları oldukça ihtişamlı görünen bu mezarlık, insana istediği her şeyi verebilecek gibi duruyor. Bunu ancak orayı gördüğünde hissedebiliyorsun.

Buna rağmen bu tarihî mezarlığın lanetli olduğuna inananlar da var. Bu düşünce her ne kadar ürkütücü gelse de bahsettiğim rivayet kulağa daha tatlı geliyor, öyle değil mi? Tüm dileklerini gerçekleştirebilme arzusu... Zaten insan bunun için yaşamıyor mu dostum? Seninle hayallerimizi gerçekleştirmek için bu mesleği seçmedik mi?

Şunu hiçbir zaman unutma kardeşim, hayatta hiçbir gayesi kalmayan insanın durumu, otopsiye girmeyi bekleyen bir cesedin durumundan farksızdır.

Her an yıkılma tehlikesi olan, toz toprak içindeki bu virane evin bir anda villaya dönüştüğünü düşünsene. Ya da o 1220 yıllık tarihî rasathaneye uzaktan bakmak yerine, orada güneşin batışından doğuşuna kadar muhteşem gökyüzünü gözlemlediğini... Yıllarca buralarda yaşamış El-Battanî ve Sabit Bin Kurre gibi kıymetli bilim insanlarının nasıplendiği bu rasathaneden, neredeyse bin küsur yıl sonra faydalanabilmek ve başarılı çalışmalara imza atabilmek... Bunun gibi daha pek çok şey.

Neyse dostum, sana anlatacaklarım şimdilik bu kadar. Umarım bu yazdıklarımı okurken sıkılmazsın. Çünkü bu mektubu sıkılasın diye değil, eğlenesin diye yazıyorum. Eğer fırsatım olursa –ki olabileceğini sanıyorum– sana mektup yazmaya devam edeceğim. Senin de hayallerle kaplı o güzel mektuplarını bekliyorum.

Çocukları benim için öp, olur mu? Kendine çok iyi bak.

YILDIRIM

* * *

“Mektubu yazan kişi de astronommuş, duydunuz mu!” Mehtap, mektubu bitirdikten sonra şaşkınlığını gizleyememişti. Şüphesiz ki şaşırarak tek kişi o değildi.

Mustafa'nın aklını başka bir şey kurcalıyordu. "Ya sen okudukların arasında ona mı takıldın?" diye sordu hayretle. "Mezarlıkla ilgili söylediklerine ne demeli? Tam da buradan bakıldığında görünüyormuş." "Ee ne bekliyoruz öyleyse," diyerek araya girdi Günay. "Pencereden bakalım."

Dört arkadaş ürkek adımlarla pencerenin olduğu tarafa yaklaştılar. Sararmış perdenin ardına saklanan kenarları dökülmüş, Osmanlı döneminden kalma pencereye çekinerek bakınca mektupta yazan tasvire benzer bir manzarayla karşılaştılar. Karşılarında ucu bucağı görünmeyen heybetli bir mezarlık vardı. Mezarlığın yanından geçmelerine rağmen kuş bakışı görünümü daha da korkutucuydu. Zira mezarlıktaki tüm mezarlar gayet net seçilebiliyordu.

"Aman Allahım," dedi Mete. "Bu tarihî mezarlığın adı Kefensizler Mezarlığı mıymış?"

Mehtap, "Korkunç bir isim!" diyerek Mete'yi destekledi.

Görkemli mezarlığa bakarken işittikleri sesle aniden sıçradılar. Dördü de korku dolu bakışlarını aynı yöne çevirdi. Mehtap'ın çığlığı büyük evin eski duvarlarında yankılandı.

Ses, çalışma masasından gelmişti. Gaz lambasını o tarafa tutmalarına rağmen bir şey göremediler. Masa az önce bıraktıkları gibi ıssızdı.

"Az önceki sesi duydunuz mu?" diye sordu Mustafa. "Masanın oradan geldi sanki."

"Muhtemelen faredir," dedi Günay soğukkanlılığını koruyarak.

Mehtap nefes nefese, "Hayır, fare sesine hiç benzemiyordu," dedi.

"Bakmadan anlayamayız," dedi Mete ve ürkek adımlarla masaya yaklaştı. Diğerleri onu peşi sıra takip etti.

Masaya vardıklarında bir tuhaflik olduğunu düşündüler. Bu tuhaflik herhangi bir nesnenin varlığı yahut yokluğu değildi. Masadaki tozla meçhul biri tarafından bir cümle yazılmıştı. Mustafa elindeki gaz lambasını masaya yaklaştırdı yazı okunur hale geldi.

Kısa süreli gerginliğin ardından Mete şüpheyile Mustafa'ya baktı.

“Hangi ara geldin de bu yazıyı yazdın?”

Mustafa şaşkınlıkla Mete'yi süzerek, “Saçmalama Mete,” dedi sert bir ses tonuyla. “Pencereden bakarken senin yanıdaydım. Ayrıca o masaya en son oturan Mehtap'tı. Neden kimse ondan şüphelenmiyor?”

Alaycı tavırlardan hoşlanmadığı gibi durumu ciddiye alan Mehtap şaşkınlıkla kendini savunacaktı ki Mete konuşmasına fırsat vermedi.

“Kesin artık şu şakayı! Herkes gergin zaten, görmüyor musunuz?”

“Bence halının altına bakmakta fayda var,” dedi Günay gizemli bir ses tonuyla. “Burada bir şeyler oluyor, hissediyorum.”

Mustafa gergin bir ifadeyle, “Ne demek şimdi bu, neden bahsediyorsun?” diye sordu.

“Bunu yapan bizden biri olamaz, çünkü hepimiz pencereden dışarı bakıyorduk. Bu kesinlikle başka birinin işi, bizimle oyun oynamak isteyen birinin.”

İyice şüphelenen Mete, arkadaşlarına danışmadan odadaki halının iç kısımlarına baktı. Desenleri sökülüş, hatta yer yer yırtılmış halının uçlarını kaldırıyor, istenileni yapıyordu. Diğerleri de büyük halının altına baktı. Mustafa'nın elinde küçük bir anahtar vardı, bir de sararmış küçük bir zarf. Aceleyle zarfı açıp içinde yazanı gerginlikle okudu:

Çekmecedeki defteri okuyun!

Küçük anahtarın çekmeceye ait olduğunu anlamışlardı. Ama kos-kocaman üç katlı evin dahi anahtarı yokken, küçücük çekmecenin anahtarı olması durumun gizemini artırıyordu.

Mete, anahtarı Mustafa'nın elinden alıp çalışma masasının çekmeceğine yöneldi. Anahtarı deliğe sokunca işittikleri tiz sesle çekmece açıldı. Çekmeceye tozlu ve yıpranmış sert kapaklı bir defter vardı. Mete defteri alıp üzerindeki tozu üfledi. Bir anda etrafı toz taneleri istila etmişti.

Defterin sert kapağını araladığındaysa Mete'yi sarı sayfalar ve siyah mürekkeple yazılmış sarı Defter karşıladı. Sayfalar delusuz yazıya merakla

göz gezdirdi. Bunları, Mehtap'ın okuduğu mektubu yazan kişi yazmış olmalıydı. Yazının güzelliğinden böyle düşünmüştü. Mektubu bir süre daha inceledikten sonra çalışma masasından kalkıp Mehtap'ın yanına gitti. Defteri kızı uzatıp, “Ne olup bittiğini senin sesinden dinleyelim,” dedi. Mehtap, şaşkınlık ve korkuyla defteri eline aldı, çalışma masasına oturdu. Masaya kim tarafından yapıldığı bilinmeyen tozlu yazı tazeliğini hâlâ koruyordu.

Mehtap ilk sayfaya göz gezdirince defterin günlük olarak kullanıldığını fark etti. Gerginlikten boğazı kurumuştı. Boğazını temizleyip günlüğü okumaya başladı.

* * *

Üniversiteden tanıdığım bir arkadaşına yazdığım mektubu zarfa yerleştiriyordum ki, küçük oğlum Ayhan'ın aniden boynuma sarılmasıyla kahkahayı patlattım.

“Demek küçük yaramaz babayla oyun oynamak istiyor!” Boynuma sarılan ufaklığı kucağıma aldım. “Baba seni ham yapsın mı?”

“Hayır!”

“Ham!”

Kestane rengi saçlı Ayhan'ın tombul yanaklarını öperken gelen sesle ikimiz de başımızı kaldırdık.

“Yemek hazır! Siz acıkmadınız herhalde.”

Nurgül, çalışma odasının kapısından tebessüm ederken kollarını birbirine dolamış bizi izliyordu. O an kapıda duran kadının rahmetli annem olduğunu hayal ettim. Yıllarca kardeşimle yaptığım haylazlıklar yüzünden annem de Nurgül gibi kollarını birbirine dolar, sorgu memuru gibi kapıda belirirdi.

Annesini kapıda gören Ayhan, kedi misali kucağımdan kurtulup annesine koştu. Nurgül de otoriter anne kimliğinden sıyrılıp kollarını çözerek ufaklığı sarıp sarmaladı. Eşim bana kaçamak bakışlar atıyor, Ayhan'ı benden koparmayı başarmanın coşkusunu belli ediyordu.

“Senin inmeye niyetin yok herhalde koca bebek?”

Nurgül’ün bu sözü üzerimde adeta tılsım etkisi yarattı. Dağılan saçlarımı arkaya taradıktan sonra oturduğum yerden doğruldum.

“Tamam, siz inin, ben de şimdi geliyorum.”

“Peki, ama çok bekletme bizi.”

Nurgül, kucağında Ayhan’la birlikte kapıdan çıkıp merdivenlere yönelmişti ki uyarımla olduğu yerde kalakaldı.

“Merdivenlere dikkat edin!”

Kaldığımız yer çok eski olduğundan merdivenleri çürümüş olabiliyordu. Üzerine basınca çok ses çıkarıyorlardı. Üç ay daha burada kalacaktık, bu duruma bir çare bulmalıydım.

Nurgül basamakları dikkatle iniyordu, bunu attığı adımların çıkardığı uzun aralıklı seslerinden anlıyordum.

Üstüme başıma çekidüzen verdikten sonra mektubu zarfa koyup Tarık’ın adresini iliştim. Mektubun bir şekilde ona ulaşacağını temenni ediyordum. Mektupta da belirttiğim gibi buraya geleli bir hafta olmasına rağmen adamakıllı hiç kimseyle tanışamamıştım. Bizi görenler adeta kaçıyor, bizle mümkün olabildiğince muhatap olmamaya çalışıyordu. Bunun sebebini başlarda anlamamıştım. Evin yakınlarında oturduğunu tahmin ettiğim benim yaşlarımdaki bir kasabalı durumu açıklamıştı. Adı İbrahim’di, evi bize yakın olduğundan kasaba halkı tarafından dışlanmış olmalıydı. Ama doğma büyüme buralı olduğundan kasabada tanıdıkları vardı. Elbette bu durum adamın ıssız bir hayat sürmesine engel olamamıştı.

Evimin tam karşısında bulunan, gündüz saatlerinde fark edilemeyen ancak gece karanlığında assolist gibi beliren kadim mezarlıktan İbrahim bahsetmişti. İnsanların bu mezarlıktan çekinme sebeplerini de çocuklara korku hikâyeleri anlatan yaşlı dedeler gibi anlatmıştı.

Neyse ki İbrahim’le konuşurken Nurgül ve çocuklar yanımda değildi. Aksi takdirde Nurgül’ün bir gün içinde toparlanıp çocukları da alıp gideceğine şüphelenmemiye gerek yoktu. Nedenise buraları hiç seve-

mişti. Sırf çocuklar ve benim için katlanıyordu. Ancak Nurgül'ün gitme sebebi korkusundan olmazdı. Aksine batıl inançların ege-men olduğu bir yerde daha fazla nefes almak istemezdi. Belki o benim gibi bir bilim insanı değildi, ancak en az akademisyenler kadar donanımlı bir düşünce sistemine sahipti. Hurafe olduğuna inandığı hiçbir şeye tamah etmezdi.

Gerek aldığım eğitimler sayesinde gerekse hayat tarzı olarak Nurgül'le benzer düşüncedeydim. Ama ben bu hususlarda onun kadar kalın duvarlar örmemiştim. Çocukluğumdan süregelen ve anlatılan korku hikâyeleri hep hoşuma gitmiştir. Bu hikâyelere inancım büyüdükçe ve kendimi geliştirdikçe azaldı elbette. Ama bu yaşımda bile bu tür hikâyeler anlatan kişileri dinlemekten sıkılmam, çocukluğumu hatırlarım.

İbrahim'in anlattıkları da bende bu etkiyi yaratmış, adeta beni çocukluğuma götürmüştü. Bu tür şeylere hâlâ inananlar olduğunu duyunca şaşkınlığımı gizleyememiştim. Ancak daha sonra düşününce bunu normal karşıladım. Küçük ve gelişmemiş yerlerdeki insanlar daha inançlı oluyordu. Araştırıp sorgulama imkânları olmadığından anlatan kişiyi tek kaynak olarak kabul ediyor, neredeyse her şeye inanıyorlardı.

Sık sık, “Keşke onların saf ve temiz duygularına sahip olabilseydim,” diye düşünürüm. Bazen çok bilgi insana fayda kadar zarar da getirebiliyordu. İnsan az bildiği zamanlarını özlüyor, o günlerdeki saf ve doğal halini arıyordu ancak baştaki saflık bir daha geri gelmiyordu. Sanki edinilen bilgi, o saflığı kirletiyor, bir daha vermemecesine onu sahibinden koparıp başka diyarlara götürüyordu. Kısacası insan ne kadar hata yapmış olursa olsun, geçmişini özlüyordu.

Belki İbrahim, mektubu arkadaşşıma ulaştırabilme hususunda bana yardımcı olabilirdi. Hem bu bahaneyle kasaba ve rasathaneye ilgili başka bilgiler de edinirdim. Yemekten sonra dışarı çıkıp onunla konuşmalıydım. İbrahim beni ciddiye alıp konuşan tek kişiydi, bu fırsatı değerlendirmeliydim.

Mektubu defterimin arasına koyduktan sonra ayaklanıp ailemin yanına indim. Sonuçta iki çocuklu bir aile babasıydım, onları daha fazla bekletemezdim. Tam kapıdan çıkacaktım ki odamın pencere tarafından esen rüzgârın narin sesini işittim. Yoğun sıcak hava odanın içine kasvet üflüyordu sanki. Pencereye yönelip rüzgârın etkisiyle havalanmış perdeyi kenara çekmiştim ki, karşımda beliren manzaraya bir kez daha bakma gereksiniminde bulundum. Sadece ot ve çalılık olarak görünen alan tarihî bir mezarlık mıydı gerçekten? Akşam saatlerinde aynı noktadan baktığımda gördüklerimi yalanlayabilsem asla inanmazdım. Ama insanın bizzat gözleriyle şahit olduğunu yalanlaması oldukça güçtü. Gerçekten de sabahla akşam arasında bu kadar fark olabilir miydi? Güneş'in etkisi bu derece kuvvetli miydi?

Bir süre daha manzaraya bakıp tam pencereyi kapatacaktım ki, küçük bir hareketlenme duraksamama sebep oldu. Sanki akşam tarihî mezarlığa dönüşen bu arazide beyaz bir silüet bir noktadan başka bir noktaya hızla gitmişti. O kadar hızlı gerçekleşmişti ki insan bunu göz yanılması bile zannedebilirdi.

Araziye olabildiğince dikkatle bakmaya çalıştım. Lakin nafileydi, gözüme ot ve çalıdan başka bir şey çarpmamıştı. Bazen yoğun güneş ışığı, göz yanılısalarına sebebiyet verebiliyordu. Daha önce bu derecesine şahit olmasam da edindiğim bilgiler doğrultusunda bu hususta tecrübeli bile sayılabilirdim.

Az evvel gördüğüm beyaz silüeti, göz yanılması olarak kabul edip pencereyi kapattım. Perdeyi de çektikten sonra loş odadan çıkarak yemeğe indim. Nurgül ve çocuklarımı biraz daha bekletirsem evde kıyamet kopabilirdi. Nurgül yapı gereği bekletilmeyi sevmiyordu; onun bu huysuz hallerini gören çocuklar da daha şımarıyor, yaygarayı patlatıyorlardı. Sonra seyredin cümbüşü!

Neyse ki kıyamet kopmadan aşağı inebildim. Nurgül yemekleri tabaklara yeni koyuyordu, tam zamanında inebildiğim için keyfim yerine gelmişti.

Ellerimi yıkadıktan sonra masaya geldiğimde ev ahalisi yemeğe yeni başlamıştı. Sofradaki yerimi almıştım ki, önce tabağındaki sıcak çorbayı üfleyerek içmeye çalışan dört yaşındaki küçük oğlum Ayhan'ın kestane rengi saçlarını okşadım. Ayhan hiç orali olmamıştı, ağzını yakmadan çorbasını içmekle meşguldü. Sonrasında bakışlarımı sekiz yaşındaki büyük oğlum Gökhan'a çevirdim. Bir çocuğa göre oldukça hızlı yemek yiyen Gökhan, çorbayı bitirip ana yemeğe geçmişti bile. Yemeğe oturmadan önceki klasik sözlü sınavımla sohbeti başlattım.

"Güneş Sistemi'mizde kaç gezegen var?"

"Dokuz."

Gökhan'ın ekmeği ağzına götürmeden verdiği cevap karşısında tebessüm ettim.

"Peki Güneş'e en yakın gezegen?"

"Merkür."

"Ağzında yemek varken konuşulmaz!" diyerek Gökhan'a ilk uyarısını yapmıştı Nurgül, dolayısıyla bana da.

Bir numaraya tebessüm ederek muzipçe göz kırptım, o da bana karşılık verdi. Bu göz kırpmı hareketinin bir anlamı vardı aramızda: "Soruları doğru yanıtladın, aferin ama yenileri gelecek."

Bir süre herkes yemeğini sessizce yedi. Ben de kendimi yemeklerin eşsiz lezzetine bıraktım. Nurgül yemek konusunda tek kelimeyle harikadır. Baba tarafı Antep'e dayandığından yemek kültürünü çekirdekten almıştır. Tüm yemeklere elinin lezzetini katar, Antep mutfağındaysa usta aşçılarla boy ölçüşebilir. Hatta şöyle özetleyeyim; ben onun üzerine bir lezzet ustası tanımıyorum. Üzülerek söylemeliyim ki, buna rahmetli annem de dahil!

Nurgül sürahiye uzanırken, "Bugün dışarı çıkar mıyız?" diye sordu. "Bir haftadır temizlik, çamaşır, bulaşık derken fırsat bulamadık.

Çocuklara da değişiklikler oldu Annem."

Haklıydı. Bir haftadır bu köhne yeri düzene sokacağız diye canımız çıkmıştı. Rasathaneye yaptığım kaçamakları saymazsak, genel ihtiyaçlar haricinde pek dışarı çıkma olanağımız olmamıştı.

“Olur. Yemekten sonra çocukları da alır bir yerlere gideriz,” dedim. “Oley!”

Çocuklar yemeklerini bırakıp aniden bağırınca Osmanlı döneminden kalma tozlu cam avizeler titredi. Nurgül’le birbirimize bakıp önce tebessüm ettiysek de ebeveyn olduğumuzu hatırlayıp somurtmaya gayret ettik. Bunda ne kadar başarılı olduğumuzsa merak konusuydu.

“Elbette tabaklardaki yemekler bittikten sonra!” diye söylendi Nurgül.

“Anneniz haklı.”

Heyecanlanan çocuklar, sessizleşip yemeklerini hızla yemeye başladılar. Adeta birbirleriyle yarışıyorlardı. Yemekten sonra Nurgül mutfığa bulaşıkları yıkamaya ve ikimize Türk kahvesi yapmaya gitti. Bu sırada çocuklar odalarında oyuncaklarıyla oynuyorlardı.

Nurgül’le her yemekten sonra mutlaka kahve keyfi yapıyorduk. Bu durum alışkanlık haline gelmişti. Yemekten sonra içilmeyen kahve, yemeğin de lezzetini azaltıyordu. Nurgül, içinde iki fincan ve iki küçük su bardağının bulunduğu, kenarları motiflerle süslenmiş gümüş bir tepsiyle içeri girdi. Evvela kahvenin o muazzam keskin kokusunu ciğerlerime çektim, fincanı ve yanında olmazsa olmaz küçük su bardağını aldım. Fincanın yanındaki birkaç gün evvel çarşıdan aldığımız nane aromalı lokum da gözümünden kaçmadı. Buz gibi suyla ağızımı çalkaladıktan sonra Türk kahvesinden bir yudum alarak kendime geldim. O anda içimde yoğun bir şükür borcu biriktiğini hissettim. Allah’a şükretmek için insanın sebebe ihtiyacı yoktur, küçük bir mutluluk dahi en büyük şükürlere değerdi.

Nurgül tepsiyi bırakıp kahvesiyle yanı başımdaki koltuğa oturdu. Bu köşeyi kahve köşesi olarak tasarlamıştık. Kahve içerken sohbet etmek şarttı. Güzel bir kahve, keyifli sohbetlere gebe oluyordu.

Nurgül, “Kömürlüğe inmeye cesaret edemedim, çok karanlık. İçinde bir sürü ıvır zıvır eşya var, ne olduklarına dairse hiçbir bilgim yok,” dedi.

Sözünü tamamlar tamamlamaz kahvesinden bir yudum aldı. Benim için kahveyle birlikte yapılacak en keyifli sohbetlerden birini açtı. Ev işleriyle uğraşmak hoşuma giderdi hep, dolayısıyla sohbeti de bir başka keyifliydi.

“Tamam, kahvelerimizi içtikten sonra bir fener alır bakarım kömürlüğe,” dedim. “Orada neler olabileceğini ben de merak ediyorum.”

Nurgül alaycı bir şekilde, “Dur, sen merak etmeden ben söyleyeyim. Muhtemelen bir fare kabilesiyle veya ona benzer birçok haşerat kesimiyle karşılaşacaksın,” deyip tebessüm etti. Ela gözleri, belirgin elmacık kemikleri, ince ve uzun suratıyla etkileyici bir görünüşü vardı. Üniversite kantininde onu ilk kez gördüğüm gibiydi ve bence hiç değişmemişti. Saf ve duru güzelliğini korumaya devam ediyordu.

Her ne kadar o biyoloji okusa da ikimiz de sayısalcıydık. Ayrıca ikimiz de uç noktalarda dolaşıyorduk. O, mesleği gereği küçük varlıklar üzerinde çalışırken, bense hayalini dahi kurmakta zorlandığım boyutlardaki büyük cisimler üzerinde çalışıyordum. İkimizin de gördükleri normal değildi. O, bilimin penceresinden mikroskopla bakarken, ben teleskopla bakıyordum. Orta yolu bulmak için birimiz gördüğümüzü büyütürken, diğeri olabildiğince küçültmeye çalışıyorduk. Mikro ve makro... Her şey bu iki terim arasında gidip geliyordu aslında.

“Öyleyse tam senin ilgi alanına giriyor, bence mutlaka o kömürlüğe sen gitmelisin!”

Az önceki haşerat hususunu Nurgül’ün mesleğine bağlamam gerekiyordu. Zira böyle bir fırsatı değerlendirmesem içim rahat etmeyecekti.

“Hiç komik değilsin!” diye şakayla karışık haykırdı Nurgül. “Hem ne biliyorsun, belki senin gök cisimlerinden arattığın

kirletiyordur. Her yeri toz toprak götürüyordu, insan orada nefes almakta bile zorlanır.”

Kahvemden bir yudum daha almak üzereyken şakayla karışık, “Haklısın,” dedim. “O tozları araştırmakta fayda var. Belki bilime dair bir şeyler çıkabilir.”

Kahve keyfimize nane aromalı lokum da eşlik etti. Nurgül’le pek çok ortak özelliğimiz vardı, konuşacak konu bulmakta zorlanmıyorduk. Kahvelerimiz bittikten sonra el feneriyle kömürlük katına indik. Bodrum katı, Nurgül’ün anlattığından daha karanlıktı. Güneş ışığı alabilecek tek bir noktası dahi yoktu. Fenerin ışığı ortamdaki kasveti dağıtmaya yardımcı oluyordu. Kışın buradaki hava sıcaklığını tahmin ederek ürperdim. Belki de gelinecek en son yerd.

Nurgül’e bakarak, “Gelme istersen,” diyebildim. “Burası çok dağınık görünüyor. Ben bir bakayım, çıkarım hemen.”

“Peki ama dikkat et!”

“Tamam merak etme, canavarla karşılaşırsam bağıracağıma emin olabilirsiniz.”

Kömürlüğe adım attığım anda yoğun bir toz bulutuyla yüz yüze geldim. Küçük toz parçacıkları, sanki elimdeki fenerin yaydığı ışıktaki dans ediyor, aydınlanmanın zaferini yaşıyorlardı. Feneri duvara tuttuğumda beliren görüntü tam da tahmin ettiğim gibiydi.

Eski model bir gramofon ve üzerindeki toz yüzünden rengi griye kaçmış antika bir radyo... Bunları alıp evimin baş tacı yapacağıma söz vererek feneri başka yöne tuttum. Eski kırık dökük dolaplar, koltuk ve sandalyelerden oluşan eşya dağıyla karşılaştım. Hatta eşya mezarlığı desem daha doğru olur. Buradaki eşyaların neredeyse tamamı kullanılamaz haldeydi. Rahmetli büyük dedem zamanında kullanılmış, görevini başarıyla icra edip malulen emekli olmuş eşya döküntüleriydi. Ama her biri buram buram tarih kokuyordu. Bu eşyalar kim bilir hangi olaylara şahit olmuş, bizim görmeye fırsat bulamadığımız kişileri bizzat tanıma şerefine nail olmuştu. Keşke dedem Pol Sayda da konuşabilseydi.

Eşya birikintisi arasında, küçük bir dolabın gözünde üst üste katlanmış beyaz çarşafa benzer bir şey gördüm. O kadar düzenle istiflenmiş ki, sanki az evvel biri onları oraya yerleştirmişti. Ne olduklarını anlayabilmek için yaklaşmam ve incelemem gerekiyordu.

Sebebini bilemiyordum ama yaklaştıkça içimde tarif edemeyeceğim bir huzursuzluk hasıl oldu. Gerildiğimi hissediyordum. Keza üç beyaz çarşaftan birini elime alıp incelediğimde içimdeki ürpertinin nedeni de ortaya çıkacaktı.

Bu beyaz çarşafa bezeyen şeyler resmen kefendi! Yani ölü insan kıyafeti!

Bu tabir biraz daha iç rahatlatıcıydı. Sonuçta biz yaşayanların nasıl ki kıyafetleri varsa, bu da bir nevi ölü kıyafetiydi. Korkulacak bir şey yoktu ancak sorun, üst üste düzenli bir şekilde istiflenmiş kefenlerin işlevinden ziyade, burada ve bu şekilde bulunmalarının nedeniydi!

Sıcak havanın da etkisiyle terlediğimi hissediyordum. Belki de o andaki gerginliğim buna sebep olmuş olabilirdi.

Kefeni yerine bıraktım. Elimde kefenle dışarı çıkıp buraya zorlukla getirdiğim Nurgül'ü daha da tedirgin edemezdim. Ama bu olayın peşini bırakmayacağıma kendi kendime söz verdim. Daha uygun bir vakitte keşfe çıkacaktım, burada bir şeylerin döndüğünü hissediyordum. Her ne kadar mantığım, aklıma gelen düşünceleri yalanlasa da kalbim doğru yolda olduğumu söylüyordu.

Alnımdan damlayan terleri elimin tersiyle silerken aniden gelen sesle irkildim. Sanki arkamdan bir şey geçmişti yahut göremediğim fareler etrafta cirit atıyordu. Tavandan geldiğini düşündüğüm seslere kulak kabartıp feneri tavana tuttum. Daha önce hiç işitmediğim türden tuhaf sesler işitiyordum. Ancak el fenerinin pili bitmiş olacaktı ki ışık bir anda söndü. Karanlıktan tavandaki ilginç seslerin sebebini öğrenemeyecektim.

Nurgül'ün tiz sesiyle irkilsem de hemen kendimi toparladım. Buradan çıkmalıyım. Aksi takdirde hayalî sesler duymaya devam edecektim, hem de göz gözü görmediği bu zifirî karanlığın içinde. Vücutuma sirayet eden adrenalin, bana farklı şeyler düşündürüyor, sesler duymama sebebiyet veriyordu.

“Yıldırım? Beni korkutuyorsun!”

“Korkutabildiysem ne mutlu bana!”

Kömürlükten çıkar çıkmaz mesafeli bir tebessümle Nurgül'ü selamladım. O esnada bakışlarım kömürlüğün tabuta benzeyen tahta kapısına asılı kalmıştı. Orada bir şeyler olmalıydı. Henüz sırrını çözemediğim, gizemli olduğuna inandığım ilginç şeyler...

* * *

“Ne! Buranın bir de kömürlüğü mü varmış?”

Mehtap korkusuna yenik düşmüş, okuduklarına ara vermişti.

“Acaba orada kefen hâlâ var mıdır?” diye sordu Günay heyecanla. “İsterseniz bir kefen de biz gömebiliriz o mezarlığa!”

Mehtap, “Bahsini bile yapmanız korkunç!” diye çıkıştı. “Böyle bir delilik yapacaksanız ben yokum, şimdiden söylüyorum.”

Mustafa, “Al benden de o kadar!” diyerek Mehtap'ı destekledi.

Mete sinirle, “Kesin artık şunu,” diye söylendi. “Elbette mezarlığa kefen gömecek değiliz, hem konu dağılıyor. Mehtap sen günlüğü okumaya devam et.”

Bakışlarını tekrar defterin tozlu sayfalarına çeviren Mehtap, günden çok daha farklı bir tarzda yazılmış gizemli satırları okumaya devam etti.

* * *

“Kahvenizi nasıl alırsınız?”

İbrahim çekinerek, “Zahmet olmazsa sade alayım yenge hanım,” dedi. Utangaç biriydi.

Nurgül'le birbirimize “bu devirde böylesi kaldı mı artık” dercesine baktıktan sonra Nurgül kahveleri yapmak için mutfağa gitti.

Bir gün önce kömürlük keşfi uzun sürdüğünden ailecek dışarı çıkma planımız hayal olmuştu. Bugün de mektubu gerekli yere ulaştırması için İbrahim'le görüşüp onu kahveye davet etmişim.

Anadolu insanı içten ve samimiydi, bizim de onlara aynı şekilde karşılık vermemiz münasipti. Keza ısrarlarıma daha fazla direnemeyen İbrahim, teklifimi geri çevirememişti. Ancak yanımda Nurgül olduğundan mıdır bilemiyorum, birkaç gün önceki görüşmemize göre oldukça utangaçtı.

“Rahat ol İbrahim, biz bizyiz.”

Akranım olduğundan ona adıyla hitap ediyordum. Anadolu insanı resmiyetten pek hoşlanmazdı, hatta resmiyeti mesafe olarak görmeleri muhtemeldi.

Nurgül mutfağa gittikten sonra biraz daha rahatlamıştı. Bunu masum bakışlarından seziyordum. Anadolu'ya özgü şivesiyle, “Yok beyim, rahatım, sağ olun. Allah razı olsun sizlerden,” dedi.

“Senden de razı olsun İbrahim, senden de.”

Elimdeki mektubu uzatıp ona verdim. “Sana zahmet olacak ama kusuruma bakma, buralara hâlâ alışamadık.”

“Estağfurullah beyim, zahmet olur mu? Benim için on dakikalık iş, lafı bile olmaz.”

“Sağ olasın.”

Kısa süren sessizliğin ardından kahvelerimiz geldi. İbrahim'in utangaç hallerini fark eden Nurgül yanımıza oturmayıp çocuklara bakmaya gideceğini söyledi.

Nurgül odadan çıkar çıkmaz konuya girmek istedim ama İbrahim benden önce davrandı.

“Beyim, sana bir soru soracağım ama sorumu saygısızlık olarak görmeni istemem,” dedi utangaç bir sesle. “Buraya neden geldiniz?”

Soru karşısında ne diyeceğimi şaşırdım, böyle bir soru beklemiyordum. İbrahim'in sesinde buraya gelmemizden kaynaklı suçlayıcı bir ton yoktu. Samimiyetle ve dostça sorulmuş bir soruydu bu.

"Daha önce de söylemiştim ya İbrahim," diyerek söze girdim. "Burası büyük dedemden bana kaldı. Ama iş güç derken ancak gelebildim buralara. Yaz tatilimizi ailecek burada geçirme kararı aldık."

"Yok beyim, onu demek istemedim," diye sözümü kesti. "Yani neden kalmak için bu köhne yeri seçtiniz? Başka kalacak yeriniz yok muydu?"

İç çekerek, "Büyük dedemden bu ev dışında maalesef başka bir şey kalmamış," dedim. "Ben daha bakımlı olacağını düşünüyordum, açıkçası ilk gördüğümde hayal kırıklığına uğradım."

Kahvelerimizden birer yudum almıştık ki göz göze geldik. Aslında İbrahim'in anlatmak istediği şey başkaydı ama anlamazlıktan geliyordum. Çünkü ne söyleyebileceğini tahmin ediyordum.

Kömürlükte gördüğüm kefenlerden ona bahsetmekte tereddütlüydüm, bir bildiği olabilirdi. Kahve fincanımı tabağa bırakırken, "Dün bizim kömürlüğe girmiştim ki bir şey gözüme çarptı," dedim. "Üst üste düzenli bir şekilde istiflenmiş üç kefen gördüm. O kefenler buraya nereden gelmiş olabilir, bir fikrin var mı?"

İbrahim elindeki kahveyi masaya hızla bıraktı. İfadesi bir anda değişmiş, adeta buz kesmişti, terliyordu. Hemşerimin bu hallerini görmek beni de tedirgin etti. Sanki bir şeyler biliyor ama susuyordu.

"İbrahim neden konuşmuyorsun? Yoksa bildiğin bir şey mi var?" diye sordum telaşla.

İbrahim bir yudum su aldıktan sonra kendini az da olsa toparlayabilmişti. "Yok beyim, ne bildiğim olacak!" diye söylendi. "Sadece sen, 'Kefen buldum,' deyince biraz ürktüm, hepsi o. Söylediğin sıradan bir şey değil de."

“Geçen şu tarihî mezarlıkla ilgili bana söylediklerin...” diyerek konuyu açmaya çalıştım. Fırsatları değerlendirmeye bayılırdım. “Hani kefen gömmekle ilgili hurafeler... Onca hurafeyi neye dayanarak söylemiştin?”

Mezarlık konusunu açarak hedefime ulaşmıştım, lakin İbrahim bu konuyla ilgili konuşmak istemiyor gibiydi. Bunu, titreyen ellerinden ve sesinden anlayabiliyordum.

“Beyim, senin hurafe dediğine buradaki insanlar inanıyor!” dedi gür bir sesle. “Hem de kayıtsız şartsız! Sen sen ol, söylediklerime kulak ver ve ciddiye al. Buralar tekinsiz yerler, özellikle de bu mezarlık çevresi.”

İbrahim’in son cümlesi tebessüm etmeme neden oldu.

“İyi güzel söylüyorsun da İbrahim, sen de mezarlığın yakınlarında oturuyorsun. Hatta bu sebeple kasaba halkı seni de dışlamıyor mu?”

İbrahim aniden ayağa kalkıp elindeki fincanı atarcasına masaya bıraktı. Masanın diğer ucundaki zarfı da alarak zengin kalkışı yapmıştı.

“Ben bu köhne yerde yaşamak zorundayım, ama siz değilsiniz! Bana sorarsan beyim, henüz erkenken uzaklaşın. Ayrıca kömürlükte gördüğün kefenleri yakmanı tavsiye ederim, aksi halde başına bela açabilir.”

Korkuyla ayağa kalktım. Hayretle, “Yani bu kadar inanıyorsunuz ha?” diye sordum. “O mezarlığa kefen gömmenin uğur veya uğursuzluk getireceğini bu derece kabullendiniz!”

Gözlerimin içine bakarak, “Her şey yerinde ve zamanında güzel beyim!” dedi İbrahim. Son cümlesini söyledikten sonra da hızlı adımlarla evden ayrıldı.

“Her şey yerinde ve zamanında güzel” ne demekti? Açıklamaya dahi gerek duymadan çekip gitmiş, ardına bakmamıştı.

Ne yapıp edip buradaki gizemi çözmem gerekiyordu. Hayatım boyunca kafamda kalan sorulara ilk kez bu kadar yakınlıkla yaklaşmıştım. Kafama

ne takıldıysa günlerce hatta aylarca araştırmalar yapmış, hepsinin cevabını bir şekilde bulmuştum. Zira akademisyenliğin temelinde de bu yatıyordu, akademisyenler evrendeki sorulara cevap bulduğu sürece akademisyen kalabiliyorlardı. Her şey merakla, yani soru işaretiyle başlıyordu; bilim insanlarına düşense bu soru işaretlerinin sayısını mümkün olabildiğince azaltmaktı.

Mesela Newton önce teori olan ve soru işaretleriyle kaplı yer çekimi yasasını araştırıp kanun haline getirmemiş olsaydı böyle bir yasadan haberimiz olacak mıydı? Ya da meşhur İslam âlimi El-Battanî, Güneş yılını 365 gün, 5 saat, 46 dakika ve 24 saniye olarak ölçmüş olmasaydı sene kavramı bizim için büyük bir soru işareti olmayacak mıydı?

En az bu bilim insanları kadar araştırma azmiyle dolmuştum. Ben bilim insanıydım ve gerçeğin gün yüzüne çıkabilmesi için elimden geleni yapacaktım. Öncelikle kasaba halkının söylediği gibi burada lanetli şeylerin olup olmadığını test etmeliydim. Sonrasında kasaba halkının bu tür hurafelere kolayca inanma sebeplerini araştırıracaktım. Her şeyin mutlaka bir sebebi olmalıydı!

Odamın kapısında aniden beliren silüet yüzünden irkildim. Kendimi düşüncelere kaptırmış olmalıydım. İbrahim gittiğinden beri filozoflar gibi düşünüyorum, kafamın içinde bir şeyleri tasarlıyordum. Nurgül her şeyden habersiz, masumane bir tebessümle bana bakıyordu. Ben de tebessümüne karşılık vermeye çalıştım. Ancak Nurgül'ün yüzündeki kadar masum bir gülümsemenin gergin yüzümde peyda olabileceğini sanmıyordum.

* * *

Bir gün daha sonlanmış, yerini karanlığa teslim etmişti. Başka bir deyişle bir günün daha salası okunmuştu. Kavurucu sicağıyla insanları boğan Güneş, yerini ay ve yıldızlara bırakmıştı.

Her ne kadar memleketim olsa da Urfa'nın bu eşsiz gökyüzü nimetlerinden hiçbir zaman faydalanamadım. Bir astronom olarak utanç verici bir durumdu çünkü işi, dünyanın ötesi olan herkesin bu güzelliği görmesi şarttı. Geceleri gökyüzüne baktığınızda yıldız

deryasının ortasına düşmüş gibi hissediyordunuz. Sanki bambaşka bir gezegenden yer ayırtmış, oradan tüm kâinatı seyrediyordunuz. Otuz beş yaşına kadar böyle bir gökyüzüne şahit olamadığım için hayıflandım. Üniversitede hocalarımızın anlattığı gökyüzüne benziyordu. Sanki burayı tarif ediyorlardı, belki de çoğu gelip görmüştü. Memleketim doğal bir gök bilimi laboratuvarıydı.

Nurgül çocukları yatırdıktan sonra uykusuzluğa dayanamayıp yatak odasının yolunu tuttu. Bense gökyüzü manzaralı salon-daki pencere kenarına yerleştirdiğimiz rahat koltuğa oturmuş, ruhumu besliyordum. Kitap yazmak gibi bir yeteneğim olsaydı hiç üşenmem, olmayan daktilomla harikalar yaratırdım. Keşke bu güzel manzaranın yetenek kazandırabilme özelliği de olsaydı. Küçüklüğümden beri imrendiğim yazarlık serüvenim böylelikle başlamış olurdu. Ama nedense yeteneklerim hep araştırmacı yanımlı beslemişti. İyi ve tutkulu bir araştırmacı sayılırdım. Hatta ileride başarılı bir araştırma kitabı da ortaya çıkarabilirdim. Bu konuda kendime fazlasıyla güveniyordum. Keza lisans, yüksek lisans ve doktora tezlerimden üç ciltlik bir kitap seti çıkarılabilirdi. Hepsi standart birer kitap kalınlığında, bilgi deposuydu. Ancak gelin görün ki hayalperest bir yanımlı hiç yoktu. Bambaşka hayatlar düşünüp kaleme alamıyordum. Alabilenlereyse imrenerek bakıyordum çünkü bu büyük bir yetenektir. Aslında mesleğimden dolayı hayal gücümün gelişmiş olması gerekirdi. Bana sorarsanız sağlam hayal kurabilen de biriyimdir ama düşlediklerimi kâğıda dökemiyordum maalesef. Yani yazarlığın olmazsa olmaz altın kuralını bir türlü beceremiyordum.

Sıvaları dökülmeye yüz tutmuş pencereden manzarayı izlerken bunları düşünüyordum. Hiç boş durmayan, sürekli düşünen bir zihnim vardı; bazen bu durum beni rahatsız ediyordu. Yatmadan evvelki baş ağrısını düşünce dünyama bağlıyordum. Hatta başım ağrırken nasıl durdurabileceğimi dahi yeri geliyor saatlerce düşünüyordum. Ünlü filozof ve matematikçi Descartes'ın da meşhur deyişimiyle: "Düşünüyordum, ki böylece varım."

Gözlerimi yıldızlarla kaplı gökyüzünden çevirince bedenim yine ürperdi. Assolist, havanın kararmasıyla birlikte yine karşımdaydı! Kefensizler Mezarlığı olarak kabul görmüş ancak benim Samanyolu Mezarlığı olarak isimlendirdiğim mezarlıkla bir an için göz göze geldim. Geceleri gökyüzü o kadar güzel oluyordu ki, bu mezarlığın varlığını unutuyordum. Ama ne zaman bakışlarımı aşağı çevirsem, tarihî mezarlık görkemli duruşuyla kendini gösteriyordu. Bu kadar büyük bir mezarlık gündüzleri nasıl görünmez olabiliyordu? Aklımın ermediği bu konu bir süre daha zihnimi meşgul edecekmiş gibiydi.

Dikkatle baktığımda hiçbir mezarın taşının olmadığını fark ettim. Her biri farklı yönlere bakan, düzensiz, irili ufaklı tümseklerden oluşuyordu. Gündüzleri görünen ot ve çalılar, geceleri mezarların arasına meze olmuşçasına seyrekleşiyordu. Mezarlıkta bekçi de yoktu. İsteyen istediği gibi girebilir, mezarların arasında tarla faresi misali cirit atabilirdi. Tabii aklını kaçırmadıysa!

Dağınık haldeki mezarların yerleri her an değişecekmiş gibi duruyordu. Sanki içinde yatan ölümler her gün, her gece yerlerini değiştiriyorlardı. Çünkü sıralanışları her gece farklılık gösteriyordu. Belki de kendimi çok kaptırdığım için bana öyle geliyordu. Her gece görünmez olup yerlerini değiştiren kefensizler, yeraltının zifirî kasvetinde adeta yeniden vücut bulup yerüstüne çıkıyorlardı.

“Belki de gündüzleri mezarların görünmemesinin asıl sebebi sürekli hareket halinde olmalarıdır,” diye geçirdim aklımdan.

O anda titrediğimi hissettim. Sanki kış mevsimindeydik ve ben olduğum yerde üşümeye başlamıştım. Korku denilen duygu, bu kadar etkili miydi gerçekten? Yaz sıcağında insana kış mevsimini hatırlatacak kadar...

Sonrasında aklıma “kefensizler” tabiri geldi. Acaba burada yatan ölümler çıplak olduğundan mı mezarlığa bu ürkütücü ismi uygun görmüşlerdi?

“Çıplak ölümlerin her gece yer değiştirdiği, düzensiz bir mezar topluluğu...” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İşte bu düşünce, benim için en ürkütücü olandı.

Her ne kadar böyle bir şey mantığımla çelişse de kalbime söz geçiremiyordum. Sonuçta mantık yoluyla da açıklanamayan pek çok şey vardı. Her ne kadar kontrol etmeye çalışsak da duygularımızın yularını bazen elimizden kaçırabiliyorduk. İşte o zaman en başarılı hayalperest yazar bile yanınızda çömez kalabiliyordu. İnsan bir nevi duygularıyla hayal kurabiliyordu. Şu anda yaptığım gibi...

Peki ya kefen gömme hurafesine ne demeliydi! Gerçekten de bir bez parçasını mezarlığa gömerek her dilek gerçek olabiliyor muydu? Yahut aksini düşünecek olursak, kefen gömmekle tüm laneti mıknaş misali üzerimize çekebilir miydik?

Akademisyen zihnim bunları yalanlamak istiyor, lakin insanların tutumu ve iç güdülerim beni adeta kışkırtıyordu. Araştırmacı olarak bu durumu ispatlamam gerekiyordu, çünkü bizim için somut veriler önemliydi.

O anda kömürlükte gördüğüm kefenler aklıma geldi. Gecenin görkemli sessizliği içimi ürpertmişti. O kefenler kim tarafından ve neden oraya konmuştu? Buradan gitmemi isteyenlerin oyunu muydu acaba? Yoksa hurafelere inanıp inanmadığımı test etmek için mi yapılmıştı?

“Ben bu köhne yerde yaşamak zorundayım, ama siz değilsiniz! Bana sorarsan beyim, henüz erkenken uzaklaşın. Ayrıca kömürlükte gördüğün kefenleri yakmanı tavsiye ederim, aksi halde başına bela açabilir.”

İbrahim’in sözleri beni başka düşünce deryalarına sürüklemişti. Neden kefenleri yakmamı istemişti? Bir bez parçasının, kefenin başıma ne gibi belalar açacağını düşünüyordu?

Oturduğum koltuğa başımı dayamış, ağırlaşmaya başlayan göz kapaklarımı tekrardan gökyüzüne çevirmiştim. Bir konu hakkında uzun uzun düşünmek zihni yoruyordu, bu da aniden uykuya teslim olmak demekti. Göz bebeklerim uykuya direnirken bakışlarımı yıldızlardan almıyordum. Kılıy kustu nı tatlı rüzgâr düm bedenime

sirayet etmişti. Göz kapaklarım kapanıp uykuya geçmemle, saatlerdir içinde bulunduğum düşünce bulutu da dağılmıştı.

* * *

“Yıldırım uyan... Koltukta uyuyakalmışsın.”

Nurgül’ün sesiyle zorlanarak araladığım göz kapaklarımı tekrardan kapamam bir oldu. Uyanmakta güçlük çekiyordum. Göz kapaklarımı bir kez daha araladığımda hâlâ geceydi. Ortam loştu, dışarıda karanlık hüküm sürüyordu.

Sonrasında Nurgül’ün elinde bardak olduğunu anladım, muhtemelen bana getirmişti. Tüm içtenliğiyle, “Al canım, sana süt getirdim. Soğuk soğuk iç, bu sıcakta iyi gelir,” dedi.

Sıcak havada teklif edilen hiçbir soğuk içecek reddedilemezdi şüphesiz. İnsan bu yoğun ve kasvetli havalarda soğuk şeylerle serinlemek istiyordu. Koltukta uyuyakaldığımdan içimi hararet basmıştı. Olduğum yerde terliyor, adeta kurdeşen döküyordum. Nurgül’ün elinden bardağı alır almaz serinliği hissettim, süt buz gibiydi. Tek seferde içerken sütün boğazımdan geçip mideme inişini, şeleden akan su misali derinliklerimde hissettim. Doğal köy sütüydü, üzerindeki yoğun kaymakla tek kelimeyle harikaydı.

“Afiyet olsun.”

“Eline sağlık,” diyecektim ki bir şeyin buna engel olduğunu hissettim. Konuşamıyordum, sanki bir şey boğazıma oturmuş, ağızımdan çıkacak kelimelere izin vermiyordu. Ne olduğunu anlayamıyordum, öksürmek istiyordum ama onu da başaramıyordum. Soluk borumdan boğazıma bir şey tırmanıyordu sanki. Soğuk sütün boğazımdan aşağı inmesi gibi bir histi. Sanki içtiğim süt ete kemiğe bürünmüş, yaratık halini alarak dışarı çıkmaya çalışıyordu!

Nefes almakta zorlanıyordum. Tarifsiz bir keder ruhumu düğüm düğüm yapmış, bütün hücrelerime yayılmaya çalışıyordu. Gali-ba Azrail kapımdaydı. Soluk borumdan boğazıma tırmanan her neyse, ağızımdan kafasını çıkarmasıyla kimliğini ifşa etti. Ağızımın içinden çıkmaya çalışıp yarık bir yılanca/Kafasını kurtarmış koyu

renkli, kırmızı gözlü yılan kıvrak hareketlerle gövdesini çıkarmaya çalışıyordu. Belki de içtiğim sütten rahatsız olmuş, bir şeyden kaçıyor gibiydi.

Yardım etmek için elimden bardağı alan Nurgül'e baktım ama karşımda onun yerine bir ceset duruyordu! Derisi soyulmuş, kemikleri ortada, göz çukurlarında ve yüzünde solucanların dolaştığı, mide bulandırıcı bir ölüydü o! Nurgül'ün silüetine bürünmüş ceset yığını bana bakıp gülümsüyordu. Gülümserken ağzından akan salyalar yerlere saçılıyor, sararmış çürük dişlerinden gelen ağır koku genzime doluyordu.

"Afiyet olsun!" dedi haykırarak, ardından bir kahkaha patlattı.

Bu ses kesinlikle Nurgül'e ait değildi. Bu ancak başka bir diyardan gelmiş insan dışı bir yaratığa ait olabilirdi. Sesin şiddetiyle yer yerinden oynamaya başladı. Bulunduğumuz oda adeta sarsılıyor, yerle yeksan olmamak için direniyordu.

Haykırmak istiyordum, ancak ağzımdan çıkmak için gayret eden yılanın buna izin vereceğini sanmıyordum. Sanki elim kolum bağlanmıştı. Ne ellerimi ne de ayaklarımı hareket ettirebiliyordum.

Tüm bedenimle ölüme hazırlanıyordum. Ölüm beni almaya gelmişti!

* * *

"Yıldırım, uyan lütfen. Koltukta uyuyakalmışsın."

Nurgül'ün rahatlatıcı sesiyle aniden gözlerimi açtım. Alnımdan terlerin boşaldığını hissedebiliyordum. Kâbusun hâlâ tesirindeydim, şüpheyile Nurgül'e baktım. Aklım, gördüğüm her şeye şüpheyile yaklaşmamı emrediyordu. Zihnimin düşümleri sımsıkıydı, çözülmeye karşı geliyordu. Neyse ki Nurgül'ün elinde bardağa benzer bir şey yoktu.

Uzak cami minarelerinden yükselen ezan sesleriyle sabah olduğunu anladım. O anda içim tarifsiz bir huzurla doldu. Kendimi güvende hissettim.

Nurgül telaşla, “Yıldırım, iyi misin?” diye sordu. “Yüzün kireç gibi bembeyaz.”

Hayatımda hiç bu kadar gerçekçi bir kâbus görmemiştim. Sanki o anları bizzat yaşamış, korku iksirinin tadına bizzat bakmıştım.

“Yok canım, sadece bir kâbus gördüm o kadar,” dedim. “İyiyim, sağ ol.”

Nurgül söylediklerimden tatmin olmuşa benzemiyordu. Artık yüzüm ne kadar kötü gözüküyorsa, Nurgül’ü bir türlü iyi olduğuma inandıramıyordum.

“Dur sana mutfaktan soğuk su getireyim, iyi gelir.”

Nurgül’ün bu teklifi üzerine gerildiğimi hissettim. Şu anda birinin elinden herhangi bir şey içmek yapmak isteyeceğim en son şeydi. Özellikle de Nurgül, bu listenin en başında yer alıyordu!

Telaşlı olduğumu belli etmemeye çalışarak, “Sen zahmet etme, ben iner alırım,” dedim. “Hem her yerim tutulmuş, biraz hareket de etmiş olurum.”

“Peki, o zaman suyunu içer içmez odaya gelirsin, seni bekleyeceğim.”

Nurgül, yatak odasına gittikten sonra bir süre daha koltukta oturdum. Ezan sesleri kesilinceye kadar bekledim. Özellikle sabah ezanları insan ruhuna ayrı bir iyi geliyordu, manevi bir hazzı vardı. Sabah ezanları okunurken bütün düşüncelerden arındığımı, temizlendiğimi hissediyordum.

Ezan bitince mutfığa gittim, iki bardak soğuk su içtikten sonra aklıma bir şey geldi. Aklıma gelen şeyin başıma da gelmesi için salona döndüm. Güneşin doğuşuyla karşımdaki devasa tarihî mezarlığın nasıl kamufle olacağını merak ediyordum. Bu sahneyi kaçırmamalıydım. Güneşin ilk ışıklarıyla var olan bir şeyin nasıl yok olacağını görmek istiyordum.

Gece boyunca uyukladığım, kâbus görmeme neden olan koltuğa yanaşım. Güneşin doğuşuyla karşımdaki devasa tarihî mezarlığın nasıl kamufle olacağını merak ediyordum. Bu sahneyi kaçırmamalıydım. Güneşin ilk ışıklarıyla var olan bir şeyin nasıl yok olacağını görmek istiyordum.

şöleni kaçırmış olamam,” diye geçirdim aklımdan. Koltuğa oturup manzarayı izledim.

O an dilimin tutulacağını sandım. Ağzı açık ayran budalası gibi boş boş önümdeki ot ve çalılarla örülü manzaraya bakıyordum! Kadim mezarlık yoktu, kayıplara karışmıştı! Üstelik etraf hâlâ karanlıktı!

Tahmin etmeliydim. Her yer karanlıktı ama sabah ezanı okunmuştu. Sabah ezanının ruhu mest eden görkemli sesi, koskoca tarihi mezarlığı da alıp götürmüştü!

* * *

Mehtap okumaya ara verince herkes korkuyla birbirine baktı.

Uzun bir sessizliğin ardından, “Ben daha fazla okuyamayacağım,” dedi Mehtap. “Burada yazanlar beni çok geriyor. Bence okumayı bırakalım, bir an evvel gidelim buradan!”

“Bence de, Mehtap haklı. Bu ev normal değil, hemen gidelim buradan,” dedi Mustafa.

“Olmaz,” diye yineledi Mete. “Bu evin gizemi belli ki defterde saklı. Okuduktan sonra bir çaresine bakarız. Zaten güneş doğmadan gitmemize imkân yok, anlamıyor musunuz? Yolumuzu kaybederiz. Burayı İstanbul mu sandınız? Ayrıca şu an dışarıda bir Allah’ın kulunu bulamayız, Kefensizler Mezarlığı’nda yatan ölüleri saymazsak tabii!”

“Sahi Mete,” dedi Günay şüpheyle. “Sen burayı nereden biliyordun? Bence artık bize bir açıklama yapman gerek.”

“O biraz uzun hikâye. Bunun için vakit yok Günay. Şu defterde yazanları okuyalım önce. Burayla ilgili sırrı çözmeden bana rahat yok. Sizin için de öyle değil mi?”

Mete, sözünü tamamladıktan sonra Mehtap’a baktı. Genç kız istemeyerek de olsa yazılanları okumaya devam etti.

* * *

“Baba!”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Oğullarımın sesiyle yatağımdan fırladığımda saat ona geliyordu. Normalde erken kalkardım, dün gördüğüm kâbusun da etkisiyle rahat uyuyamamış, dinlenememiştim.

Çocuklar sıkılmış olmalıydılar ki, yatak odamıza kadar gelip yatağa taarruza geçmişlerdi. Bu durum artık onların isyan ettiğini gösteriyordu. Normalde böyle bir şeye ölse izin vermeyecek olan evimizin başkumandanı Nurgül Akarsu bile onların isyanını bastıramamıştı anlaşılan. Bana da teslim olmaktan başka bir çare bırakmadılar. İki oğlumu da doya doya mıncıklayıp öptüm. Her ne kadar Gökhan biraz büyüse de ikisi de hâlâ mıncıklanacak yaşıydı.

“Baba, bugün bizi gezmeye götüreceksin değil mi?” diye sordu Gökhan. “Hani şu rasathane vardı ya, gezdireceğine söz vermiş-tin!”

Gökhan’a Urfa’ya gelmeden evvel buralarda bir rasathane olduğunu, fırsat bulduğumuzda onları götüreceğimi söylemiştim. Benim gibi astronomi tutkunu olan büyük oğlum, bu vaatleri yüzüme vuruyordu.

“Allah Allah, verdiğim sözü ben niye hatırlamıyorum?”

“Ya baba ya!”

Nurgül imalı ses tonuyla, “Söz verdiğini ben de hatırlıyorum, sayın astronom!” dedi. “Bunu bize borçlusun.”

Yatak odasının kapısına yaslanmış bizi izleyen Nurgül’ün yüzünde sıcak bir tebessüm vardı. Çocuklarla beni köşeye sıkıştırmaya bayılıyordu. Ama her seferinde kaçmayı başarıyordum. Lakin bu sefer öyle olmamıştı.

Urfa’ya geldiğimizden beri iki-üç kez rasathanenin olduğu yere kaçamak yapmışım ama ev işleri yüzünden ailecek gitme fırsatımız olmamıştı. Artık evi de düzene soktuğumuza göre gidebilirdik.

“Peki öyleyse, kahvaltıdan sonra hazırlanın, sizleri tarihte yolculuğa çıkaracağım!”

“Oleey!”

Sözümü tamamlamamla Gökhan ve Ayhan'ın sevgi yumağı gibi bana sarılması bir oldu. Nurgül'se içten tebessümüyle bizi izlemeye devam ediyordu.

Mutluluğun resmini çizmemi isteseler, bu anı resmederdim. Yataкта çocuklarına sınıksız sarılmış bir baba ve onları tüm sevecenliğiyle izleyen bir anne figürünün yer aldığı bir resim... Bir insan başka ne isterdi ki?

“Hadi bakalım, öyleyse önce ne yapıyoruz? Ellerimizi yıkayıp kahvaltımızı yapıyoruz ve babamızı şimdilik rahat bırakıyoruz,” dedi Nurgül.

Çocuklar yanağıma öpücük kondurup verilen emri yerine getirirken halimden memnun olduğumu söyleyecektim ki, çocukların yanında emre itaatsizlik olacağını düşündüğümünden susma kararı aldım. Küçük askerler odadan çıkıp banyonun yolunu tutmuştu ki başkumandanın bakışları bu sefer bana kaydı.

“Evet koca çocuk, sen de kahvaltıya bekleniyorsun!” deyip en sevimli haliyle göz kırptı ve mutfağın yolunu tuttu.

Dün gecedan dolayı kendimi halsiz hissetsem de çocuklardan ve Nurgül'den aldığım yaşam enerjisiyle kalkıp giyindim. Yemeğe indiğimde henüz kahvaltıya başlanmamıştı. Bizim ailenin gizli ve yazılı olmayan kurallarından biriydi; aile fertlerinden biri olmadığı takdirde kahvaltıya başlanması teklif dahi edilemezdi. Hele de ailenin babası, sofranın olmazsa olmazıydı.

Elbette bu, benim için onur verici bir durumdu. Çünkü yıllarca ailesinden uzakta yaşamış, aile olmanın ne demek olduğunu anlayamamıştım. Lise ve üniversite yıllarım yurt köşelerinde dirsek çürüterek geçmişti. Küçük yaşta babamı kaybetmenin acısı lisedeyken annemin vefatıyla perçinlenmişti. Yıllarca anne ve baba hasretiyle yaşamış, hep güzel bir ailem olsun istemişim. Şükürler olsun ki dualarım kabul olmuş, seneler sonra tam dilediğim gibi bir aileye kavuşmuştum. Belki tercih etme fırsatımın olmadığı ilk ailemde ailenin ne demek olduğunu anlayamamıştım, ama bizzat temellerini attığım ikinci ailemde bunu sağladığıma inanıyordum.

Eşim de çocuklarım da benim için birer gurur tablosuydu. Herkese göğsümü gere gere ailemin varlığından söz edebiliyordum.

Kahvaltı masasına oturduğum an şükretmem gereken ilk şeyin bu olduğunu düşündüm. Daha sonrasında önümdeki sayısız nimet için şükür borcumu ödeyebilirdim. Kahvaltımızı yaptıktan sonra, yine Nurgül'le Türk kahvelerimizi yudumlamış, sonrasında tarihî rasathanenin yolunu tutmuştuk.

Nurgül ve çocuklar çok heyecanlıydı. Şimdiden neler görebileceklerine dair aralarında konuşmaya dahi başlamışlardı. Onlara ben rehberlik edecektim. Her ne kadar rasathaneye girme fırsatı elde edemesem de hakkında birçok bilgiye ulaşmıştım. Bu bilgileri, çocuklarıma da aktarmak istiyordum. Kültürel miraslarına sahip çıkmaları için şimdiden temel atmak gerekiyordu.

Çevremizdeki güzellikleri dolaşa dolaşa yaklaşık yarım saatte rasathanenin olduğu yere geldik. Çocuklar önce çok şaşırdı. Etrafta onların tahmin ettiği görünümde bir rasathane yoktu. Her yer kesme taş ve tuğlalarla örülüydü. Urfa'daki birçok yapının bu şekilde olduğuna şahit olmuştuk. Ancak burasının da benzer şekilde olması ufaklıkların beklemediği bir şeydi.

Aralarında en uzun olan dikdörtgenimsi yapının yanına geldiğimizde ev ahalisini meşhur Harran Rasathanesi'yle tanıştırdım. Yüksekliği yaklaşık otuz üç metre olan bu tarihî rasathane yüzyıllardır yıkılmadan ayakta duruyordu. Her ne kadar içeri girmemize izin verilmediyse de dışarıdan bakıldığında rasathanenin merdivenlerini görmek mümkündü.

Rasathanenin üst kısmıysa yıkık vaziyetteydi. Yüzyıllar öncesinde birçok İslam âliminin nasiplendiği ve birçok bilimsel verinin keşfedildiği böyle tarihî bir rasathanenin şu anki görünümü insanın içini parçalıyordu. Buraların restore edilmesi gerekiyordu ancak maalesef bu durum maddi imkânsızlıklar sebebiyle sürekli ertelenmişti.

Nurgül de bir süre rasathaneyi inceledikten sonra çevresine bakınıp, “Meşhur Harran Ulu Cami de buralarda, değil mi? Ama sen camiye benzer bir şey görebiliyor musun?” diye sordu.

Beklediğim soruyu sormuştu: Tarihî Harran Ulu Cami neredeydi?

“Şu anda bulunduğumuz ortamı cami olarak hayal et, hayatım,” dedim büyük bir keyifle. “Gördüğün kesme taş ve tuğlalarla örülü yıkık duvarları, caminin kare şeklindeki duvarları olarak kabul et. O yıkık duvarların hemen dışında bulunan açık alanlarıysa caminin avlusu...”

“Ne yani, şimdi sen... Buranın... Yok artık!”

Nurgül’ün yüzündeki şaşkın ifadeyi uzun zamandır gördüğümü hatırlamıyordum ve uzun zaman sonra da görebileceğimi...

“Evet, şu an meşhur Harran Ulu Cami’nin merkezinde bulunuyorsun!”

Nurgül bana inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu, hayalindeki cami tasvirini tahmin edebiliyordum. Buraya ilk defa geldiğimde yaşadığım şaşkınlığı ona hissettirmemiştim. Bu durum, bana olduğu gibi Nurgül’e de büyük sürpriz olmuştu.

“Ama... Peki ya minare?” diye merakla sordu Nurgül. “Caminin minaresi yıkılmış mı?”

Tasvir ettiğimiz klasik cami tasarımlarında mutlaka minare de olmalıydı. Kimi görkemli camilerde, Sultanahmet Cami gibi altıya kadar varan minare varken, kimi mütevazı camilerdeyse tek minare bulunabiliyordu. Ama neticede minareler camiler için olmazsa olmaz figürlerdendi. Elbette Harran Ulu Cami’nin de bir minaresi vardı. Hatta o tarihî minarenin yanı başındaydık.

Nurgül ve çocuklar, dikkatlerini baktığım yere verdiklerinde şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı. Tarihî Harran Rasathanesi tam karşımdaydı!

“Ne yani, caminin minaresini rasathane olarak mı kullanmışlar? Aman Allahım! Yani o yıllarda dinle bilim iç içeydi, inanamıyorum!”

Nurgül'ün farkında olmadan yaptığı saptama ilginçti. Normalde birçok kültürde dinle bilim arasında hep çatışma olmuştu. Genellikle sadece ilimle uğraşan kişileri dinden, sadece dinle meşgul olan kişileri de ilimden soyutlamışlardı. Oysa bu tarihî kalıntı bir zamanlar dinle bilimin iç içe olduğunun kanıtı gibiydi. Belki bakana sıradan taş ve tuğla yığını gibi görünüyordu, lakin tarihî geçmişiyle çok şey anlatıyordu. Elbette anlamak isteyene...

"Harran Ulu Cami, Türkiye'de İslam mimarisinde yapılmış en eski camidir," diyerek söze başladım. "Ulu Cami veya Cennet Cami olarak bilinen bu anıt eser, son Emevî Halifesi Halife 2. Mervan tarafından milattan sonra 744-750 tarihleri arasında yapılmış. Zamanın görkemli cami avlusunun kuzey duvarının doğusunda bulunan minaresi, aynı zamanda rasathane olarak kullanılıyormuş. Özellikle namaz saatlerini belirlemede kullanılan bu rasathane, az evvel de bahsettiğim El-Battanî, Sabit Bin Kurre gibi birçok İslam âlimini ağırlamış."

Anlattığım tarihsel bilgilerden çocuklar sıkılmış olmalıydı ki, kendi başlarına oyunlar oynamaya başlamışlardı. Taş ve tuğlalarla örülü bir yerde oynanabilecek en güzel oyunsa beş taşı. Nurgül'se anlattıklarımı ilgisiz kalmamıştı.

"İslam âlimlerinin özellikle 800'lü yıllarda matematik, astronomi ve fizik alanlarında bilimsel çalışmalar yaptıklarını, günümüz popüler bilimin temellerini atacak bilgileri burada keşfettiklerini biliyoruz. Aslında o yıllarda dinle bilim iç içeydi diyebiliriz. En azından o dönemin ünlü ilim insanları açısından durum böyleydi -ki rasathanenin hem cami minaresi hem de rasathane olarak kullanılmasından da bu sonuca varıyoruz."

"Ancak şunu söylemeliyim ki," diyerek sözümü devam ettirdim. "O dönemlerde bilim bir nevi araçtı. Âlimler bilimsel çalışmalarını, marifetullah yani Allah'ı Kur'an'ın bildirdiği gibi tanımak, sıfat ve isimlerinin manasını bilmek ve ilahi hakikatlere ulaşmak için yapıyorlardı. Keza o dönemlere ait belgelerde isimlerini hiçbir zaman kullanmadıkları ortaya çıkmış. Önemli bilimsel verileri besmele çekerek yazıya dökmüşler, ancak araştırmalarının neti-

cesinde imzalarını dahi atmamışlar. Onlar zaten var olan bilimsel gerçekleri keşfetmişlerdi, bilimsel gerçekleri sanki onlar icat etmiş gibi görünmek istemediler. Allah tarafından yaratılmış kanunları ve mükemmel sistemleri sadece kendilerinin keşfettiklerine inanıyorlardı.”

Cümlemi tamamladıktan sonra Nurgül taşa oturup sözü benden devraldı. “Batılı bilim insanlarının isimleri daha fazla ön plana çıkıyor; mesela Newton, Kepler, Tcho Brahe, Kopernik... Şu anda dünyada herkes bu isimleri tanıyor ancak konuştuğumuz İslam âlimlerinin hâlâ bilinmemelerindeki sebep bu olmalı.”

Nurgül’ün yanına giderken, “Özellikle isimlerini zikrettiğin âlimler çok donanımlı ve araştırmacı ruha sahiplerdi,” diye karşılık verdim. “Zekâlarını da kullanarak eski zamanlarda yazılmış bilimsel çalışmalara diyar diyar dolaşarak ulaştılar. Bunların arasında konuştuğumuz İslam âlimlerinin de çalışmaları vardı. O bilgiler ışığında ilerleyerek orada yazan bilimsel gerçekleri geliştirdiler ve böylelikle modern bilimin temellerini attılar.”

Hava oldukça sıcaktı, Güneş bizi adeta kavuruyordu. Nurgül çantadan çıkardığı şapkayı bana verdi. Evden çıkarken yanına yedek şapka almayı iyi akıl etmişti, aksi halde bir süre daha böyle kalırsak başıma güneş geçebilirdi. Neyse ki Nurgül ve çocuklar evden şapkalarıyla çıkmışlardı. Çocuklar bizi umursamadan oyun oynamaya devam ederken Nurgül’ün yanına oturdum.

“Buranın tarihsel geçmişi hakkında bilgin var mı?” diye sordu Nurgül. “Yani ilk zamanlarındaki şaşaalı görünümüne dair...”

Gerek Harran’la ilgili okuduğum tarihsel kitaplar gerekse rehberden aldığım bilgiler ışığında bir şeyler biliyordum. Belki olması gereken de buydu, sonuçta ben buralıyım, bu topraklara aittim. İnsanın kendi kültürel mirasını bilmesi kadar doğal bir durum olmasa gerek.

Tebessüm ederek, “Evet, aslında az da olsa bir şeyler biliyorum,” dedim.

“Peki Yıldırım Bey, bu bilgileri cömertlik edip eşinizle de paylaşmak ister miydiniz?”

İkimiz de aniden gülmeye başladık. Sonra ciddi bir işe soyunacakmışçasına hazırlandım, boğazımı temizledim. Nurgül’ün bana bakıp güldüğünü tahmin edebiliyordum.

“Şanlıurfa’nın Harran ilçesinde, Harran Höyüğü’nün doğu eteğinde bulunan bu tarihî cami çeşitli kaynaklarda Cami el-Firdevs, Cuma Cami ismiyle geçiyor. Anadolu’nun ilk anıtsal ve avlulu, şadırvanlı camilerinden olmasının yanı sıra zengin taş işçiliğiyle tanınmış. Caminin tavanı ağaç direklerden ve kemerlerden oluşuyormuş. Direklerinin uzunluğunun on beş adım tuttuğu, mermer döşemenin üstünde boydan boya uzandığı tahmin ediliyormuş. Cami, o dönemin birçok camisine göre daha geniş kemerliymiş. Camiye giriş sahninin bütün duvarlarından kapılar açılmış. Bunlardan dokuzu ana kapının sağında, dokuzu solundaymış. On dokuzuncu kapı olan ana kapının ortada bulunduğu ve büyük kemerli olduğu biliniyor. Anlatılanlara göre bu kapı, şehir kapıları gibi heybetli ve güzelmış. Her ne kadar şu anda göremiyor olsak da, bu caminin kapılarının ağaçtan olup son derece süslü ve ustaca yapılmış kilitleri varmış.”

Cümlemi tamamladıktan sonra dinlenmek için bir süre sessizleştim. Bu esnada Nurgül’ün çantadan çıkarttığı başka bir şeyle neredeyse sevincimden çığlık atacaktım. Cam bir şişeye su koyup getirmişti. Bu, dili damağı kurumuş birine verilebilecek en güzel armağandı. Dün geceki kâbusun da etkisi azalmış olmalıydı ki, şişeyi bir dikişte yarılardım. Bu sıcak havaya rağmen su soğuk sayılırdı, bana iyi gelmişti.

Nurgül’ün bu bir sonraki adımı düşünme huyuna bayılıyordum. Ben anını yaşayan biriydim, bir saat veya bir gün sonrası beni ilgilendirmiyordu. Çünkü ne zaman geleceği düşünsem içim hep endişeyle doluyor, olur olmadık yerde tedirgin oluyor, keyfim kaçıyordu. Bu sebeple uzun yıllar evvel geçmişi düşünerek kederlenme, geleceği düşünerek de endişelenme riskini ortadan kaldırmıştım. Sadece o anın tadını çıkarmak istiyordum, hüzünse

hüzün, mutluluksa mutluluk... Sadece o anım olmalıydı, gerisi beyhudeydi. Ama böyle durumlarda, geleceği düşünen birinin varlığı da güzel oluyordu. Planlı programlı birinin yanında biraz savruk bir hayat yaşama hakkına sahip olabiliyordunuz.

Suyu içtikten sonra şişeyi Nurgül'e verip tarihî yapılara bir kez daha alıcı gözle baktım. Anlattıklarımın Nurgül de tatmin olmuşu benziyordu. Hayatımda hiç kimseye bu derece bir rehberlik yaptığımı hatırlamıyordum. Ama insanın kendi ailesine rehberlik yapması güzel bir duyguydu, bunu gönülden hissetmişim.

"Hani sen demiştin ya, yağmur yağsa her yeri gül kokusu kaplar diye... Onun sebebi burayla ilgiliydi, değil mi?"

Yağmur geldiğimizden beri en fazla beklediğim doğa olaylarının başında geliyordu. Gülü çok severdim, özellikle de gül kokusunu... Bir an önce yağmurun yağmasını diliyordum. Buraya ilk geldiğimde rehberden duyduğum ve çok şaşırdığım bu gerçeğin sebebini meraklı gözlerle bana bakan Nurgül'e de anlatmalıydım. Sesime gizemli bir hava vererek, "Ulu Cami'nin harcında gül suyu varmış," dedim. "Dolayısıyla her yağmurda ıslanan harcın etrafa gül kokusu yaydığı biliniyormuş. Harika bir şey, değil mi?"

"Gerçekten öyle. Gerçi yağmur yağması pek işine gelmez sanırım. Yağmur yağarsa yıldızlarını nasıl göreceksin?"

Yıldızlarla aramdaki samimiyeti kıskanan Nurgül aklınca muziplik yapıyordu. Astronom ve yıldız birlikteliği... Tek kelimeyle kaçınılmazdı.

Buna rağmen, "Keşke yağsa..." dedim tüm içtenliğimle. Hemen akabinde Nurgül'e bakıp muzipçe tebessüm ettim. "Birkaç günlük ayrılıktan bir şey olmaz. Hem gözden ırakta olan her zaman daha değerlidir!"

"O zaman ben senin için değersizim!"

İkimiz de güldük. Bazen çocuklaşıyorduk, bizimki de büyüklerin aralarında oynadığı bir tür oyun gibiydi aslında. Lakin konuyu toparlamalıydım, Nurgül ciddi ciddi cevap bekliyordu.

“Elbette sen ve çocuklarımız hariç,” dedim. “Siz benim yanımda güzelsiniz. Hem atalarımız ne demiş; gözden ırak olan gönülden de ırak olurmuş.”

Başta söylediğimle çelişmiş olsam da Nurgül’ün istediği cevabı verebildiğime inanıyordum. Biz sohbe devam ederken çocuklar oyunlarından sıkılıp yanımıza geldiler. Civardaki tarihî kalıntıları da ziyaret ettikten sonra eve döndük. Hava yavaş yavaş kararıyordu ve yıldızlarım beni bekliyordu.

* * *

Pencereye vuran yağmur damlalarının sesiyle aniden sıçradım. Önce ne olduğunu idrak edemedim. Olduğum yerde doğrulunca yine bir kâbustan uyandığımı anladım. Ama bu sefer gördüğüm rüyayı hatırlamıyordum. Yine insanı rahatsız edecek, kasvetli ve gerilim dolu bir kâbus görmüştüm. Terden sıırıslıkam olmuştum ancak gördüğüm rüyanın bana bu kadar tesir etmesine rağmen hiçbir şey hatırlamamam ilginçti.

İnsanların gördükleri birçok rüyayı hatırlayamadıklarını zamanında okuduğum kişisel gelişim içerikli bir kitaptan öğrenmiştim. Korkuyu damarlarımda hâlâ hissetmeme rağmen neden korktuğumu bilmiyordum, sadece buna gördüğüm rüyanın sebep olduğunu biliyordum.

Çalışma odasında uyuyakalmıştım. Makale okumak için çıktığım odada, günün de yorgunluğu eklenince yine kendimi gaflet uykusuna teslim etmişim belli ki. Oysa Nurgül yatmadan önce beni çağırmak için odaya kadar gelmiş, ancak ben makale okuyorum diyerek onu reddetmişim. Bir saate kalmaz yanına geleceğime de söz vermişim.

Uykuya boşuna yarı ölüm demiyorlardı. Nasıl ki bazen ölüm, verilen sözlerin yerine getirilmesine izin vermiyordu, uyku da aynı şekilde verilmiş sözlerin yerine getirilmesine engel olabiliyordu. Bu gece olduğu gibi...

Çalışma odasındaki koltuktan kalkmaya çalışırken boynumun tutulduğunu fark ettim. Kendimi dayak yemiş gibi hissediyordum. Koltukta uyuma sevdamin başıma böyle bir bela açacağını tahmin etmeliydim. Bu yüzden kimseyi suçlayamazdım.

Su içmem gerekiyordu, çok terlemiştim. Dilim damağım susuzluktan kurumuştı, yutkunurken boğazım acıyordu. Bunlar hep susuzluğun belirtileriydi. Mutfakta soğuk suyum yudumlarken aklıma gelen bir düşünceyle aniden sarsıldım. Soğuk su, zihnimi yerine getirmişti. Az önce gördüğüm ancak üzerinde durmadığım sahnenin rüya olup olmadığını düşündüm. Gerçekçi bir şekilde zihnimde kalmış bu sahnenin doğruluğunu test etmek için tekrardan çalışma odasına çıktım. Refleksle ilk olarak baktığım yer odanın penceresi oldu. Evet, gördüklerim rüya değildi, gerçekten yağmur yağıyordu!

Önce sevinçten ne yapacağımı şaşırdım, buraya geldiğimizden beri hayalini kurduğum dileklerden biri gerçekleşiyordu. Hem de daha bu sabah Nurgül'le konuşmuştuk. Bir an yatak odasına gidip Nurgül'ü uyandırasım geldi ama saat gecenin üç buçuğuydu, bu saatte Nurgül'ü uyandırmaya kıyamazdım. "Sabah kahvaltıda onlara anlatırım," diye geçirdim içimden; artık tamamen uyanıktım.

İlerledim, saatlerdir kapalı olan pencereyi ardına kadar açtım. Odayı gül kokusuyla doldurmak istiyordum. Camı açtıktan sonra iri yağmur taneleri yüzüme vurmaya başladı. Adeta yağmur yüzümü okşuyor, bu sıcaklara inat tüm ruhuma serinlik hissi veriyordu. Kısa sürede tüm bedenime sirayet eden huzurun tarifini yapamazdım. Ben de anlatmaktan ziyade yaşamayı tercih ediyordum.

Koku meselesine gelince...

Evvela uzaklardan geldiğini tahmin ettiğim hafif bir gül kokusu duydum. Lakin pek emin değildim, çünkü kendimi şartlandırıdığım için de böyle düşünüyor olabilirdim. Ama neyse ne... Neticede dileklerimden biri gerçek olmuştu. Avuçlarımı yağmura çevirip gözlerimi kapattım.

"Şükürler olsun!"

Haykırdığımı zannederken sesim fısıltıdan farksızdı. Etrafta yoğun bir gül kokusu vardı. Yağmur damlaları adeta ruhumun derinliklerine işliyordu. Beni o anda mutlu edecek tek düşünce buydu, kendimi bu gerçeğe fazlasıyla inandırmıştım. Ta ki o keskin kokuyu alana dek...

Nereden geldiğini bilemediğim kesif bir kan kokusu burun deliklerimden girerek beynime hücum etti. Koku o kadar keskindi ki, hayal dünyam dahi onu bertaraf etmekte güçlük çekiyordu. Kokunun yoğunlaşmasıyla yüzümü ekşitip gözlerimi açtım. Boylu boyunca uzanan tarihî mezarlık tam karşımdaydı.

Gerek yoğun kan kokusu gerekse Kefensizler Mezarlığı'nın rahatsız edici manzarası yüzünden pencereyi kapattım. Kokudan midem bulanıyordu.

Pencereyi kapattıktan sonra soluklanmak için koltuğa oturdum. O an şahit olduğum başka bir görüntü yüzünden kalbim çıkacaktı! Terliklerimin altında, üstünde, her yanında toprak kalıntıları vardı! Uyandığımdan beri topraklı terliklerimle bastığım yerler, çamurlu kedi patileri misali izini belli ediyordu. Sanki bu terliklerle dışarı çıkmış, bir yere gitmişim. Yahut ismini dahi anmak istemediğim o meçhul yere...

* * *

Kahvaltıda sadece dün gece yaşananları düşünüyordum. Sanki şahit olduğum son olaylar birer kâbustu. Ama sabah kalkıp terliklerimin altına baktığımda yaşananların gerçek olduğuna kesinkes kanaat getirmiştim. Terliklerim geceki gibi toz toprak içindeydi. Neyse ki Nurgül hiçbir şey fark etmeden her yeri temizlemiş, duş almış, sonrasında kahvaltıya inmiştim.

Nurgül ve çocuklar sessizce kahvaltılarını yaparken böyle bir şeyin nasıl olabileceğini düşünüyordum. Dün gece dışarı çıktığımı hatırlamıyordum. Hatırladığım tek şey, gece çalışma odasında uyuyakaldığımdı. Onun haricinde ayaklanıp bir yerlere gitmem mümkün değildi. Elbette uykumda ayaklanmadıysam!

Bunun düşüncesi dahi tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Gecenin bir körü ayaklanıp dışarı çıkacaktım ve hiçbir şey olmamış gibi eve gelip uyuyacaktım. Bunca şey yetmezmiş gibi bir de bunların hiçbirini hatırlamayacaktım, bu mümkün değildi! Kendimi toparlamam gerekiyordu. Nurgül ve çocuklar beni bu kadar sessiz görmemişlerdi. Biraz daha sessiz kalırsam tedirgin olabilirlerdi. Bunu Nurgül'ün kaçamak bakışlarından seziyordum.

“Biliyor musunuz, dün gece yağmur yağdı.”

Mümkün olabildiğince sesime neşe katmaya çalıştım. Oysaki üzerimden buldozer geçmiş gibiydi, konuşmaya dahi mecalim yoktu. Ama aile babalığı bazı sorumlulukları da beraberinde getiriyordu. Yağmur olayına Nurgül de çocuklar da çok şaşırdılar.

“Ya baba neden bizi uyandırmadın?”

Gökhan siteminde haklı sayılırdı, buralarda yağmur sık sık yağmıyordu. Ama gecenin bir körü onları uykularından etmek de benim babalık vasfıma tersti.

“Gece yağdı oğlum, yoksa kaldırmaz mıydım? Ama söz, bir dahakine mutlaka haber vereceğim,” dedikten sonra Gökhan'a göz kırpıp gelenekleşen sorularımdan birini sordum: “Güneş Sistemi'mizdeki en büyük gezegen?”

“Jüpiter.”

Gökhan, her zamanki gibi düşünmeden soruyu cevapladı. Ben de onu tebessümümle tebrik ettim. Nurgül şaşıp kalmıştı. Tamam belki buralara çok sık yağmur yağmıyordu ama bu kadar da şaşıracak bir şey olmasa gerekti.

“Sen gece yağmur yağdığına emin misin?” diye sordu aniden.

“Evet, hem de bardaktan boşalırcasına!” dedim neşeyle. Ardından sahte bir kahkaha patlattım. Rol kesmekte ihtisas yapmışım sanki.

“Ama her yer kupkuru,” diyerek şüpheciliğini sürdürdü Nurgül.

“Hiç yağmur yağmışa benzemiyor.”

Önce durakladım. Sonrasında Urfa'nın çok sıcak bir yer olduğunu, yağmur durduktan hemen sonra kuru sıcaklığın etrafı tekrardan çöle çevirebileceğini düşündüm. Sonuçta her yeri sel götürmemişti, sadece yağmur yağmıştı. Tam cevap verecektim ki bu sefer küçük oğlum Ayhan söze karıştı:

“Burnuna gül kokusu geldi mi baba?”

Birçok küçük çocuk gibi ‘r’leri telaffuz ederken zorlanan Ayhan’a bu durum sevimlilik katıyordu. Küçük el ve ayakların yanı sıra, sevimli bir ses tonu... Çocuklar tam manasıyla sevilme için yaratılıyor olmalıydı.

Sorusuna önce cevap veremedim. Keskin kan kokusu aklıma geldi. Hafiften yüzümü ekşittim, tabağımdaki omletin son lokmasını aldım. Daha fazla yiyebileceğimi sanmıyordum, iştahım tamamıyla kaçmıştı. Pek de inandırıcı olmayan bir ses tonuyla, “Evet canım oğlum,” dedim. “Pencereyi açtığımda oda gül suyuna bulanmış gibiydi, çok güzeldi.”

Nurgül, bana inanmakta güçlük çekiyormuş gibi bir surat ifadesiyle karşımdaydı. O anda, “Acaba söylediklerimi abartılı mı buldu?” diye aklımdan geçirdim. Çocuklara kendini inandırmak yetişkinlere inandırmak kadar güç olmuyordu. Yahut çocuklar da kolay inanan varlıklar değildi, ama inanıyorlarmış gibi yapmakta çok başarılıydılar. Gerçi masada söylediklerim pek fantastik olaylar değildi! Sonuçta gece yarısı gökyüzünde uçan bir ejderha gördüğümü söylememiştim. Yahut görünümüyle insanların içine korku salan bir gulyabaniden bahsetmemiştim. Sadece var olan bir konu üzerinden biraz kurgu yapmışım, hepsi bu. Yağmurun yağması zaten başlı başına gerçek bir olaydı.

Çocuklar yemeklerini yedikten sonra Nurgül masayı toplamaya başladı. Bense sabah kasabadan aldığım yerel gazeteyle koltuğa geçip günlük gazetemi okumaya başlamıştım. Normalde her yazılanı okuyamayan ben, yerel gazeteyi çok sevmiştim. Amatör ruh, gazetenin niteliğini artırıyor. Amatör ruhla ortaya konan eserler her zaman nitelikli oluyordu. İşin içine maddiyat girdi-

ğindeyse amatör ruh ölüyor, üretilen eserlerin niteliği de aynı oranda azalıyordu.

Nurgül günlük rutin işlerini hallettikten sonra, her sabah olduğu gibi elinde Türk kahvesiyle içeri girdi. Elimdeki gazeteyi bir köşeye fırlattım. Sonuçta amatör ruh da bir yere kadardı! Kahvelerimizi içerken günlük meseleler üzerine konuştuk. Akabinde Nurgül konuyu yağmur meselesine getirdi. Onu rahatsız eden bir şey olduğu ortadaydı. Halinden anlaşılıyordu ki bugünkü sohbetimizin ana teması bu husus olacaktı.

“Söylediklerime hâlâ inanmıyor musun Nurgül?” diye sordum hayretle. “Sana bardaktan boşalırcasına yağmur yağdığını söylüyorum, bizzat gözlerimle gördüm. Hatta dokundum!”

“Elbette söylediklerine inanıyorum. Ama dün gece yağmur yağmış olamaz.”

Aniden durakladım. Nurgül’ün bu şekilde ısrarcı olması hiç de hayra alamet değildi. Şaka da yaptığını sanmıyordum, aksi halde şimdiye kadar çoktan belli ederdi.

Sert bir ses tonuyla, “Olamaz da ne demek Nurgül?” dedim. “Yağmurunu gören sen değilsin ki, benim! Nasıl bu kadar kendinden emin konuşabiliyorsun?”

Sesimin biraz yüksek çıktığını fark edince duraklayıp sesimi alçaltarak konuşmamı sürdürdüm. “Burada havalar çok sıcak biliyor-sun. Gece bir süre yağıp kesilen yağmurun izlerine ulaşmak pek mümkün olmayacaktır, öyle değil mi? Görmüyor musun, burada neredeyse her yer kurak...”

“Aslında yağmış olsaydı iz bırakırdı!” dedi Nurgül.

“Ne? Nasıl yani?”

Nurgül, hafiye misali gizemli ses tonuyla, “Çamaşırlar... Dün gece yatmadan önce yıkadığım çamaşırları kurusun diye bahçeye asmıştım. Eğer dediğin gibi sağanak yağmur yağsaydı, sabah hiç değilse nemli olmaları gerekirdi.”

Galiba yavaş yavaş Nurgül'ün saatlerce anlatmak için kıvrandığı meseleyi anlıyordum. O anda terlemeye başladığımı hissettim, sanki bacaklarımdan yukarıya bir sıcaklık yükseliyordu.

“Nemli değil miydi?”

O anda sorabileceğim tek soru buydu. Ellerim titriyordu.

“Hayır,” dedi Nurgül. “Çamaşırlar sabah kalktığımında kupkuruydu!”

Sözün bittiği yere gelmiştik, şu andan sonra ne söylersem söyleyeyim beyhudeydi.

Kahveyi dökmek için fincanı masaya bıraktım. Nurgül'e belli etmemeye çalışıyordum ama her an kalp krizinden ölebilirdim. Buhranlı bir şekilde başımı öne eğdim.

“Yıldırım, acaba gördüğün o yağmur... Bir rüya mıydı? Hani geçen gün de...”

Nurgül sözünü tamamlayamadan sustu. Benim o anda içinde bulunduğum durumu tahmin etmiş olmalıydı ki, dikkatle konuşmaya çalışıyordu. Kendimi uzay boşluğunda kaybolmuş gibi hissederken eşime cevap verebileceğimi sanmıyordum. Çünkü verebilecek küçük bir cevap yerine koskocaman bir belirsizlik hasıl olmuştu.

“Bilemiyorum Nurgül,” diyebildim güçlkle. “Tek bildiğim, gördüklerimin senle ben kadar gerçek oluşuydu. Bu kadar gerçekçi bir rüya görmüş olacağıma hâlâ inanamıyorum.”

Utançtan Nurgül'ün yüzüne bakamıyordum ama onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Acıyan bakışlarla beni süzüyor olmalıydı, akıl sağlığını kaybetmek üzere olan kocasının zavallı haline acıyordu belki de.

Nurgül'e terliğime bulaşmış toprak kalıntılarından ve burnuma gelen keskin kan kokusundan bahsetmeyi düşündüm. Ancak bu düşünceyi zihnimde bertaraf etmem gerekiyordu. Bu yağmur olayından sonra ne anlatırsam anlatayım, onun için rüyadan öteye gitmeyecekti. Belki anlatacaklarımı sabırla dinleyecekti, lakin nihayetinde acıyan bakışlarla bana bakacaktı. Elbette böyle bir durumun gerçekleşmesine izin veremezdin. Eşimi üzmeyle, kay-

gılandırmaya hakkım yoktu. Bu sebeple de en doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım, sustum.

O anda yalnız kalmak istediğimi düşündüm ancak bunu Nurgül'e söyleyemedim. Yalnız kalıp kendimle yüzleşmek istiyordum.

* * *

Bizim banyo olarak bildiğimiz, ancak Anadolu'da hamam olarak isimlendirilen yerin kapısını araladığımda içeriden hoş sabun kokularının genzime dolduğunu hissettim. Nurgül rahatlamam için hamamı hazırlamıştı. Harran çarşısından aldığımız hoş kokulu sabunları sabunluğa koymuş, suyun sıcaklığını ayarlamıştı. "Tellak da olsa dört dörtlük olurdu," diye geçirdim aklımdan. Buradaki tek eksik oydu sanki. Bana kalansa sadece tellağı eksik olan bu tarihî hamamda yıkanmaktı.

Hamamın buğulu ortamı bile insanı rahatlatmaya yetiyordu. İnsan burada saatlerce kalabilir, hatta uyuyabilirdi. Tabureye oturup ılık suyla doldurduğum taşı üzerime boca ederken bunları düşünüyordum. Yorgun bedenime değen her su damlası beni rahatlatıyor, daha evvel hiç gitmediğim diyarlara sürüklüyordu.

Şimdiye kadar yıkandığını zanneden biz şehirlilere böyle muaz-zam yerler ders verir nitelikteydi. Hatta bana göre böyle yerlerde medeniyet daha da gelişmişti. Mesela biz şehirliler, gelişmiş teknolojiye rağmen, stresli hayatımıza uygun şekilde konforlu ortamları hâlâ yaratamıyorduk.

Urfa'nın meşhur kokulu sabunlarıyla köpük banyosu yaptım. Her yerim köpük içinde kalmıştı. Gözlerimi kapayıp bir süre dinlenmek istiyordum. Rahatlatıcı bir terapi gibiydi. Düşüncelere daldım, kendi kendimle istişare etmem gerekiyordu. Son zamanlarda yaşadıklarım yahut yaşadığımı zannettiğim ilginç olayları ayrıntılı şekilde analiz etmek farz olmuştu.

Halüsinasyon görüyor olabilirdim. Birkaç arkadaşımın buna benzer olaylar yaşadığına şahit olmuşum. Tamamıyla psikolojik bir durumdu, yoğun çalıştığı dönemlerde insanın tüm sinir sistemi

allak bullak olabiliyordu. Akabinde halüsinasyon dünyasıyla tanışıp çevrenize sizi meczup gibi gösteren olaylarla baş başa kalıyordunuz. Bunun psikoloji camiasında bir tanımı vardır elbet ama insan böyle şeyler başına gelmeden araştırma çabasına girmiyordu. Şimdiye kadar bu konulara hiç ilgi duymadığımı itiraf etmeliyim. Ancak bildiğim bir şey varsa, o da bir an evvel kendimi toparlamam gerektiği idi. Aksi halde Nurgül'ün ve çocukların gözünde delirmiş bir aile babası olarak kabul görecektim. Böyle bir şeyi hangi aile babası isterdi ki?

Dün geceyi düşündüm. Aniden yerimden sıçrayışımı ve mutfağa gidişimi... Sonrasında yağın yağmuru, tekrardan odaya gelişimi... Bardaktan boşalırcasına yağın yağmura dokunuşumu... Mide bulandırıcı, keskin kan kokusu, terliklerime bulaşmış toz toprak birikintilerini... Hepsinin birer açıklaması olmalıydı. Rüya ile gerçeği ayırabilecek bilince sahiptim. Gördüklerim kesinlikle rüya değildi.

Ama Nurgül'ün söyledikleri...

Neden terliklerim toz toprağa bulanmıştı? Uyurgezer hastalığım -ya da adı her neyse- yok diye biliyordum. Ama o terliklerin hali evdeki kirle olabilecek bir şey değildi. Ayağımdaki terlikler bir yere gitmiş olmalıydılar! Evin dışında bir yere...

"Üff..."

Bu düşünce denizinden sıkılmıştım, bana bilinmezlik ve kasvetten başka bir şey sunmuyordu. Durulanıp çıktım, burası başta iyi gelse de düşüncelerim yüzünden gerilmiştim.

Suratım köpük içindeydi, böyle bir durumda gözlerimi açacak kadar kendimi kaybetmemiştim. El yordamıyla aradığım taşı bulduğum anda durakladım. Suda dolaşan tasın şekli değişmiş olmalıydı. Parmaklarımın girintilerine kadar dolmuştu. Ne olduğunu anlayamamıştım, yutkundum. Elimdeki her neyse bıraktım. Gözümü açmamaya gayret göstererek tekrardan taşı aramaya koyuldum. Belli ki elim başka bir cisme denk gelmişti. Bir süre daha aramama rağmen taşı bulamamıştım. Tas şekli bir türlü elime oturmamıştı.

Sonrasında mecburen tasın olması gerektiği yere elimi sürükledim. O tanımlayamadığım cismin olduğu yere... Aslında bu “tanımlanamayan cisim” tabirini astronomlar ufo gibi varlıklar için kullanıyordu. Ama gözlerim kapalı olmasına rağmen elimin altındaki cisim, dünya tarihinde ufo görmüş ilk bilim insanıymışım gibi beni şaşırtıyordu.

Sonuç aynıydı, hemen yanı başımda olması gereken tas gitmiş yerine girintili çıkıntılı, ovalimsi bir nesne gelmişti. Başka çarem kalmamıştı, bir şekilde yüzümü kaplayan köpüklerden kurtulup bu ne olduğu belirsiz cisme kendi gözlerimle bakmalıyım. Aksi halde burada olup biteni anlamak pek mümkün görünmüyordu.

Bir yandan cismi tutarken diğer yandan yüzüme su çarparak gözlerimi araladım. Uzun süredir gözlerim kapalı olduğundan her şeyi bulanık görüyordum. Herhalde bulanıklık ve etraftaki buğudan olsa gerek etraf kızılımsı bir renge bürünmüştü.

Gözlerimi tekrardan kapayıp açtığımda tüylerimin diken diken olduğunu hissettim!

Hamam, bir anda korku filmlerindeki setlere dönüşmüştü. Tavanlardan kan damlıyor, duvarlardan kanlar süzülüyordu. Gözlerimi açmamla ortamda ağır bir kokunun da hasıl olduğunu fark ettim. Yoğun kan ve çürümüş et kokusu tüm bedenime sirayet ediyordu.

Korkudan ne yapacağımı bilemeyerek aniden ayağa kalktım. Ancak ayaklarımın altındaki kaygan zemin yüzünden yere kapaklandım. Kalçamın üstüne sert bir şekilde düştüm. Kalça kemiğim kırılmış yahut incinmiş olabilirdi, ama korku ve adrenalini acıyı hissetmeme engel oluyordu. Tam doğrulmuştum ki, çeşmeden akan sıvıyı görmemle çığlık atmam bir oldu. Az evvel gözlerimi yıkadığım çeşmeden su yerine oluk oluk kan akıyordu! Suyun birikmesi gereken küçük su havuzu resmen kan gölüne dönmüştü.

Aradığım tasın yeriniyse kimin olduğunu tahmin dahi etmek istemediğim kırık bir kafatası almıştı! Girintili çıkıntılı bu cisim, bir kafatasıydı.

Dehşet içindeydim. Haykırmak istesem de artık sesim çıkmıyordu. Sanki ses tellerim görünmeyen gizli bir güç tarafından sökülüp kopartılmıştı. Ayaklanmaya çalışsam da kalçamda hissettiğim yoğun acı yüzünden olduğum yerde kaldım.

Bu korkunç yere bir de ilginç sesler eklenmişti, sanki büyük bir kabile topluluğundan yükseliyordu. Hepsi aynı şeyi tekrarlıyordu ama ses kalın olduğundan ne söylediklerini anlayamıyordum. Yavaş yavaş yükselen uğultular, kısa sürede tüm duvarlarda önce yankılandı, ardından kulakları sağır eden çığlıklara dönüştü. Kimi inleyen kimi hırıltılar içinde kıvranan dehşet çığlıkları!

Artık gücüm tükeniyordu, ölmek üzereydim. Belki kalçamdaki acı öldürmeyecekti beni, ama bu korku diyarı kalbimi bir daha atmamak üzere durduracaktı.

* * *

Gözlerimi açtığımda salondaki koltukta olduğumu anladım. Nefes nefese kalmıştım, ellerim dahil tüm bedenim elektriğe maruz bırakılmışçasına titriyordu. Üzerimde ince bir çarşaf vardı. Nine-lerimizin uyuyanın üzerine kar yağarmış tabirini Nurgül ciddiye almış olmalıydı. Ama bu sıcakta, titrememe rağmen battaniye hissi yaratan çarşafı toparlayıp paçavra misali yanımdaki koltuğa attım. Belki titriyordum ama titreme sebebim soğuktan ziyade korkuydu.

Koltukta tam doğrulup oturacaktım ki, kalçamdaki acıyla inledim. Sesim pek çıkmamasına rağmen Nurgül kapıda belirdi.

“Uyandın mı canım?”

Yüzündeki sıcak tebessümü de fark edince inlememden gelmediğini anladım. Her ne kadar belli etmemeye çalıştıysam da kalçamdaki acı katlanılmayacak türdendi.

“Ne zamandır uyuyorum?” diye sordum zorlukla.

Acı, sesimden anlaşılabilirdi lakin Nurgül bunu yeni uyanmama yormuş olmalıydı ki pek oralı olmadı.

“Kahvemizi içtikten sonra uykuya daldın,” diye yanıtladı. “Dün uykunu alamamış olduğunu düşündüğümden rahatsız etmek istemedim.”

Nurgül sözünü tamamladıktan sonra yanıma geldi. Söyleyeceklerini çocukların duymasını istemiyor gibiydi. Göz bebeklerimin içine bakarak, “Yine kâbus görmedin değil mi?” diye sordu.

Başımı sağa sola sallamaya başladım, kalçamdaki acı hâlâ devam ediyordu. “Hayır kâbus görmedim, bizzat yaşadım,” diyecektim. Ama korkudan kurumuş ağzım, bunu söylememe müsaade etmedi.

* * *

“Sesi duydunuz mu?”

Mehtap, Günay’ın uyarısıyla aniden sessizleşti. Son cümlesini tamamlar tamamlamaz evin alt katlarından bir çocuk sesi yankılanmıştı. Bu tiz sesi işitmeyen yoktu.

“Evet, ben de duydum,” dedi Mustafa. “Alt katlardan geldiği kesin, gülen bir çocuk sesine benziyor.”

“Acaba burada bizden başkaları da mı var?” diye sordu Mehtap, elindeki defteri tozlu masaya bırakırken.

Mete, “Zannetmiyorum,” diye fısıldadı. “Birileri olsaydı, eve girdiğimizde mutlaka karşılaşırız.”

Mustafa alaycı bir sesle, “Zaten gecenin bu saatinde hangi yarım akıllı burada olur ki!” dedi. “Elbette biz hariç...”

“Bu bir oyun olabilir,” dedi Günay ürkekçe. Diğerleri ona merakla bakınca açıklama yapma gereksiniminde bulundu. “Kefensizler Mezarlığı’nda yatanların oyunu!”

Günay’ın bu düşüncesi Mehtap’ı korkutmaktan öteye gitmemişti.

Mustafa araya girip, “Saçmalama Günay, yine kendini korku filminde sanıyorsun. Senin şu saplantılı düşüncelerinden artık sıkıldım!” dedi.

Mustafa’nın sert çıkışı Günay’ı sinirlendirmişe benziyordu.

“Bulunduğumuz ortamın komedi filmlerindeki konsepte benzemediği kesin! Ne düşünmemi bekliyorsun, hepimiz buradayız!”

Mustafa bir şey itiraf edecekmişçesine gerilmişti.

“Açıkçası ben Mete’den şüpheleniyorum. Onun oyunu olmadığı ne malum! Bizim buraya gelmemiz ilk onun fikriydi, şimdi de bizi saçma sapan şeylerle uğraştırıyor. Ama bu oyundan artık sıkıldım. Ben geri dönüyorum, benimle gelen gelsin.”

Mustafa sert bakışlarla Mete’yi süzdü. “Kusura bakma kardeşim. Söyleyeceğin bir şey varsa söyle, yoksa ben gidiyorum!”

“Madem tüm oyunu benim düzenlediğimi düşünüyorsun, kapı orada dostum. Güle güle.”

Mete’den bu derece sert bir yanıt alacağını tahmin etmeyen Mustafa şaşkın bakışlarla ayağa kalkıp çalışma odasının kapısına yöneldi. Tam o anda Mehtap da çalışma masasından kalkmıştı.

“Bekle beni Mustafa, ben de seninle geliyorum.”

Mehtap masadaki gaz lambalarından birini alıp Mustafa’nın yanına vardığında Mete’yle Günay göz göze geldiler.

Mete, “İstersen sen de gidebilirsin Günay,” dedi umursamaz bir ifadeyle. “Burada kimseyi zorla tutamam.”

Günay bir süre düşündükten sonra, “Ben o defterde yazılanları merak ediyorum. Burada, seninleyim!” dedi.

Günay’ın kararından sonra Mustafa’yla Mehtap çalışma odasından hızla çıktılar. Odada yalnız kalan Mete ve Günay’sa bir süre bakıştıktan sonra defterin olduğu tarafa ilerlediler. Bu sefer çalışma masasına Günay oturdu. Tozlu defteri alıp Mehtap’ın kaldığı yerden okumaya devam etti.

2.BÖLÜM

“Karanlık gerçekten çok güzeldi. İyiyi de saklıyordu, kötüyü de...”

Aradan beş gün geçmişti.

Bu sürede ne kâbus görmüştüm ne de ona benzer ilginç olaylarla karşılaşmıştım. Ama artık diğer odalardaki uyuyakalma alışkanlıklarımı azaltmıştım. Bedenin rahat uyuyamadığı durumlarda da kâbus benzeri rüyalar görmek pek doğaldı. Mümkün olduğunca kendime özen gösteriyordum.

Çalışmalarına da bir süreliğine ara vermiştim. Buraya geldiğimizden beri sürekli makale okuyor, araştırmalar yapıyordum. Bu yoğun dönem beni yormuştu. Yaklaşık beş günden beri elime kitap dahi almamıştım. Ben ve beş gün boyunca eline kitap almamak... Hayatım boyunca hiç görülmemiş bir durumdu. Ama sağlık parayla dahi satın alınamazdı, dolayısıyla yıpratıcı alışkanlıklarına bir süre ara vermiştim.

Başlarda kalça kemiğimin kırılmış olduğunu düşünsem de, iki gün sonra acılarımın dinmesiyle endişelerim de yok olmuştu. Bu kadar sıkıntı arasında bir de kırık çıkıkla uğraşmak beni iyice depresyona sürükleyebilirdi. Kasabadaki doktora göre kalça bölgemde hafif bir kas zedelenmesi hasıl olmuştu. Verdiği birkaç kremle ağrıyı tamamen dindirmiştim. Artık topallamadan rahatlıkla yürüyebiliyordum, hatta sabah spor bile yapıyordum. Demek ki sağlığın değerini anlamak için insanın önce sağlığından olması ardından iyileşmesi gerekiyormuş.

Elbette Nurgül'e kalçamdaki zedelenmenin sebebi olarak en son gördüğüm kâbusu mazeret göstermedim. Gerçi son kâbusun rahatsızlığıma neden olduğu konusunda ben de kesinkes emin

değildim. Belki bu hastalık olayı da sadece tesadüften ibaretti. Büyük bir tesadüf...

Beş günde kâbuslarımdan ve rahatsızlıklarımdan arınmış olmak, beni tekrardan hayata döndürmüştü. Çalışmalara da ara verdiğimden zihnimi toparlamış, kendime gelmiştim. Her şey gözüme güzel görünüyordu. Geceleri pencereimde beliren tarihî Kefensizler Mezarlığı bile... Tarifini yapamayacağım kadar mutlu ve huzurluydum. Ötesi yoktu.

Nurgül'le evin bahçesinde bir ziyafet vermeyi planladık. Hatta kasaba halkıyla yakınlaşabilmek için İbrahim vasıtasıyla tüm kasabalıları yemeğe davet ettik.

Anadolu insanının etli yemekleri pek sevdiğini biliyordum. Gaziantep'li olan Nurgül'ün de maharetine güvenerek bol etli, mangal ziyafeti eşliğinde bir yemek organizasyonu tertip ettik. Hem bu vesileyle kasaba halkıyla aramızdaki buzları eritmeyi umuyorduk. Çocuklar bahçede koştururlarken ben de yemeklerde Nurgül'e yardım ediyordum. O salataları hazırlarken, ben masaya servisleri koyarak mükellef bir sofraya hazırlamıştım. Ardından işin en keyifli yanı olan mangalın başına geçmiştim.

Önce etleri, kanatları ve sucukları ızgaraya koydum. Kısa bir sürede tüm bahçeye yayılan muazzam koku hemen yanıımızdaki mezarlık ahalisinin dahi dikkatini çekecek türdendi.

Elimdeki gazeteyi mangala savurdukça dumanlar dört bir yana savruluyor, adeta tüm Harran halkına davetiye çıkarıyordu. Aslında kasaba halkını davet etmek için İbrahim'e pek de ihtiyacım olmadığını o anda anladım. Dumanlar etrafa yayıldıkça içim huzurla doluyor, keyfim daha da yerine geliyordu. Bahçede koşturan çocuklar da kokuya daha fazla dayanamayıp yanıma geldiler.

Gökhan nefes nefese, "Baba çok açtık! Ne zaman yemek yiyeceğiz?" diye sordu.

"Sorularıma doğru yanıt verdikten sonra."

Muzipliğim tutmuştu bir kere, Gökhan'ı soru yağmuruna tutmadan bırakamazdım. Bir yandan etlerin pişmesini izlerken bir yandan sorularıma başladım:

“Dünyamızın kardeş gezegeni?”

“Venüs!”

“Güzel! Peki bize en yakın yıldız?”

“Tabii ki Güneş!”

“Aferin!”

Gökhan'ın ikide iki yapmasına sevinmiştim ama elimden kurtulmak o kadar kolay değildi!

“Bana dev gaz gezegenlerinin isimlerini söyleyebilir misin?”

“Elbette söylerim,” diye haykırdı heyecanla. “Jüpiter, Satürn, Uranüs ve Neptün. Çok basit soruydu!”

“O zaman bunları hak ettiniz.”

Peçeteye kızarttığım sucuklardan koyup Gökhan'la Ayhan'a uzattım. “Elinize dikkat edin çok sıcaklar,” diye uyardım. “Bu arada sayın astronom, sakın kurtuldum diye sevinme. Sorularım devam edecek!”

Mangala etleri atıyordum ki bahçe kapısındaki silüet dikkatimi çekti. İbrahim gelmişti. Elinde poşete sarılı bir tepsi vardı.

“Selamünaleyküm beyim.”

“Aleykümselam İbrahim. Gel, buyur,” diye karşılık verip poşeti işaret ettim. “Elindeki ne?”

“Kasabadaki tatlıcının önünden geçiyordum da beyim, bizim buralarda peynir tatlısı meşhurdur, ondan aliverdim. Yemekten sonra yer, ağızımızı tatlandırırız diye düşündüm.”

“Keşke zahmet etmeseydin, sağ olasın.”

“Estağfurullah, zahmet olur mu beyim!”

İbrahim'i bahçedeki masaya oturttum, etlerin pişmesine az kalmıştı. Bu arada Nurgül de salataları ve Antep mezelerini masaya getiriyordu. Pişen son etleri de mangaldan tabağa aktardıktan sonra ben de masaya geçtim. Masamızda bir kuş sütü eksikti.

"Davetimize iştirak edecek olan var mı?" diye sordum İbrahim'e. "Ona göre biraz daha bekleyebiliriz."

Cevabını tahmin ediyor olmama rağmen nezaket gereği sormuştum. Bu saate kadar kasaba halkından bir kişinin bile gelmeyişi üzücüydü. Anlaşılan bu vaziyet, tahmin ettiğimizden de ciddiydi.

İbrahim sorum karşısında utanmıştı sanki. Suratında tüm kasaba halkı gelmiş de, sadece o gelememiş gibi mahcup bir ifade vardı.

"Beyim, davetime rağmen pek oralı olmadılar," dedi kısık bir sesle. "Malum, beni de..."

Cümlesini tamamlayamadan susmayı tercih etti. Zaten ne demek istediğini de anlamıştım. İbrahim mahcup üzüm karası gözlerini, nasırlı ellerine dikmişti. Kafasındaki kasketiyle tam bir Anadolu erkeğiydi. Geniş omuzları, kaslı kolları vardı. Uzun boylu da sayılırdı, ama bu iri bedeninin bir köşesinde saf bir çocuk yaşıyordu. Saf, temiz ve utangaç bir çocuk...

Durumu toparlamak için sözü devralıp, "Neyse, can sağlığı olsun. Kalan sağlar bizimdir, hepimize afiyet olsun!" dedim.

Harika yemeklere buz gibi doğal köy ayranları da eşlik edince ortaya mükellef bir ziyafet çıkmıştı. Kasaba halkının gelmeyişi başta hepimizde hayal kırıklığı yaşıtmıştı şüphesiz, ama sofradaki nefis yemeklere bir de hoş muhabbet eklenince bu durumun unutulması uzun sürmemişti. Sonuçta biz usulünce davetimizi sunmuştuk, çeşitli hurafelerden dolayı teklifimizi geri çevirmek onların ayıbydı. Buradaki hurafelere tahmin ettiğimden de çok bağlanmış olmalıydılar, elbette bu durum pek üzücüydü.

Yemeklerimizi yedikten sonra kahveleri de bahçede içtik. Pencereleri açmamıza rağmen evin içi gündüz saatlerinde çok sı-

cak oluyordu. Bahçe, eve nazaran daha serin sayılırdı. İbrahim'le sohbetimize Nurgül de eşlik etti. Verdiğimiz yemekten olacak, İbrahim'in Nurgül'e olan çekingenliği bir nebze olsun azalmıştı belli ki.

Kahvelerimizi de içtikten sonra tatlı yiyelim tatlı konuşalım kabilinden İbrahim'in aldığı peynir tatlısını yedik. Her yemekten sonra yenebilecek bu hafif tatlıyı ailecek ilk defa tatmış, çok beğenmiş-tik. Ayrıca künefeden sonra yediğim ikinci peynirli tatlıydı ve artık peynirle tatlı uyumunu kabullenmiştim.

Tatlılarımızı yerken yeni bir konu açmak için uzun zamandır aklımda olan bir soruyu İbrahim'e de sordum. "İbrahim, atalarım buralı ama buralarla ilgili çok az şey biliyorum," diye söze girdim. "O kadar yoğunluğum arasında burayı araştırma fırsatı pek bulamadım. Neden Urfa'ya 'Peygamberler Şehri' diyorlar? Aslında az çok bilgim var ama buranın yerlisi olarak bir de senden dinlemek isteriz."

"Estağfurullah beyim, biz de atalarımızın anlattıkları ölçüde biliyoruz. Allah onlardan razı olsun, rahmet istediler."

"Âmin."

"Bu şehirde bildiğimiz, bilmediğimiz birçok peygamber yaşamıştır beyim. Çoğu insan o peygamberlerin isimlerini bilmesine rağmen nerede ve nasıl yaşadıklarını bilmez. Urfa, pek çok peygambere yurt olmuş, güzide bir şehirdir. 'Peygamberler Şehri' olarak anılmasının sebebi de bundandır.

Hız. İbrahim, Hız. Eyyüb, Hız. Nuh, Hız. Musa ve Hız. Yakup, Hız. Lut, Hız. Şuayb gibi peygamberlerden bazıları buranın yerlisiymiş, bazılarıysa Hız. Elyasa gibi burada misafir olarak bulunmuş.

Mesela Hız. İbrahim ve Hız. Lut peygamberler kardeşler ve doğma büyüme buralıdırlar. Ayrıca hayatlarının büyük bir bölümünü burada geçirmişlerdir. Özellikle zamanında buraları kasıp kavuran Hız. İbrahim'in Kral Nemrut'a kafa tutuşu dilden dile dolaşıp günümüze kadar gelmiştir.

Hız. Elyasa Peygamber misafir amaçlı buraya gelmiştir ve kabri Urfa'dadır."

Bu durum beni pek şaşırtmıştı. Hız. Elyasa Peygamber'in misafir olarak geldiği yer, bir nevi onun ebedî mabedi olmuştu. Bunun sebebini merak etmiştim.

"Hız. Elyasa buraya geldiğinde çok mu yaşlıydı?" diye sordum. "Herhalde vefatı buraya geldikten kısa bir süre sonra gerçekleşti ki buraya defnettiler."

"Aslında Hız. Elyasa Peygamber'in hikâyesi biraz farklı beyim," dedi. "Hız. Elyasa Peygamber, Hız. Eyyüb Peygamber döneminde yaşamış, hatta buralara onu görebilmek için gelmiştir. Uzun yıllar onu aramış ve nihayetinde bulunduğu konuma çok yaklaşmıştır. Lakin son anda karşısına şeytanın çıktığı rivayet edilir. Şeytan, ona Eyyüb Peygamber'in uzaklarda olduğunu söyler. Bunun üzerine yaşlı Hız. Elyasa, Allah'a dua eder ve oracıkta Hakk'a yürür. Oysaki rahmetli, Hız. Eyyüb'e sadece bir kilometre uzaklıktaymış. Ona ulaşmadan vefat etmiş ve misafir olarak geldiği Urfa'ya gömülmüştür."

Tüylerim diken diken olmuştu. Hikâyeden o kadar etkilenmiştim ki söyleyecek tek kelime bulamıyordum. Hız. Eyyüb Peygamber'le ilgili birkaç kitap okumuştum. Meşhur 'Eyyüb sabrı' ifadesinin ona dayandığını öğrenince çok şaşırmıştim.

"Allah, Urfa'da yaşayan Eyyüb Peygamber'in kendisine bağlılığını göstermesi için önce mallarını ve çocuklarını elinden almıştır beyim. Ardından ona ağır bir hastalık verir. Hasta olarak yattığı mağarada, bütün vücudunu kurtlar kaplar. Eyyüb Peygamber, bunlara rağmen Allah'a isyan etmez. Allah'a ibadetten geri kalmaz, sabır ve şükür gösterir. Allah, onun bu sabrına karşılık olarak sağlığını ve mallarını geri verir. Hız. Eyyüb, bu nedenle sabır timsali olarak kabul edilir. Hız. Eyyüb'ün mezarı, Urfa'nın Viranşehir ilçesine oldukça yakın sayılan Eyyüb Nebi köyündedir. Bu köy, peygamberler köyü gibidir. Eyyüb Peygamber'in türbesi, hanımı Hız. Rahme'nin türbesi ve Elyasa Peygamber'in vefat ettiği yer buradadır."

İbrahim'in anlattığı hikâyeyi biliyordum. İbrahim'den bir kez daha hikâyeyi dinlemek bana pek tesir etmişti. Konuyu yaptığı kötülüklerle nam salmış Kral Nemrut'a getirmek istiyordum. İsmi dahi dillere persenk olmuş bir kraldı. Nemrut suratlı, Nemrut bakışlı gibi deyimleri çok duyar olmuştuk. İster istemez insan merak ediyordu, kimdi bu Kral Nemrut?

"Bir zamanların Urfa yöresi kralı olan Kral Nemrut, özellikle Hz. İbrahim Peygamber'le yaşadığı husumetlerle bilinir. Kral Nemrut bir gün rüyasında hükümdarlığını kaybettiğini görür. Bunun üzerine kâhinlerine başvurur. Kâhinler, o yıl bir çocuğun doğacağını ve bu çocuğun ileride inandıkları putperest dini ortadan kaldırıp krallığına son vereceğini söylerler. Bunun üzerine Kral Nemrut, o yıl doğmuş ve doğacak tüm çocukların öldürülmesini emreder. O dönem Hz. İbrahim'e hamile olan Nuna, hamileliğini herkesten gizleyerek Hz. İbrahim'i bir mağarada dünyaya getirir. Hz. İbrahim doğduğu mağarada gizlilik içinde yedi yaşına kadar yaşar. Ardından mağaradan çıkarak baba evine gelir. Zaman içinde büyür, Kral Nemrut'la ve halkının taptığı putlarla mücadele etmeye başlar. Hz. İbrahim, gerçek İlah'ın putlar değil, kâinatı yaratan Allah olduğunu anlatmaya çalışır.

Bunu öğrenen Kral Nemrut, Hz. İbrahim'i yakalatıp Urfa Kalesi'nin bulunduğu tepeden ateş çukuruna attırır. O anda Allah'ın emri ve izniyle ateş su, odunlarsa balık olur. Hz. İbrahim, gül bahçesine sağ salım düşer. Onun düştüğü yerde oluşan Halil-ür Rahman ve Aynzeliha göllerindeki balıklar, günümüzde dünyanın dört bir yanından gelen turistler tarafından hâlâ ziyaret ediliyor. Kral Nemrut'un akıbetine gelince... Belki de birçok kişi, zalimliklerle süslü, şatafat dolu bir hayat yaşayan, o dönemki yörenin tek hâkimi Kral Nemrut'un küçük bir sinek nedeniyle öldüğünü bilmez. Küçük bir sinek, Kral Nemrut'un farkında olmadığı esnada kulağına girip kısa sürede beynine ulaşır. Tabii orada rahat durmaz, Kral Nemrut'un beynini yemeye başlar! Ufacık sinek, resmen Kral'ın beynini kemirir. Elbette Kral başta ne olduğunu anlamaz, ancak sonradan başı ağrımaya başlar. Dayanılmaz şiddetteki baş

ağrısına ne yaparsa yapsın çözüm bulamaz. Derdini kimde arasa derman olamaz. O da çareyi kafasını duvarlara vurmakta bulur. Ağrısı o kadar fazladır ki, daha büyük acılarla o ağrıyı dindirmeye çalışır. Ta ki beyin kanaması geçirip ölene dek... Böylelikle koskoca imparatorluğun hazin sonunu küçük bir sinek belirler.”

Ağzımız açık kalmıştı. Sinek muhabbetinden sonra tatlı yiyecek iştahımız da kalmamıştı. Nurgül tatlı tabaklarını mutfağa götürürken İbrahim de gitmek için müsaade istedi. Anlattığı son hikâyenin gerilimi hâlâ üzerimdeydi. Her ne kadar artık kurcalamak istemesem de uzun süredir İbrahim’e sormak istediğim soruyu soracaktım.

“İbrahim, son bir haftada buralara yağmur yağdı mı?”

İbrahim şaşırmış gibi yüzüme baktı. Bırakın yağmur yağmasını, yağmur sözcüğünün anlamını dahi çoktan unutmuş gibiydi. “Ne yağmuru beyim!” dedi şaşkınlıkla. “Buralara uzun zamandır yağmur yağmaz, bilmez misin? Ki bu kurak sıcaklarda yağması pek olacak iş de değil.”

“Anladım.”

Ağzımdan çıkan ses bana ait değildi sanki. Oldukça bitkin ve huzursuzdu. İbrahim de bu hallerimden şüphelenmiş olacaktı ki, gizemli şekilde bir süre beni süzdü. Sanki zihnimi okuyordu ve son bir haftadır yaşadıklarına o da şahit olmuştu.

“Beyim, kömürlükteki o kefenleri yak!” dedi kısık ama sert bir ses tonuyla. “Yoksa başına bela olacak!”

Adeta buz kesmiştim. Neden böyle bir şey dediğini idrak etmeye çalışırken Nurgül geldi. İbrahim’i uğurlamak için kapının önünde bekliyordu. İbrahim uyarıcı gizemli bakışlarla evden ayrıldı. Ancak söylediği son sözler uzun bir müddet benimle, bu evde olacaktı.

* * *

“Beyim, kömürlükteki o kefenleri yak! Yoksa başına bela olacak!”

Saatler önce yatmış olmama rağmen İbrahim'in söyledikleri bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Bugünkü ziyafet aslında bana ve aileme çok iyi gelmişti. Geçen bir haftanın neticesinde biraz olsun kendimi toparlamanın bir nevi mükâfatını, güzel bir yemekle taçlandırmıştık. Ancak İbrahim'le olan konuşmalarım beni bir hafta öncesine geri götürmüştü. O kâbusu, korku dolu anları hatırlamak dahi istememe rağmen hafızamdan silemiyordum.

Aslında her şey kömürlükte gördüğüm üç meçhul kefenin varlığıyla başlamıştı. Ancak sıradan bir kefenin ne gibi zararı olabilirdi? İbrahim, neden kefen meselesinden bu kadar çok çekiniyor ve beni sürekli uyarıyordu?

Ne olursa olsun, ben hurafelere inanmazdım. Her ne kadar o tür hikâyeleri dinlemek hoşuma gitse de, bunları uygulayacak kadar çaresiz de değildim. Kömürlükteki kefenleri alıp mezara gömmeyeceğimi bile neden yakmamı istemişti?

Yatakta bir sağa bir sola dönerken sürekli bunları düşünüyordum. Zihnimi boşaltıp uykuya dalmak istiyordum, ama nafileydi. Zavallı Nurgül, her hareket edişimde uyanacakmış gibi oluyor ancak günün yorgunluğu buna fırsat vermiyordu. Benim yüzümden uykusu bölünürse kendimi hiç affetmeyecektim. En iyisi yaktan kalkıp mutfağa gitmekti. Belki biraz hareket ettikten sonra rahatça uyuyabilirdim.

Usulca yataktan kalktım. Çıkarken kapının gıcırdamaması için elimden geleni yaptım. En azından Nurgül bebekler gibi mışıl mışıl uyuyordu. Benzer özveriyi Osmanlı döneminden kalma merdivenleri inerken de göstermeliydim. En ufak seste Nurgül ve çocuklar uyanabilirdi. Ancak çocuklar da anneleri gibi yorulmuşlardı. Normalde gece on bire kadar ayakta duran ufaklıklar, bu akşam saat dokuz olur olmaz odalarına çekilmişlerdi. Anlaşılan bugünkü yemek sadece bana yaramamıştı. Tüm gün pinekleyip enerjisini toplamış kedi yavrusu gibi yerimde duramıyordum.

Kendime bir bardak soğuk su alıp yemek masasına oturdum. Etrafta alacakaranlık hüküm sürüyordu. Oldum olası karanlığı hep

sevmişimdir. Hoş, zaten karanlıktan korkanları da hiç anlamam. Karanlık korkusu diye bir korku türü olabilir mi? Yahut bir tür fobi... İnsanların karanlıktan korkmalarının sebebi, aslında karanlığın kendisi değildi. Karanlığın sunduğu belirsizlik insanı korkutuyor olmalıydı. Sonuçta karanlık canavar değildi, olur olmadık yerlerde bizi içine çekebilmek gibi bir özelliği de yoktu. Ancak karanlığın içinden çıkabilecek belirsiz bir yaratık tedirgin edici olabilirdi. Veya gözle görülemeyen başka şeyler... Karanlık, kamufle etmekte çok iyiydi. Hem iyiler hem de kötüler için...

Ne zaman kendimi kötü hissetsem karanlığın güvenli kollarına teslim olur, kendimi görünmez kılardım. Orada belirsizlik vardı, her an buz gibi bir eli omzunuzda hissedebilirdiniz. Ama oradan daha güvenli bir yer bulmak mümkün değildi. Aydınlık bir yerde daha rahat ağlayamazdınız mesela veya içinizden geldiği gibi kendi kendinizle konuşamazdınız. Çünkü aydınlık yerde herkes birbirine benzerdi ve insan kendinden kaçmak için karanlığa sığınıyordu. Gecenin bir yarısı mutfakta oturmuş bunları düşünüyordum.

Şekerlik ve tuzlukların bulunduğu raftaki el feneri dikkatimi çekti. Feneri fark edince neden burada olduğumu anladım. Gece boyunca zihnimi kurcalayan düş kapısının anahtarı karşımdaydı. Feneri alıp inceledim. Çalışıyordu, belli ki Nurgül pilini değiştirmişti. Saat kaç olursa olsun, kömürlüğe inip oradaki kefenlerin icabına bakacaktım. En azından ne olup bittiği hakkında bir şeyler öğrenmeliydim, yoksa gözüme uyku girmeyecekti.

Kömürlüğe giden merdivenleri ağır ağır inmeye başladım. Her adımda gerilimin bedenimin her zerresine sirayet ettiğini hissediyordum. Bu hissi kâbuslarımdan hatırlıyordum. En az şu anki kadar gerçekçi görünen rüyalarım da bu adrenalini tatmıştım.

Merdivenin sonuna gelince refleksiyle feneri ileri tuttum. Tabut şeklindeki kömürlük kapısı karşımdaydı. Kapının şekli dahi buradan kaçmak için yeterliydi ancak bu yolun benim için geri dönüşü yoktu. Buraya her şeyi göze alarak gelmiştim.

Kömürlük kapısını aralayıp içeri girdiğimde, ezbere bildiğim tüm duaları okudum. Ellerim titrediğinden feneri doğru düzgün tutamıyordum. Galiba karanlığın belirsizliği beni korkutuyordu!

Tam kefenlerin olduğu eski, önü açık dolaba eğilecektim ki, arkamdan geldiğini sandığım sese döndüm. Tıkırtı yahut ona benzer bir ses işitmişim sanki ama fenerle arkama bakınca yanıldığımı anladım.

Sırtım, suratım ter içindeydi. Ecel teri dedikleri, bu olsa gerekti.

Yutkunup tekrardan rotamı kefenlerin olduğu dolaba çevirdim. Artık beyaz ölü kıyafetlerine çok yakındım, hatta onları görebiliyordum. Ancak bir farklılık vardı. Kefenlerin olduğu yere biraz daha yaklaştım.

Üç kefenden biri yoktu! Üst üste konmuş iki kefen adeta bana selam veriyordu. Konuşabileceklerini bilsem onlara kaybolan arkadaşlarının nerede olduğunu sorardım. Lakin burada soruma yanıt verebilecek tek bir canlı yoktu. Tabii kömürlüğün köşesinde cirit atan lağım farelerini saymazsak.

Bir de...

Tavandan gelen sesle irkildim. Geçen gün işittiğim sese benziyordu. Feneri sesin geldiği yöne tuttum. Küf ve rutubet zannettiğim siyaha bürünmüş tavanda hareketlenme oldu. Önce bir, sonrasında sayısız yaratığın uçuşmaya başladığını görünce haykırarak kendimi kömürlüğün dışına attım.

Rutubet sandığım siyah yaratıklar, ışıktan rahatsız olmuş yarasalardı! Neden ve nasıl burada olabilirlerdi, bilmiyordum. Nefes nefese kalmıştım.

Karanlık çok güzeldi. İyi de saklıyordu, kötüyü de...

* * *

Mustafa ve Mehtap, gaz lambasıyla ilerlemeye çalışıyorlardı. Mümkün olabildiğince seri adımlarla eski ahşap merdivenleri iniyorlardı. Çalışma odasının bulunduğu kattan iki kat aşağıya inmişlerdi ki, çocuk

sesinin yankılanışını bir kez daha işittiler. Mehtap çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Mustafa, elindeki lambayı sesin geldiği yere çevirdiğinde hiçbir şey görememişti. Ancak gülen çocuk sesi yankılanmaya devam ediyordu. Sessizce, “Devam edelim,” dedi Mustafa. “Çocuk falan yok.”

Korkudan eli ayağı titreyen Mehtap, “Ya o çocuk da kaybolduysa,” dedi. “Onu da yanımıza alsak ya.”

Yanlarından bir şey hızla geçti. O çocuktan başkası değildi. Bir odadan başka birine koşmuştu. Mehtap titreyerek çocuğun girdiği odayı işaret etti. Mustafa, önce tereddüt ettiyse de çocuğun girdiği odaya temkinli adımlarla ilerledi. Mehtap da Mustafa’yı peşi sıra takip ediyordu. Odaya girdiklerinde Mehtap gördükleri karşısında kendini tutamayıp çığlık attı! İki kat yukarıda heyecanla günlüğü okumaya devam eden Günay ve Mete’ye olan bitenden bihaberdi.

* * *

Banyodaki aynada gördüğüm yüze dikkatle bakıyordum. Sağ yanağım ve sol kaşımın üstünde hafif sıyrıklar vardı. Dün geceki maceram bana küçük iki yara vermişti.

Yarasalardan birinin aniden üzerime saldırmasıyla ayaklandım, ama yine de sıyrıkların oluşmasına engel olamamıştım. Oysa nefes nefese halde o ne olduğu belirsiz kömürlükten kendimi dışarı attığımda, adrenalinden olsa gerek, hiç acı hissetmemiştim. Hoş, hafif yanma haricinde bariz bir acı hâlâ hissetmiyordum. Sıyrıkların üzerine krem sürdüm, elbette kapatmaya yetmemişti. Bu durumu açıklamak için bahane bulmalıydım.

Bizimkiler kahvaltı masasındaki yerlerini almış, beni bekliyorlardı. Masaya geçtiğimde Nurgül’ün bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim.

“Afiyet olsun.”

Nurgül’ün sesiyle kahvaltı başlamıştı. Ben dahil herkes bu sabah derin bir sessizliğe gömülmüştü, dünün neşesi yoktu. Çocuklar

dahi birbiriyle konuşmuyor, sadece yedikleriyle ilgileniyorlardı. Kaçamak bakışlarla beni süzen Gökhan sessizliği bozdu.

“Yüzüne ne oldu baba?”

Birden Nurgül’le göz göze geldim. Cevabı o da merak ediyor olmalıydı ama çocukların yanında sormak istememişti. Masadaki tüm gözler bana dönmüştü, cevap vermem gerekiyordu. Bir şekilde bu konuyu geçiştirmeliydim.

“Küçük bir kaza oğlum, bir şeyim yok,” dedikten sonra Gökhan’a tebessümle göz kırptım.

Çocuklar bazen çok soru sorabiliyorlardı, ancak çoğu zaman kısa cevaplar onlar için yetiyordu. Oysa yetişkinler öyle miydi? Belki zamanla sordukları sorular azalıyordu ancak istedikleri cevaplar mutlaka ayrıntı gerektiriyordu.

“Ayrıca burada soruları ben sorarım küçük astronom!” dedim Gökhan’a, herkesin neşesini yerine getirme niyetiyle.

“Söyle bakalım, içinde bulunduğumuz galaksi?”

“Samanyolu galaksisi!” diye hemen yanıtladı Gökhan.

Aklıma Kefensizler Mezarlığı geldi. Buraya ilk geldiğim zamanlarda Samanyolu Mezarlığı ismini koyduğum tarihî mezarlık... Yıldızlar misali gece görünen, gün ışığı yüzünden kayıplara karışan ölümler diyarı...

Ürperdiğimi hissettim. Galiba sinirlerim bozulmaya başlıyordu. Özellikle dün gece yaşadıklarım, beni yine bir hafta evveline götürmüştü. Sorularıma devam edecektim ancak kafamdaki düşünce bulutu buna izin vermiyordu. Dün geceki yaşadıklarım korku filmi gibiydi. Kömürlükteki kefenlerden birinin yok olması, tavanda rutubet olduğunu sandığım karaltının bir anda yarasalara dönüşmesi...

“Akademisyenliği bırakıp korku yazarlığına mı soyunsam,” diye geçirdim aklımdan. Araştırma yapmak için geldiğim bu yerde, korku dolu olaylarla karşılaşmıştım. Bilimsel veriler elde edeceğime,

korku hikâyelerine meze olacak ilginç olaylara şahit oluyordum. Edgar Allan Poe gibi bir yazar olsaydım, yapacağım şey çok basitti: Çalışma odama kapanıp saatlerce korku hikâyeleri kaleme almak... Ama daha önce de söylemiştim; hayal gücü olup bu gücü kullanamayanlardandım.

Acaba son bir haftada Nurgül mü girmişti kömürlüğe? Bunu ona sormalıydım. Ama üç kefenden birini alıp ne yapacaktı, onun kefenle ne işi olabilirdi ki?

“Kahvaltınız bittiyse hemen banyoya, elinizi yüzünüzü yıkamaya!”

Nurgül’ün sesiyle kendime geldim. Çocuklar kahvaltılarını bitirmiş, birbiriyle dalaşmaya başlamıştı. Bense ancak iki lokma yiyebilmişim. İştahım hiç yoktu, aklım başka yerde olduğundan yediğimden de bir şey anlamıyordum.

Kahve köşesine geçip karşımdaki kadim mezarlığa baktım. Yani şu anda ot ve çalıdan başka bir şey görünmeyen meçhul, ıssız araziye... Bizim dışımızda eve biri girmiş olabilir miydi? Ama burada İbrahim dışında bizi hiç kimse tanımıyor, tanımak da istemiyordu. Kim, neden bu köhne eve girecekti?

İnsanların bizimle konuşmaması bu sebeptendi. Burada yaşadığımız için bizi muhatap dahi almıyorlar, her karşılaşmamızda canavar görmüş gibi kaçıyorlardı. Kasabalılardan biri bizimle oyun oynuyor olmalıydı. Onların inandıkları hurafelere tamah etmeyip burada kalmaya devam etmemiz yüzündendi. Sahte oyunları ile korkutup bizi buradan kaçırmayı planlıyorlardı.

Peki ya öyle değilse?

Büyük bir ihtimalle kefenlerden birini, kefenleri o kömürlüğe koyan kişi almıştı. Bundan adım gibi emindim, ama bu kişi kimdi? Neden böyle şeyler yapıyordu?

“Yine oldukça düşüncelisiniz astronom bey! Kahveniz geldi.”

Nurgül'ün elinde tepsiyle bana bakarak tebessüm ettiğini gördüm. Kendimi toparlarken ben de ona tebessüm etmeye çalıştım. Kahvemi aldıktan sonra Nurgül yüzümdeki küçük sıyrıklara baktı. İkimiz de kahvemizden birer yudum almıştık ki, Nurgül'ün söze girmesi çok gecikmedi.

“Yüzündeki yaralar küçük görünüyor ama mikrop kapmaması için bant yapıştırmalısın,” dedi yüzüme bakmadan.

Yaraların sebebini sormaması şaşırtıcıydı. Kahvemden bir yudum daha aldım.

“Dün mangalın başında çok vakit geçirmişim anlaşılan,” dedim sakın olmaya çalışarak. “Hiç farkında değilim, ben de sıyrıkları gece yatmadan evvel fark ettim.”

Açıklamama inanıp inanmaması umurumda bile değildi. Sonuçta yirmi dört saat boyunca evdeydim, ne kadar aksiyona karışmış olabilirdim ki? En azından “suratımı kapıya çarptım” gibi klasik ve beyhude bir cevap vermemiştim. Belki daha mantıklı bir açıklama yapabilirdim ama bu da fena sayılmazdı.

“Sen geçen bir hafta içinde kömürlüğe indin mi?” diye sordum Nurgül'e.

Ona evlenme teklif ederken bile kendimi bu kadar gergin hissetmemiştim.

“Hayır, oraya bir daha sensiz inebileceğimi de sanmıyorum,” dedi tebessüm ederek. “Neden sordun ki?”

Gözlerimi eşimden kaçırarak, “Yok, ben de onu diyecektim zaten,” diye söze başladım. “Bensiz inme sakın, çok karanlık, göz gözü görmüyor. Bir şey alınacaksa bana söyle, ben iner alırım.”

“Sen daha sonra indin mi ki?”

“Hayır canım, ne inmesi!” dedim haykırırcasına. “Geçen hafta bakmıştık ya seninle, oradan biliyorum.”

Konuştukça batıyordum. Ama Nurgül konuşmaya devam etmekte ısrarcıydı.

“Çocukların odasındaki gardırop her an düşecekmiş gibi duruyor,” dedi kahvesinden bir yudum daha alırken. “Bir ara bakabilirsen iyi olur.”

Derin bir nefes alıp rahatladım, neyse ki konu benden çıkmıştı.

“Olur olur, bugün bakarım.”

“Hayır, ağır bir şey de, Allah korusun orada çocuklar oyun oynuyor.”

“Haklısın hayatım, önlemimizi alalım.”

Kahveden sonra yapılacak işin çıkmasına sevinmişim. Kafamı dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, şu gardırop işi de bir nevi terapi gibi gelecekti. Tedavi yöntemi olarak çareyi ev eşyalarında aramak kulağa oldukça gülünç geliyor, değil mi?

* * *

Akşam olmuştu. Uzun zamandır ev işleriyle bu kadar meşgul olduğumu hatırlamıyordum. Gardırobun icabına baktıktan sonra, tahta pencerelerin de bakımını yaptım. İki buçuk ay daha burada kalacaktık, hasarlı yerleri elden geçirmekten zarar gelmezdi. Eskimeye yüz tutmuş kapıları boyamak için çarşıya gidip yağlı boya aldım. Evdeki –kömürlüğün kapısı hariç– tüm kapıları beyaz yağlı boyayla boyadım. Kömürlüğün tabuta benzer kapısına üvey evlat muamelesi yaptığımın farkındaydım. Lakin bana günlerce korku dolu anlar yaşatan yerin kapısını düşünecek değildim.

Evi ağır bir boya ve tiner kokusu sarmıştı. Çocukluğumdan beri beni bu kokular rahatsız etmez, aksine içten içe hoşuma dahi giderdi. Elbette buradan tiner bağımlısı biri olduğum anlaşılmasın, hayatım boyunca hiçbir şeyin bağımlısı olmamıştım. Zaten herhangi bir maddenin bağımlısı olup da “ben bağımsız bir insanım” demek kadar gülünç bir durum yoktur. Hayatım boyunca

hep buna inandım. Gerçek bağımsızlık, kişinin kendisinde, yani iradesinde saklıdır.

Herkes çok yorulmuştu. Akşam yemeğini yedikten sonra erkenden yattık. Bu gece rahat bir uyku çekeceğime inancım tamdı. Yatağa girer girmez gözlerimi kapayıp, uykunun tatlı melteminin beni başka dünyalara götürmesini bekledim ve aradan uzun süre geçmeden uykunun gizemli dehlizlerinde kayboldum.

* * *

Gözlerimi açtığımda henüz sabah olmamıştı.

Uyandığımı fark etmeyen Nurgül, yataktan usulca kalktı. Gecenin bu saatinde nereye gittiği meçhuldü. Belki mutfağa su içmeye, belki de çocukları kontrol etmek için odalarına bakmaya gidiyordu. Meraklanmışım. Ben de usulca yataktan kalkıp Nurgül'ü peşi sıra takip ettim, alt kata iniyordu. Çocukları kontrol etmeyecekti demek ki. Merdivenden iniyordum ki, ayaklarımın çıplak olduğunu fark ettim. Telaşla yataktan kalkarken terliklerimi giymeyi unutmuşum. Ama böylesi daha iyiydi, terlikler çürümeye yüz tutmuş merdiven basamaklarında çok ses çıkarıyordu. Alt kata inmiştik ki Nurgül mutfağı da teğet geçti. Öyleyse geriye tek bir ihtimal kalıyordu: Kömürlük.

Nurgül'ün o ıssız ve kasvetli kömürlükte ne işi vardı? Yoksa...

İyice şüphelenmişim. Aklıma gelen ihtimali kafamdan atmaya çalıştım. Yakalanırım korkusuyla aşağı inemiyordum. Zaten inmemeye de gerek kalmamıştı ki gelen sesle irkildim. Nurgül yukarı çıkıyordu. Evin çıkış kapısının bulunduğu kata gelince kendime saklanacak yer aradım. Nasılsa ortam karanlıktı, perdelerin arkasına saklanmak yeterliydi. Daha evvel karanlığın iyiyi de kötüyü de saklayabildiğini söylemişim, değil mi?

Perdenin arkasından yukarı çıkan Nurgül'ü izliyordum. Elindekileri görünce nutkum tutuldu, ne yapacağımı bilemedim. Elinde kefen ve nereden çıktığı belli olmayan bir kürek vardı. Evvela ayak parmak uçlarımda peyda olan korku, kademe kademe tüm

bedenime yayılıp benliğimi ele geçirdi. Yıllarca düşünsem, böyle korkunç bir şeyi Nurgül'ün yapacağına inanmazdım.

Nurgül, aniden salona baktı. O anda beni fark edeceğini sandıysam da sokak kapısını açıp dışarı çıkmasıyla rahatladım. Kefen olayının gizemli suçlusu bulunmuştu. Ama bu işi nasıl yaptığına dair soru işaretlerim hâlâ vardı. Benim dahi o korkunç mezarlığa girmeye cesaretim yokken, Nurgül kefeni mezarlığa nasıl gömecekti?

Korksam da izlemek istiyordum. Kapıdan çıkmadan evvel çevreyi kolaçan ettim, Nurgül çoktan mezarlığa ulaşmıştı. Hızla evden çıktım. Her adımda bacaklarımın titrediğini hissediyordum. Ayaklarım hâlâ çıplaktı, yerlerse toz toprak içindeydi. Ama o an, bu durum umurumda bile değildi.

Yola devam ettim. Nurgül'ün karşısına çıkıp kefeni o mezarlığa gömmesine engel olacaktım. Belki de son dönemlerde yaşadığımız huzursuzlukların en büyük sebebi, bu hurafeye inanmış olmaktı! Kefeni toprağa gömerek adeta bunu tescillemiş oluyorduk. Buna bir dur demenin zamanı gelmişti.

Mezarlığa girmeye cesaret edemesem de, biraz ötede sırtı dönük duran Nurgül'ü görünce hemen içeri girmek durumunda kaldım.

“Nurgül, bırak o kefeni!”

Mezarlıktaki kasvetli ortamdan olacak, sesim tam çıkmadı. Artık çıplak ayaklarımın altında topraktan başka bir şey yoktu. Bata çıka yürüyordum.

“Nurgül, sana söylüyorum, beni duymuyor musun?”

Bu sefer sesim daha yüksek çıkmıştı ama buna rağmen Nurgül oralı olmadı. Çömelmiş, arkası bana dönük vaziyette toprağı kazıyordu.

Mesafeyi iyice kapatmıştım ki aniden olduğum yerde kalakaldım. Karşımdaki Nurgül değildi! Kefeni başka biri mezara gömüyordu.

“Sen... Sen de kimsin?”

Mezarlıktan yükselen uğultulu seslerle iyice korkmaya başlamıştım. Mezarlıkta yatan ölülerin resmen sesleri işitiliyordu! Bozuk bir radyodan yahut gramofondan çıkan sesi andıran bu sesler, hızla yükseldiği gibi aniden azalıyordu. Duymazdan gelmek için elimden geleni yapıyordum.

Daha önce fark etmediğim, eski görünen ağır demirden mezarlık kapısı iki koldan usul usul açılıp kapanıyordu. Sanki biri kapının uzaktan da olsa kontrolünü eline geçirmiş, kapıyı durmadan açıp kapatıyordu. Mezarlardan yükselen kasvetli iniltiler, geçen gün banyoda duyduğum seslerin aynısıydı. Bir açılıp bir kapanan, hareket ettikçe acı çekercesine gıcırdayan ihtişamlı mezarlık kapısı aniden kapandı. İki demir kapı birbirine vurduğunda çıkan ses beynimde zonkladı. Bir anlığına başım döner gibi oldu. Geceyi örten ağır sis üzerime geliyordu.

Başımın dönmesine rağmen ayakta kalmaya çalışarak, “Sana söylüyorum! Kimsin, ne istiyorsun bizden?” diye sordum.

Meçhul kişi aniden ayaklanıp küreği bir kenara fırlattı. Fiziksel yapısından erkek olduğu anlaşılıyordu. Bana çok yabancı, ama bir o kadar da tanıdık birini çağırıyordu. Geniş omuzları, ince uzun bacakları ve dalgali saçları oldukça aşınaydı. Mezarlıktaki sesler artmaya başlamıştı. Canhıraş haykırışlarla yüreğim ağzıma geliyor, kaçmamak için kendimi zor tutuyordum. Kefen gömücü, olduğu yerde dikiliyordu. Kim olduğunu öğrenmeliydim. Bize bu kötülükleri kim, neden yapıyordu?

Yorulmuştum, önümdeki adam yüzünü göstermeye niyetli değildi. Ağır sis yaklaştıkça önümü görmem zorlaşıyordu. Ona doğru tam bir hamle yapacaktım ki, ensemde hissettiğim serinlikle hareket edemedim. Sanki arkamdan esen hafif rüzgâr beni hareketsiz bırakmıştı.

Arkamda biri nefes alıp veriyordu! Ve nefesi buz gibi soğuktu.

“Sen de bizdensin ve bizden olacaksın!”

Sesle birlikte korkunun iliklerime kadar işlediğini hissettim. Aniden arkamı döndüğümdeyse kalın ve korkutucu sesini duyduğum şeyin bizzat kendisiyle tanıştım. Yaşayan bir ölü! Kefensiz bir ölü...

Kemikleşmeye yüz tutmuş suratının neredeyse tamamı kurt ve solucanlarla doluydu. Göz bebeklerinin olması gereken yerde küçük yaratıklar geziyordu. Bedeni bembeyazdı, ağır kokan nefesi dahi buz gibiydi.

Cümlesini tamamladıktan sonra kemikleşmiş ayaklarından birini ileri doğru attı. Yavaş da olsa temkinli adımlarla bana yaklaşıyordu. O anda kendimi tutamayıp var gücümle haykırmaya başladım. Bu korkunç ölülerin bulunduğu mezarlıktan kaçmam gerekiyordu, aksi halde beni de aralarına alacaklardı.

Kefen gömücüyü artık aklıma dahi getirmiyordum. Gücüm yettiğince koşmaya, mezarlıktan firar etmeye çalışıyordum. Bata çıka yürüdüğüm toprak adeta kefensiz ölümlere can veriyor, hepsi hareketleniyordu. Toprağın içinden çıkan ölüm beyazına bürünmüş eller, beni yakalamaya çalışıyorlardı. Mezarlık büyüdükçe büyüyor, içinden çıkılamayacak bir hal alıyordu. Sanki bir karabatağın içine düşmüştüm. Çırpındıkça daha da batıyor, bir türlü kaçmayı başaramıyordum. Belki de çıkışı olmayan karmaşık bir labirentin içindeydim. Mezarlık kapısına bir türlü ulaşamıyordum. Galiba otuz beş yıllık hayatımın sonuna gelmiştim. Ölüm beni almak için ant içmiş olmalıydı. Yahut burada yatan kefensiz ölümler!

Karşıdan gelen kefensiz ölü kafilesinin bana yaklaştığını görünce durakladım. Ölüm beyazına bürünmüş yüzlerce kefensiz ölü, beni almaya geliyordu. Hepsi bir şeyler mırıldanıyordu, sesleri birbirine karıştığından kulağa uğultu gibi geliyordu. Direnmenin bir manası yoktu. Olduğum yere çöküp ağlamaya başladım.

Ayak bileklerimde hissettiğim soğuk bir el, her şeyin sonunun geldiğine işaret etti. Kefensiz bir ölü beni diğerlerine bırakmadan toprağın altına çekmeye başladı. Beni ait olduğum yere götürüyordu. Bedenimin yarısı toprağa gömülmüş, karabatak misali

dibe çekiliyordum. Haykırsam da sesimi ölü bedenlerden başka kimsenin duymayacağını biliyordum.

* * *

“Baba!”

Aniden işittiğim sesle gözlerimi açmam bir oldu.

Yatağımda yorgana sarılı halde, güvendedim. Ayhan’ın da bana sarılmasıyla gördüklerimin kâbus olduğunu ancak kabullenebilmiştim. Uykudan yeni uyanmama rağmen, her şeyin kâbus olduğunu anlamanın mutluluğuyla Ayhan’a sarıldım. Gördüğüm kâbusların korkutuculuğu gün geçtikçe artıyordu.

“Babacığım, kahvaltıya gelecek misin?”

“Ayhan da babasını kahvaltıya davet ettiğine göre bekleniyorsunuz efendim,” dedi Nurgül sıcacık tebessümüyle.

Kâbusun hâlâ etkisindeydim. Nedense Nurgül’ü hâlâ suçlu buluyor, ona samimi davranmakta güçlük çekiyordum. Sanki gördüğüm rüya, ya da her neyse, gerçekten yaşanmıştı. Kâbusumdaki her sahne an be an aklımdaydı.

“Tamam,” dedim güçlkle. “Hazırlanıp geliyorum.” Mümkün olabildiğince gerginliğimi belli etmemeye çalıştım.

“Ayhan, hadi sen de sofraya,” diye seslendi Nurgül.

Ayhan tam odadan çıkacaktı ki onu sıkı sıkı sarmalayıp öpmeye başladım.

“Babacım, sen mezarlıkta dolaşanları gördün mü?”

Soru karşısında başımdan vurulmuşa döndüm. Ayhan mezarlıkta olup bitenleri nereden biliyordu? Hem de rüyamda gördüklerimi... Yatağımdan aniden doğrulup Ayhan’la sanki yirmi yaşında bir gençle konuşur gibi konuşmaya başladım.

“Ne mezarlığı oğlum?”

“Haberin yok mu baba? Hemen yanımızda bir mezarlık var ya... Oradakilerden bahsediyorum.”

“Sen onları gördün mü?”

“Evet, gördüm babacığım!”

“Tam olarak neye benziyorlardı?”

“İnsana... Ama beyaz insana...”

O anda tüylerim diken diken oldu.

“Sen onları rüyada mı gördün oğlum?” diye sordum tedirginlikle.

Heyecanla, “Hayır babacığım, rüya değildi!” diye karşılık verdi. “Akşam pencereden bakarken gördüm, çok kalabalıktılar. Abime de göstermek istedim ama o bana inanmadı.”

“Peki sana bir şey söylüyorlar mıydı?”

“Pencere kapalı olduğundan hiçbir şey duymadım.”

“Yıldırım, Ayhan! Hadi ama sizi bekliyoruz!”

Nurgül’ün sesiyle aniden kendime geldim. Belli ki sofraya hazır. İnce yorganı üzerimden attığımda Ayhan bir anda, “Baba, ayakların!” diye bağırdı.

Önce ne demek istediğini anlayamadım. Ayaklarıma baktığımdaysa karşılaştığım manzara beni dehşete düşürdü.

Ayaklarım toz toprak içindeydi! Toprak kalıntıları üzerimdekilere, hatta çarşafa bile bulaşmıştı.

“Ayhan!” Nurgül sinirlenmeye başlamıştı.

“Baba, annem çağırıyor!”

“Tamam oğlum, sen git, ben de hazırlanıp geleceğim. Burada gördüklerin aramızda ama, tamam mı?”

“Tamam babacığım.”

“Söz mü?”

“Söz!”

“Aferin oğluma!”

“Merdivenleri sakın tek başına inme, anneni çağır!”

“Tamam!”

Duş alıp çarşıftan bir şekilde kurtulmalıydım. Gördüklerime hâlâ inanamıyordum. Artık Ayhan’la aramızda korkunç bir sır vardı!

* * *

“Tamam Mehtap sakın ol, korkulacak bir şey yok.”

“Peki öyleyse... Onlar ne?”

Mustafa tedirgin adımlarla ne olduğuna emin olamadıkları şeyin yanına doğru ilerledi. Duvarları dökülmüş küçük odanın en ucundaki masada, kırmızıya bulanmış birkaç beyaz çarşaf bulunuyordu. Ya da çarşaf benzeri başka bir şey...

Mustafa ne olduğunu anlamak için masaya gidip parmaklarının ucuyla tuttu. O anda elindeki şeyin sıradan bir çarşaf olmadığını anladı. Tuttuğu, kanlı bir kefendi!

Mehtap gözyaşlarına hâkim olamadı. Bir yandan burada kanlı bir kefenin ne işinin olabileceğini düşünürken bir yandan da korkusunu dizginlemeye çalışıyordu. Zorlukla, “Günlükte anlatılan Kefensizler Mezarlığı ve oraya gömülen kefenler...” dedi.

Mustafa Mehtap’ı teselli etmek istercesine, “Bunların hepsi hurafe!” dedi. “Mete’nin bize hazırladığı birer oyun... Merak etme, buradan gideceğiz.”

Mehtap kendini toparladıktan sonra titreyen elleriyle gözyaşlarını silip, “Peki çocuk? Onun bu odaya girdiğine eminim,” diye söylendi.

“Elimizde gaz lambası var,” diyerek lambayı işaret etti Mustafa. “Demek ki göz yanılması olmuş. Buraya girmiş olsa mutlaka karşımıza çıkardı, öyle değil mi?”

Mustafa'nın dediği mantıklıydı ama Mehtap burada şahit olduklarından sonra mantığını bir süre rafa kaldırmıştı.

Odanın dışından ayak sesleri geliyordu. Biri yahut birileri Mustafa'yla Mehtap'ın bulunduğu odaya geliyordu. Seslerden adımların seyrek ve temkinli olduğu anlaşıyordu. Korkudan ne yapacağını bilemeyen Mehtap, Mustafa'nın arkasına geçti. Mümkün olabildiğince ses çıkarmamaya çalıştılar, yerlerini ifşa etmemeliydiler. Ancak gelen kişi, onların küçük odada olduklarına emindi. Her adımda gaz lambasından yansıyan gölge biraz daha büyüyor, gelen kişinin vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Gelenin Mete'yle Günay olması için defalarca içlerinden dua etseler de, artık iyice belirginleşmiş iri yapılı gölge bambaşka birine ait olduğunu fazlasıyla belli etmişti!

* * *

“Sesleri duyuyor musun?”

“Evet dışarıdan geliyor olmalı.”

Günay, mezarlıktan geldiğine inandığı uğultuları bir süre daha dinledikten sonra, “Kefensizler Mezarlığı... Okuduklarımızdan rahatsız oluyorlar sanki,” dedi.

“Devam etmeliyiz,” dedi Mete kararlı bir sesle. “Burada yaşanan olayların gizemini başka türlü öğrenemeyiz. Her şey elindeki günlükte saklı.”

Günay, mezarlıktan gelen uğultuları duymazdan gelmeye çalışarak günlüğe odaklanıp okumaya kaldığı yerden devam etti.

* * *

Artık kâbusların sıradan olmadığına emin olmuştum. Rüyalarla gerçek hayat arasında ayrı bir dünyada yaşıyordum sanki. Kimsenin göremeyeceği kadar ince bir çizgide.

Toprağa bulanmış terlik vakasından sonra, ayaklarımın da toprak içinde kalması tek bir şeye işaret ediyordu: Kefensizler Mezarlığı...

Terliklerimin toprak içinde olduğunu gördüğüm rüyayı da hatırlamıştım. Hani bana hayalî kan kokulu yağmurun görüldüğü o korkunç kâbus...

Uyandığımda canhıraş bir şekilde yerimden fırladığım ancak hatırlayamadığım kâbus yine o kadim mezarlıkla ilgiliydi. Yine birilerinin peşi sıra mezarlığa kadar gitmiş, tam kefen gömücüyü yakalayacakken uyanmıştım. Dün gece de rüyamda gördüğüm kişi kefen gömücüydü. Geniş omuzlu, dalgalı saçlı, uzun, ince bacaklı adam...

Aslında o kişinin kim olabileceğine dair aklımda biri vardı, ancak bir türlü konduramıyordum. Neden böyle şeylerle uğraşıp bizi buradan göndermek isteyecekti ki?

Elbette şüphelerim hâlâ vardı, ancak kefen gömücünün İbrahim olduğunu düşünüyordum. Rüyamdaki arkası dönük silüete en fazla İbrahim benziyordu. Geniş omuzları, kaslı kolları vardı. Saçları da dalgalıydı. Belki de İbrahim, kasaba halkına çalışan biriydi. Bize yakın davranıp eve girmiş, burayı tanıma fırsatı bulmuştu. Kefenleri yakmamı söyleyerek ters psikoloji yapmıştı. Nasılsa o kömürlüğe girip kefenleri alamayacağımı biliyordu. Ailecek gaflet uykusunda olduğumuz bir gece de...

Gecenin bir yarısı, o korkunç mezarlığa girecek kadar aklını yitirmiş olabilir miydi gerçekten?

Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama bu gece de herkes uyurken kömürlüğe inip kefenleri kontrol edecektim. Umarım ölü kıyafetlerini aynı şekilde yerinde bulurdum. Sabah Ayhan'ın söyledikleri de beni hayrete düşürmüştü. Söylediklerinin hepsi rüyalarımınla örtüşüyor, adeta bulmaca misali tüm boşlukları dolduruyordu. Ayhan sanki rüyalarımın dolaşıyor, gördüklerime o da tanık oluyordu. Şu koskoca evde kâbuslarımın tek şahidi, dört yaşında bir çocuktu.

Belki de bu durum, hayal gücüyle ilgiliydi. Gördüğüm rüyalar, yaşadığım korku dolu anlar sadece hayal gücümün bir ürünüydü. Hayal gücü, insanlığa verilmiş en büyük yeteneklerin başında

geliyordu. Bu gerçeği çoğu zaman fark edemiyor, hayallerimizi hoyratça harcıyorduk. Sonrasındaysa farkında olmadan en büyük yeteneğimizi kaybediyor, hayal kurmayı dahi unutuyorduk. Ancak bu öyle bir yetenektir ki, insan yaş aldıkça yaşıyla ters orantılı olarak azalıyordu! Ayhan'ın yaşadıklarına şahit olmasının en büyük sebebi bu olmalıydı. Zira şu anda ondaki hayal gücü hiçbirimizde yoktu. Bense tamamen hayalperestliğimin cezasını çekiyordum!

O akşam çocuklar odalarına erken çekildi, bense Nurgül'ün ısrarlarına rağmen odamda bir iki saat makale okuyacağımı söyleyip yalnız kaldım. Herkes uykuya daldıktan sonra mutfaktan el fenerini alıp sessizce kömürlüğün olduğu kata indim.

Kömürlüğün tabuta benzeyen kapısıyla karşı karşıyaydım, içim ürpermişti. Feneri söndürdüm. Geçen günkü hatayı yapıp tavandaki küçük yaratıkları üzerime çekmek istemiyordum. Kapıyı aralayıp içeri girdim ve kapıyı bilerek kapatmadım. Tüm dikkatimi kefenleri aramaya verdim.

Kefenlerin olması gerektiği yere gidip usulca eğildim. O anda karanlığın içinden ölüm beyazıyla kaplı bir elin omzumu tutabileceği düşüncesi alnımdan ve sırtımdan terlerin süzülmesine sebep oluyordu. Akıl bazen insana ne oyunlar oynuyordu...

Tavandaki gizli yaratıkların ilginç seslerini duyuyordum. Sanki birbirleriyle istişare ediyorlar, en küçük yanlışımda bana saldırmayı planlıyorlardı.

Gözlerim karanlığa iyice alışmıştı. Kefenlerin olduğu yere elimi uzatmıştım ki birinin daha eksildiğini anladım. Sadece bir kefen kalmıştı! Biri daha kefen gömücüyü kurban gitmişti.

Artık bu kefen gömücüyü bulmalıyım. Gerekirse burada nöbet tutacak, ama bir şekilde onu yakalayacaktım. Son kefeni alıp başka bir yere gizleyerek gömücüyü kömürlükte kıştırıracaktım.

Kefeni elime aldığımda kömürlüğün en ücra köşesinden tıkırtı sesleri geldi. Seslerin geldiği yere baksam da karanlıktan önümü dahi zor görüyordum. İçimden, "Merak etmeyin," diye söylendim.

“Kefeni yakmak için almıyorum, saklamak için alıyorum. Ama şimdilik...”

Kömürlükten çıkıp çalışma odasına gittim, kefeni de masamın çekmecesine saklayıp çekmeceyi kilitledim. Anahtarı da uzun süredir sakladığım özel bir kutuya koydum. Bu kefenin de başına bir şey gelirse kendimi affetmeyecektim.

* * *

Sabah olduğunda kahvaltımı yapar yapmaz Nurgül’e makaleyle alakalı araştırma yapacağımı söyleyerek evden ayrıldım. Oysa İbrahim’le kefen hakkında konuşmak için kasabadaki kıraathaneye gidecektim. Bu olaydaki en büyük zanlı bana göre İbrahim’di ve temize çıkmadan bir daha onu eve davet edemezdim.

Niyetim, İbrahim’i suçlamak değildi. Ona böyle bir şeyi kimin yahut kimlerin yapabileceğini soracaktım. İbrahim’in özellikle mimiklerini ve beden hareketlerini inceleyerek nasıl tepki vereceğini görmek istiyordum. Suçlu biri, profesyonel olmadığı sürece, beden hareketleriyle bile kendini ele verebilirdi. Bu duruma çoğu kez şahit olmuştum, etkili bir yöntemdi. Belki kendi de itiraf edebilirdi. Sonuçta buranın insanı masum oluşunun yanı sıra insafı da. Yaptıklarından suçluluk duymuş olabilir, bunu bana anlatabilirdi –ki böyle olmasını temenni ediyordum. Hafiyelik oynayacak mecalim kalmamıştı.

Kıraathaneye geldiğimde, içerisinin neredeyse boş olduğunu fark ettim. İnsanlar çaylarını içiyor, beni umursamıyorlardı bile. Arada kaçamak bakışlarını yakalıyordum sadece. Özellikle evde verdiğim ziyafetten sonra kasabalılarla ilişkimizi güçlendirme çabasına son vermiştim. Yemek davetimi umursamayarak bana karşı sabit tavırlarını belli etmişlerdi.

Henüz İbrahim gelmemişti. Boş masalardan birine oturup kendime çay söyledikten sonra beklemeye koyuldum. Çayı getiren kıraathane çalışanı yüzüme dahi bakmadı. On dakika geçtikten sonra endişelenmeye başladım. İbrahim gelmezse, tüm planlarım alt

üst olacaktı. Bir şekilde onunla görüşmek, beden diliyle de olsa, onun bu işte parmağının olup olmadığını öğrenmek istiyordum. İbrahim belki de bizzat işin içinde yoktu. Ama öyleyse bile, bu işin içinde başka kimlerin olabileceğini merak ediyordum.

Çok geçmeden İbrahim geldi, selam verip oturdu. Onunla ne konuşmak istediğimi merak ediyordu.

“Hayırdır beyim, kötü bir şey yoktur inşallah?”

“İbrahim, son bir hafta on gün içinde evimize biri yahut birileri girmiş,” diyerek söze başladım. “Hani sana bahsettiğim kömürlükte gördüğüm kefenler vardı ya, biri onları almış! Sonrasında da o tarihî mezarlığa gömmüş.”

Sözümü tamamlar tamamlamaz dikkatle İbrahim’in yüzüne baktım. Şaşırmış gibiydi.

“Ne diyorsun beyim?” diye sordu hayretle. “Kefenlerin hepsini mi almış?”

İbrahim’in sorusu tuhaftı. Kaç kefen alındığının ne önemi vardı?

“Yok, hepsini almamış,” diye yanıtladım. “Üç kefenden ikisi alınmış, bir tanesi hâlâ duruyor.”

“Anladım.”

“Sence böyle bir şeyi kim yapmış olabilir İbrahim?”

Tedirgin olmuştu. Belli etmemeye çalışıyordu ama yüz hatlarından anlamıştım. “Bilemiyorum ki beyim,” dedi. “Ama buralarda kimse böyle şeylerle uğraşmaz. Herkesin içinde Allah korkusu vardır.”

“Belki buralardan gitmemi isteyen birileri olabilir,” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Beyim, buradaki insanlar senin iyiliğin için buradan gitmeni istiyor!” dedi İbrahim. “Yoksa şahsi olarak sana karşı tavırları olamaz.”

İmalı bir ses tonuyla, “Belki de benim iyiliğim için beni korkutmaya çalışıyorlardır, ne dersin?” diye sordum. “Benim böyle küçük şeylerle korkup gideceğimi sanıyorlardır, olamaz mı?”

Konuşurken sesim titremiştir. Son dönemde yaşadıklarımın küçük şeyler olmadığını iyi biliyordum, ama kendimi güçlü göstermeliydim. Belki de kasaba halkının sözcüsüyle konuşuyordum. Kendimi olabildiğince ağırdan satmalıyım.

“Yapma beyim,” diyerek söze başladı. “Buradaki insanlar böyle şeylerle uğraşmazlar, boşuna günahlarını almayalım!”

“Neden? Buradaki insanlar melek de benim mi haberim yok!” diyerek çıktım. “Neye dayanarak bu kadar emin konuşabiliyorsun?”

Ortam iyice gerilmişti.

Kendinden emin bir şekilde, “Konuşurum beyim!” dedi. “Çünkü buradaki hiçbir kasabalı o mezarlığa girmeye cesaret dahi edemez! Ki sen mezarlığa kefen gömmekten bahsediyorsun, böyle bir şey mümkün değil.”

“Peki senin düşüncen nedir?” diye sordum. “Kimlerden şüphelenmeliyim?”

İbrahim’in rengi solmuş, gerginleşmişti. Mutlaka bir fikri vardı ama söylemeye çekiniyordu.

“Beyim, daha evvel sana iki kez söyledim, bir kez daha söylüyorum. Kalan o son kefeni yak! Aksi takdirde, Allah korusun çok kötü şeyler olacak.”

“Ah yapma İbrahim,” diye haykırdım. “Yine aynı mesele mi?”

“Benden söylemesi beyim, artık gerisi sana kalmış,” deyip masadan kalktı. “Müsaadenle...”

“Müsaade senin.”

İbrahim gittikten sonra bir süre daha kıraathanede oturup konuştuklarımızı düşündüm. Bu işin arkasındaki isim pekâlâ İbrahim ola-

bilirdi ama aksi de mümkündü. Kafam iyice karışmıştı. O, bir nevi yapması gerekeni yapıyor, bu işleri sürekli hurafelere bağlıyordu. Peki eve nasıl girebiliyorlardı?

Genellikle yatmadan evvel kapıları kilitliyorduk. Başlarda Anadolu insanına güvendiğimden kapı kilitlemeye karşıydım, ama gördüğüm kâbuslardan sonra bundan vazgeçmiştim. Muhtemelen eve giren, kömürlük kapısını kullanıyordu. Kömürlüğün çıkışı mezarlığa bağlanıyordu.

“Çay getireyim mi?”

Çaycının kalın sesiyle kendime geldim. Uzun zamandır otuyordum.

Çay parasını masaya bırakıp hızla kıraathaneden çıktım

* * *

“Sizin burada ne işiniz var?”

Kapının önünde beliren iri yapılı silüeti tanıyamayan Mustafa ve Mehtap, bir süre bu gizemli gölgeyi korku dolu gözlerle izlediler. Ses aşına gelmiş olmalı ki Mustafa bir adım öne çıktı.

“Erkan Hocam, siz misiniz?”

Araştırma görevlisi sıkılgan bir ses tonuyla, “Evet Mustafa benim,” dedi. “Burada ne arıyorsunuz?”

“Hocam, bizi bu tuhaf yere Mete getirdi. Burada esrarengiz şeyler oluyor.”

Erkan Hoca etrafı kolaçan ettikten sonra öğrencilere döndü. “Böyle bir yere gelme cesaretini nasıl gösterdiniz?” diye sordu gergin bir sesle. “Korkmayın, belli ki Mete size oyun oynamak istemiş. Nerede o?”

Mehtap, Günay’la Mete’nin bulunduğu çalışma odasının yerini tarif etti. Sonrasında da ekledi:

“Hocam burada küçük bir çocuk var! Muhtemelen kaybolmuş, aralarda sesini duyuyoruz. Ama onu bir türlü göremedik.”

“Merak etmeyin,” dedi Erkan Hoca teskin edici bir edayla. “Buraya geldiğimde kapının önünde oyun oynarken gördüm. Zaten ailesi de onu arıyormuş. Az önce ailesine teslim ettim.”

“İyi yapmışsınız hocam,” dedi Mustafa.

“Mate’yle Günay’ın olduğu odaya gidiyorum. Onları da alıp geleceğim ve sonrasında hep birlikte buradan çıkacağız. Sakın bir yere ayrılmayın!”

“Hocam iyi ki geldiniz. Biz de dönmek istiyorduk,” dedi Mehtap.

Erkan Hoca odadan çıkıp ağır adımlarla basamakları çıktı.

Mustafa rahatlamıştı. “Bir an yolun sonuna geldiğimizi düşünmüştüm,” deyip kakhaha attı.

“Erkan Hoca burayı iyi bulmuş. Ben tek başıma hayatta bulamazdım,” dedi Mehtap.

“Doğru. Bizi takip etmiş olmalı, demek ki kaçtığımızı anladı.”

Mustafa’nın sözünü tamamlamasıyla aniden odanın kapısı sert bir şekilde kapandı.

“Neler oluyor?”

Mustafa ürkek adımlarla kapıya yaklaşırken bir yandan da, “Hocam siz misiniz?” diye seslendi. Ancak kapının ardındaki ses Erkan Hoca’ya değil, kakhaha atan bir çocuğa aitti!

* * *

“Mezarlıktaki sesler artıyor Mete!”

“Duyuyorum Günay, ama okumaya devam etmemiz gerekiyor.”

Her geçen dakika Günay daha da huzursuzlanıyordu.

“Burası... Burası tekinsiz bir yer Mete. Bir süre daha burada kalırsak başımıza bir şey gelebilir. Hissediyorum, bu evde *onlar* dolaşıyor!” dedi Günay.

Mete merakla Günay’ı süzdükten sonra, “Onlar?” diye sordu.

“Kefensiz ölüler! Buradalar, seslerini duyabiliyorum.”

Mete, oturduğu yerden kalkıp günlüğü Günay’ın elinden aldı.

“Tamam öyleyse, sen bırak. Ben devam ederim,” dedi ve günlüğü okumaya devam etti.

* * *

Bu hafta sonu yapacaklarım arasında, iki hafta önce kömürlükte bulup çıkardığım tarihî gramofonla eski radyoyu tamir etmek vardı. Gramofonun rengi oldukça solmuş, pikap tarafı hasar almıştı. Bu haliyle deniz altından çıkarılmış Titanik’in parçalarını andırıyordu. Radyoysa yeni sayılırdı. En fazla on senelikti. Grimsi rengi sarıya dönmüş, muhtemelen buna kömürlükteki küf ve rutubet sebep olmuştu.

Gramofonun işi çoktu, saatlerimi vermeme rağmen bir türlü çalıştıramamıştım. Yıllardır kim bilir kimler bu cihazdan şarkılar dinlemişti. Melodilerini kim bilir kaç eve, kaç kulağa ulaştırmıştı. Radyoyusa çalıştırabileceğimi düşünüyordum. Elimde tornavidayla, tabiri caizse radyoyu ameliyat ediyordum. Kopmuş kablolarını birleştiriyor, adeta bir doktor gibi onu hayata döndürmeye çalışıyordum. Büyük ve çok yer kaplayan bir radyoydu.

Çocukken yıllarca bir elektrikçinin yanında çalışmış, ilk harçlığını oradan çıkarmıştım. Böylece bazı elektronik cihazların tamirinde de epey yol kat etmiştim. Ustam, şu anda sağ olmamakla birlikte, sağ olsun benimle çok ilgilenirdi. Rahmetli babamın arkadaşı olduğundan beni severdi, ondan çok şey öğrenmiştim. Onun sayesinde bir kez olsun tamirciye ihtiyacımız olmamıştı, hayatta olduğum sürece de ihtiyaç olmayacaktı.

Ben cihazlarla uğraşırken, Nurgül ev işleriyle ilgileniyordu. Çocuklarsa odalarında oynuyorlardı.

Uzun uğraşlarım sonucunda radyoyu başarıyla hayata döndürdüm. Radyoyu çalıştırmamla Barış Manço’nun etkileyici sesi yayılmaya başladı. *Dönence* adlı gizemli şarkısını söylüyordu. Bu gizem hali, dönence isminin pek bilinmemesinden kaynaklanıyordu.

Ancak astronom olarak bu isme aşınaydım. Dönence, dünyanın iki ayrı kutbunda yer alan meridyenlerdi. Biri bize göre kış mevsimini temsil eden Oğlak Dönencesi, diğeri yaz mevsiminin temsilcisi Yengeç Dönencesi'ydi. Bu iki dönencenin hiçbir zaman yolları kesişmiyordu. Aslında insanın doğasında da daima iki zıt kutup vardı ve bu kutuplar insanın sürekli beklentide olmasının en büyük sebebiydi. Yaz mevsiminde kışı bekliyor, kış mevsimindeyse yazın hayaliyle yanıp kavruluyorduk. Gece sabahı, gündüz akşamı arzuluyorduk. Beklentilerimizin ve arzularımızın sonu olmadığından hayallerimiz de yaşamın ta kendisi gibi dönüp duruyordu. Barış Manço'nun bu esrarengiz şarkısında insanlarla dönenceleri birbirine benzetmesi hep ilgimi çekmişti. Gizli bir felsefesi olan bu şarkıyı bir ayrı beğeniyordum.

Şarkı bittikten sonra radyonun frekansını değiştirmemle odaya Türk sanat müziği nağmeleri yayıldı. Bu sefer Zeki Müren'in *Arım, Balım, Peteğim* isimli şarkısı çalıyordu. En çok sevdiğim şarkıların başında gelen bu şarkıyı işitemem, bende tarifini yapamayacağım bir haz duygusu uyandırmıştı.

Nurgül odaya geldi, merakla radyoya baktı.

"Tebrik ederim, radyoyu adam etmişsin!" dedi keyifle.

"Sana elimden kurtulamayacağını söylemiştim."

"Gramofonun kurtulduğu gibi mi?"

"Gramofonun çoktan salası okunmuş," dedim tebessüm ederek.

"Yoksa o da elimden zor kurtulurdu!"

Radyonun sesini biraz daha açıp ayağa kalktım. O esnada Zeki Müren'in şarkısı bitmiş, adaşım Yıldırım Gürses'in *Sonbahar Rüzgârları* isimli şarkısı başlamıştı. *En sevdiğim mevsimdi sonbahar...*

"Bu dansı bana lütfeder misiniz hanımefendi?"

"Yapma Yıldırım, çocuklar görecektir."

"Doğru söylüyorsun, çocuklar da görmeli!"

Çocukların gelmesiyle Nurgül'e bakıp sorumu yineledim:

“Bu dansı bana lütfeder misiniz hanımefendi?”

Nurgül artık direnemeyip dans teklifimi kabul etti. Bu esnada çocuklar aralarında gülüşüyor, bizi izliyordlardı. Bir süre sonra onlar da dans etmeye başladılar.

Dışarıdan biri bizi görse, ilk radyoyu bizim icat ettiğimizi düşünürdü. Oysa biz antika sayılabilecek bir radyonun tekrardan hayata dönmesine bile sevinecek bir aileydik.

Sabahtan beri tamirle uğraşırken kâbusları hiç düşünmemiştim. İki gündür eve giren birini de görmemişim. Ama geceleri çalışma olayını bahane ederek gönüllü hafiyelik görevime devam ediyordum. Diğer iki kefeni alan, mutlaka son kefeni de almaya gelecekti.

Nöbet saatine az kalmıştı. Peki ben kendimi hazır hissediyor muydum?

* * *

“Bu çocuk sesi de neyin nesi böyle? Erkan Hoca çocuğu ailesine teslim ettiğini söylememiş miydi?”

Mustafa, korkudan sesi çıkmayan Mehtap'a baktı, cevap alamayınca kapıya yöneldi. Mehtap korkuyla, “Mustafa nereye gidiyorsun?” diye sordu. “Görmedin mi? Kapı kendiliğinden kapandı.”

Mustafa iyice sinirlenmişti. “Kapı kendi kendine kapanır mı Allah aşkına! Belli ki Mete'nin oyunları devam ediyor. Çıkıp bakacağım, sen sakın buradan ayrılma!”

Mehtap, Mustafa'nın önüne geçip ona engel olmaya çalıştı. “Hayır, ben burada yalnız kalamam. Korkuyorum, anlamıyor musun?”

“Mehtap kes şunu!” diye haykırdı Mustafa. Öfkesi gözlerinden okunuyordu. “Bu Mete artık fazla oldu! Ayrıca korkmana gerek yok. Erkan Hoca'yı duydun, birazdan diğerlerini de alıp gelecek. Zaten ben de şu çocuk sesinin nereden geldiğine bakacağım. Sen buradan sakın ayrılma!”

“Mustafa...”

Mustafa kapıyı usulca açıp odadan çıkmıştı.

* * *

Saat gecenin ikisiydi, takatim tükenmek üzereydi. Sabah ezanı okunana kadar beklemem gerekiyordu, çünkü sabah ezanı okunurken tarihî mezarlık kısa süreliğine de olsa yok oluyordu. Kömürlükteki iki kefen de ben uykudayken çalınmış, toprağın dibini boylamışlardı. Her ne kadar üçüncü ve son kefende bu riski en aza indirsem de içim rahat değildi. Uykum kaçsın diye Türk kahvesi içip birkaç makale okumuştum ama nafileydi, çok yorgundum.

Bilerek sokak kapısını kilitlememiştim. Adeta davetsiz misafirimi virane evime davet ediyordum. Yarım saat daha geçmişti ki, bahçe tarafı olduğunu tahmin ettiğim yerden bir çift ayak sesi işittim. Belki uykulu beynim bana oyun oynuyordu, ancak kulak kabarttıktan sonra seslerden emin oldum. Nihayet davetsiz misafirim ben uyumadan teşrif etmişti. Artık misafirle tanışma zamanıydı.

Sessizce odadan çıkıp bahçe katına ilerledim. Her adıma dikkat ediyordum, merdivenlerden çıkacak en küçük ses tüm planlarımı altüst edebilirdi.

Sesler iyice yaklaşmıştı. O da temkinli hareket ediyor, mümkün olabildiğince ses çıkarmamaya çalışıyordu. O kadar yaklaşmıştım ki nerdeyse aldığı nefesi duyabiliyordum.

Açık bahçe kapısından içeri sızan adam, kömürlüğe yöneldi. Merdivenler gıcırdıyordu. Böylelikle buraya gelen kişinin hangi maksatla geldiği kesinleşmişti. Bahçe katından geldiğine göre tahminen yine bahçe katından firar edecekti.

Bahçeye çıktım, misafirimi orada bekleyecektim. Hem burası Nurgül ve çocukların odalarına da epey uzak sayılırdı. Seslerimizin onlara kadar ulaşmasını istemiyordum.

Yaklaşık on on beş dakika geçmişti ki, ayak sesleri tekrar işitilmeye başladı. Belli ki misafirimiz bu sefer aradığını bulamamıştı. Üst

katlara çıkarsa anında müdahale edecektim. Neyse ki adımlar bahçeye yaklaşıyordu.

Adımların seriliğinden adamın hızlı hareket ettiğini anlıyordum. Eve girdiğindeki sinsiliği giderken yoktu, oldukça rahattı. Yahut kefeni umduğu yerde bulamadığı için öfkeliydi.

Sesler iyice yaklaştı. Bense bahçe lambalarını yakmak için bekliyordum.

Nihayet bahçe kapısının önünde bir silüet belirdi. Kâbusumdaki arkası dönük adama benziyordu. Geniş omuzlu, ince, uzun bacaklı... Karanlıkta olduğundan saçları seçilemiyordu ama kafasında kaskete benzeyen bir şapka vardı.

Adam bahçenin ortasına kadar geldi. Yoluna devam edip çitlerin olduğu yerden firar edecekti ki, düğmeye bastım. Ortalık bir anda aydınlandı.

Tahminlerim doğru çıkmıştı. Meşhur kefen gömücü, İbrahim'di!

İbrahim şaşkın gözlerle bana bakıyor, heyecandan eli ayağı titriyordu. Kefeni bulamadığından olacak, elinde kürek yoktu.

İbrahim mahcup bir şekilde başını öne eğmiş, ona yaklaşmamı bekliyordu. Yüzüme olabildiğince sert bir ifade vermeye çalıştım. Karşımda haddini fazlasıyla aşmış biri duruyordu! Sert bir ses tonuyla, "İbrahim, bana bir açıklama yapacaksın değil mi?" diye sordum.

"İbrahim, sana söylüyorum, konuş!"

"Beyim, hanene hırsızlık için girmedim, bunu bilesin."

"Ona hırsızlık demeyelim istersen, belli ki kefen hırsızlığı için buradasın!" diyerek sözünü kestim.

"Beyim, ben ailenin iyiliği için..."

Dayanamayıp ikinci kez sözünü kestim. "Benim ve ailemin iyiliği için mi gecenin bir körü evime destursuz giriyorsun? Beni ve ailemi düşünmek sana mı kaldı?"

Sinirden ellerim, dizlerim titriyordu.

“Beyim, o kefeni yakmadığın sürece başın beladan kurtulmayacak!” dedi İbrahim.

Artık sabrım iyice tükenmişti. “Kes sesini!” diye kükredim. “Tutturmuşsun bir kefen yakma mevzusu, papağan gibi aynı şeyleri söyleyip duruyorsun. Sen o kefeni yakmak için mi defalarca bu eve girdin?”

“Ben ilk kez destursuz evine giriyorum.”

“Hâlâ yalan söylüyorsun,” dedim hiddetle. “Söyle bana, kefenleri neden o mezarlığa gömüyorsun? Amacın ne?”

İbrahim başını sağa sola sallıyordu.

“Aklınca bizi korkutup buradan kaçıracağını mı düşündün? Konuş!”

“Beyim, beni dinlemiyorsun!” dedi İbrahim sonunda. “Açıklamama fırsat ver!”

“Yıldırım?”

Nurgül’ün sesiydi. Çalışma odasında beni bulamayınca aramaya çıkmıştı. Sesleri duyunca da bahçeye çıkmış, bulunduğumuz yere doğru yürüyordu.

Sesimi dizginlemeye çalışarak, “Bana bak İbrahim!” dedim. “Dua et, seni jandarmaya teslim etmeyeceğim. Ama seni bir daha evimin on metre yakınında görürsem, emin ol bugünkü kadar sakın olmam! Anlıyorsun değil mi?”

“Yıldırım neredesin?”

Nurgül’ün yaklaşmasıyla sesimi iyice kıstım. “Şimdi git buradan! Bir daha gözüm görmesin seni, defol!”

İbrahim kısa sürede gözden kayboldu.

Nurgül bahçe kapısının eşiğinde belirdi. Korku dolu gözlerle bana bakıyordu.

“Yıldırım ne yapıyorsun burada?”

“Kedi... Kömürlüğe kedi girmiş herhalde. Sesine dayanamayıp buraya kadar geldim. Belli ki kömürlüğün oralarda mahsur kalmış. Bahçe kapısını açmamla kaçması bir oldu.”

Nurgül’ün yanına gidip ona sarıldım. Eve döndük. Artık iyi bir uyku çekmenin zamanı gelmişti.

* * *

Kömürlük kapısının önünde iri silüetli gizemli bir gölge belirdi. Ağır adımlarla kapıya yaklaşan gölge, gaz lambasının ışığı altında ihtişamlı görünüyordu. Kapının önünde bir süre durduktan sonra kilit sesi işitildi.

Silüet, kömürlüğe girdikten sonra bir süre ortalıktan kayboldu. Ta ki elinde çarşafa benzer birkaç kefen, kürek ve kazmayla belirene dek...

Ve kömürlük kapısı bir daha kilitlenmemek üzere usulca kapandı, ihtişamlı silüet geldiği merdivenlerden gerisin geri yukarı çıktı. Kömürlüğün kapısı kısa bir aralıktan sonra, hasreti kendisine seneler gibi gelen kasvetli karanlığına tekrardan kavuşmuştu.

* * *

Hep derlerdi de inanmazdım. Hayat gerçekten mucizelerle doluydu.

Kefen gömücüyü ifşa edip gün yüzüne çıkarmamın üzerinden üç gün geçmişti. Bu üç gün boyunca ne kâbus ne de halüsinasyon görmüştüm. Geceleri Nurgül’le erkenden yatıyorduk. Bu sayede sabahları zinde kalkıp bir sürü iş hallediyordum.

Ancak o akşam tarihî mezarlığa bakarken, mezarlığın hemen bitişiğindeki küçük bir arazide parlayan bir cisim olduğunu fark ettim.

Saat gecenin on ikisiydi, herkes uyumuştı. Merdivenleri ses çıkarmadan inip mezarlığa çıkan bahçe kapısına yöneldim. Üç dört gün evvel olsa o kapıdan çıkmaya cesaret edemezdim. Hele de bu saatlerde...

Küçük araziye çıktığım anda yerde parlayan cisme doğru ilerledim. İyice yaklaşmıştım ki, durakladım. Aklımdakine çok benziyordu. Ama öyle bir şeyin burada işi neydi?

Daire şeklindeki cismi eğilip aldım. Sevinçten kalbim duracaktı. Tuttuğum, eskiden astronomi ölçümlerinde kullanılan bir ölçüm cihazı olan usturlaptı!

Osmanlı dönemi dâhil, eski yıllarda kullanılan bu cihaz, özellikle Güneş, Ay, gezegen ve takım yıldızların konumlarını belirlemek için kullanılırdı. Ayrıca namaz vakitlerinin ve yerel saatin belirlenmesi de bu cihazla sağlanıyordu. Astronomların sürekli yanlarında bulundurdukları usturlap, birçok matematik probleminin çözümünde de kullanılmıştı. Denizcilikte yön bulmakta faydalanılmış, birçok bilimsel çalışmaya konu olmuştu. Artık usturlabın yeriniyse gök atlası almıştı.

Metalik usturlabın süslemeli desenlerinde parmaklarımı gezdirdim. Süslemelerden Emevî veya Osmanlı dönemine ait bir usturlap olduğunu tahmin ediyordum. Üzerinde Arapça rakamlar vardı.

Usturlaplarla ilgili birçok kitap okumuştum. Çoğu Arapça olan bu kitaplardan bir kısmına bazı kütüphanelerden ulaşmak hâlâ mümkündü. Özellikle dokuzuncu yüzyılda Harran'daki büyük üniversitede, Abbâsî halifelerinin ilim ve kültüre verdikleri önem neticesinde usturlap hakkında çeşitli eserlerin yazıldığı biliniyordu. Ancak ne yazık ki bugünkü Harran, o şaşalı döneminden çok uzaktı. Zamanında yazılmış birçok eser, çeşitli sebeplerden dolayı muhafaza edilememiş, zamanla yok olmuştu. Usturlabı değil de geçmişi tutuyor gibi hissediyordum.

Tam eve dönecektim ki, birkaç adım ötede parlayan bir cismin daha olduğunu fark ettim.

“Yok artık!”

Karşımda ikinci usturlap duruyordu! Usturlabı yerden aldım. Üzerindeki desen ve süslemeler bakımından ilk bulduğum usturlaba çok benziyordu. Yakın dönemlerde üretilmiş olmalıydı. On metre

kadar daha ilerlemiştim ki, üçüncü usturlapla karşılaştım. Düzenli aralıklarla sıralanmış, artık replika olduğunu düşündüğüm usturlaplar, tek bir yönü gösteriyordu. Biraz daha ilerledikten sonra araziden çıktığımı fark ettim.

Eski Osmanlı âlimleri gibi usturlaplar vesilesiyle yönümü bulmaya çalışarak ilerliyordum. Bir süre sonra usturlaplar tükenmişti. Ancak artık usturlaba gerek yoktu çünkü gittiğim yer belliydi.

Bu yol beni tarihî Harran Rasathanesi'ne götürüyordu!

Rasathaneye ilerlerken, elimdeki bir düzineye yakın usturlaba bakarak yaşadıklarımın rüya olup olmadığını test etmeye çalıştım. Gördüklerim rüya olamazdı!

Tarihî Harran Rasathanesi, tüm görkemiyle karşımdaydı. Her yeri pırıl pırıl parlıyordu! Yeni inşa edilmişçesine genç ve hayat dolu bir görünümü vardı. Normalde yıkık olan üst tarafı da restore edilmişti.

“Ne olur Allahım, gördüklerim rüya olmasın!”

Sevinçten neredeyse ağlayacaktım.

* * *

“Mustafa sen misin?”

Mehtap, ürkütücü sessizliğin ortasında bekliyordu, odaya yaklaşan ayak seslerini işittiğindeyse umutlanmıştı. Ancak sorduğu sorulara cevap alamayınca tekrar korkmaya başladı.

Dışarı çıkmaya cesareti olmayan Mehtap odanın en ucuna geçip saklandı.

“Mete, yoksa siz misiniz?” diye sordu. “Lütfen cevap verin!”

Yanıt yoktu.

Kapı aniden şiddetle açıldı! Mehtap korkudan çığlığı bastı.

Kapıda beliren gizemli silüet, onun alelade çığlıklarını canhıraş haykırırlara dönüştürmek için gelmişti!

* * *

Mete, defterden başını kaldırdığında bakışlarını pencereye yöneltti. Mezarlık tarafından gelen uğultular iyice yükselmişti, ne dedikleri neredeyse anlaşılacaktı. Günay’la Mete ürkek adımlarla pencereye yanaştılar, sararmış perdeyi usulca aralayınca karşılarındaki ürkütücü manzaraya bakakaldılar.

Gökyüzü iyice kızıl renge bürünmüş, hemen altında bulunan tarihî mezarlığı da kırmızıya boyamıştı. Mezarlıkta kimse görünmüyordu. Lakin uğultuları işitmeyecek kulak ancak sağır olabilirdi.

“Sen de bizdensin ve bizden olacaksın!”

Bozuk bir radyodan çıkan sesi andıran uğultular gitgide daha da kalınlaşıyor, kulakları tırmalamaya başlıyordu.

Mete’yle Günay korkuyla pencereden uzaklaştı. Günay korku dolu bakışlarla Mete’yi süzüyor, adeta “buradan kaçıp gidelim” diyordu. Ancak odadan çıktıklarında neyle karşılaşacakları meçhuldü. Zira kapının dışında haykırarak gülen küçük çocuk sesi korku yayıyordu.

Mete, gözlerini tekrardan günlüğe çevirdiğinde şaşkınlığını gizleyemedi. Günlükte yazmadığına emin olduğu bir cümle, gelişigüzel bir el yazısıyla karşısındaydı. Esrarengiz güçler tarafından yazıldığı tahmin edilen cümle mürekkep yerine kanla yazılmıştı!

Kapının altına bak!

Mete, yazıyı okuduktan sonra Günay’a bir şey söylemeden ayağa kalkıp kapıya ilerledi. Kapı aralığından atılmış bir zarfla karşılaşınca bir an durakladı. Gitmekte ısrarcı olan Günay, mektubu okuyup okumamak konusunda kararsızdı. Ancak içinde bulundukları durumda başka çareleri yoktu. Mete çalışma masasına oturdu, zarfı açıp mektubu okumaya başladı.

3.BÖLÜM

“Biz insanlar çok iyi biliyoruz ki yaşanmış ve bitmiş olan zaman, en az o Kefensiz Mezarlığı’nda yatan ölüler kadar cansız.”

Değerli dostum Tarık,

Mektubunu daha yeni teslim aldığımdan sana ancak yazabiliyorum. Kusuruma bakma kardeşim. Bulunduğum yerden ötürü mektubunun bu kadar geç ulaşması gayet normal. Beni anlayışla karşılayacağını tahmin ediyorum.

Her ne kadar senden hayallerle kaplı bir mektup almış olmasam da seni ne kadar çok özlediğimi anladım.

Sana son mektubumu yazdıktan sonra, toz toprak içindeki bu evi düzenlemeye çalışırken kömürlükte kimin koyduğunu tahmin edemediğim üç kefen gördüm. Önce biraz ürkötüm, ancak sonra bu durumu normal karşılamaya çalıştım. Sonuçta gördüğüm şey bir canavar değil, sadece bir tür elbiseydi. Ölülere giydirilen bir tür kıyafet... İşte ondan sonra, nasıl ki bir mağazada kılık kıyafet gördüğümde korkmuyorsam, kefenden de korkmamın yersiz olacağını düşündüm.

Lakin uzun bir müddet o kefenlerin başıma bela olacaklarını tahmin edememiştım. Burada gördüğüm her kâbustan sonra kefenlerin bir bir azaldığına şahit oldum. Biri evimize giriyor, o kefenleri alıp sana daha evvel bahsettiğim kadim mezarlığa gömüyordu! Uzun bir müddet araştırmama rağmen bir sonuca varamadım. Ancak tahminlerim vardı tabii.

Buraya geldiğimizden beri kasaba halkı tarafından sürekli dışlandı. Hurafelere inananlar burada kaldığımız için bizimle muhatap dahi olmuyordu. Sadece biri hariç...

İbrahim isimli bir adam bizimle sürekli görüşüyor, hatta iyi geçiniyordu. Ailecek de onu çok sevmiştik Saf, samimi ve doğal bir hali vardı. Tam manasıyla Anadolu insanıydı. Keza sana yazdığım ilk mektubu ulaştırma hususunda bana o yardımcı olmuştu.

Gel gör ki kardeşim, kömürlüğümüzdeki kefenleri çalan kişi, güvenerek defalarca evimize aldığımız İbrahim çıktı! Belli ki kasaba halkının gizli ajanıydı, eve de sızmayı becermişti. Ta ki onu suçüstü yakalayana dek...

Neredeyse hiç uyumadan geceleri nöbet tuttum, bu kefen hırsızını yakalamakta kararlıyım. Her ne kadar yakıştıramasam da, içimden bir ses bu işi İbrahim'in yaptığını söylüyordu. Çünkü onun haricinde bizim evi bilen biri yoktu. Tabii o kefenlerin kömürlükte olduğunu da...

Kâbuslarımda da kendimi Kefensizler Mezarlığı'nda buluyor, tam kefeni gömen kişiyi yakalayacakken oradaki kefensiz ölülerin hışmına uğrayarak uyanıyordum. Ayrıca her uyandığımda, terliklerimin yahut ayaklarımın toz toprakla kaplı olduğuna şahit oluyordum! Sanki o mezarlığa girmiş, o korkutucu sahneleri bizzat yaşamıştım.

Her ne kadar bu durumu hâlâ açıklayamasam da anlattıklarımın hepsi gerçek. Gerçek hayatla rüyalar âlemi arasında sıkışmış gibiyim. Her iki dünyada başıma gelen olayların etkisini bir diğerinde de yaşıyorum.

O günden sonra İbrahim'le tüm bağlarımı kopardım. Hâlâ aklım almıyor. Nasıl böyle bir şey yapabildi? Hayatım boyunca içimin bu denli büyük bir korkuyla dolduğunu hatırlamıyorum. Onlarca hatta belki de yüzlerce ölünün arasına girip toprağa kefen gömmek... Bu adam akıl sağlığını yitirmiş olmalı!

Oradaki mezarların dağınık ve düzensiz oluşu insanı daha da ürkütüyor. Neredeyse hiçbir ölünün mezar taşı yok. Sadece onlarca, belki de insan boyunda yüzlerce tümsek... Oysa ölülerin canlılara göre çok daha masum ve sessiz olduklarını biliyordum.

Ancak bu mezarlık, insana tüm bildiklerini de unutturuyor. Hele ki kâbuslarımda gördüğüm ölülerin masum olduğuna beni kimse inandıramaz.

Bu topraklarda şunu çok iyi anladım ki zamanı geri getiremiyoruz. Çünkü biz insanlar çok iyi biliyoruz ki yaşanmış ve bitmiş olan zaman, en az mezarlıkta yatan ölüler kadar cansız.

O kâbus dolu günlerin ardından yaşamımda bazı şeylerin değişmeye başladığını hissettim. Sanki o günden sonra her şey istediğim gibi gitmeye başladı. Hani o gördüğüm tarihî rasathane vardı ya, onun içine girebildim, hatta gözlem bile yaptım! Düşünebiliyor musun, yıllarca kullanılmamış rasathane yenilenmişçesine bana hizmet etti. İçeride biri Güneş teleskobu olmak üzere bir sürü teleskop vardı.

Ben de bunu fırsat bilerek güneşin batışından doğuşuna kadar gözlem yaptım. Hâlâ da arada sırada gidip çalışıyorum ve kimse bana karışmıyor. Sanki rasathane bana tahsis edilmiş. Güneş batmak üzere. Rasathaneye gidip sabaha kadar gözlem yapmak istiyorum.

Kendine çok iyi bak, olur mu?

YILDIRIM

* * *

Tarık'a yazdığım mektubu zarfa koyduktan sonra çekmeceme bıraktım. Bugün de bitmek üzereydi. Yarın kasabaya inip postaneye gidecektim.

Masadan kalkıp pencereye ilerledim. Güneş batmak üzereydi. Yavaş yavaş güneş ışıkları yerini karanlığa bırakıyor, ot ve çalıların aralarındaki mezarlar görünmeye başlıyordu. Muhtemelen yarım saat içinde tarihî mezarlık tamamen ortaya çıkmış olacaktı. Buraya gelişimizin üzerinden bir ay geçmişti ve bu esrarengiz olaya hâlâ alışamamıştım.

Nurgül'ün çok yakın bir arkadaşının annesi vefat etmiş, Nurgül de Gökhan'ı alarak İstanbul'a gitmişti. Ayhan'sa benimle kalmıştı.

Ayhan'ın yanına gittim. Yavaş yavaş hava karardığına göre rasathanen zamanı geliyordu. Nurgül'e rasathanenin restore edildiğini söylediğimde bana hayret dolu gözlerle bakmıştı, ona yeni halini göstermeyi iple çekiyordum.

Harabe içindeki rasathanenin tamamen restore edilerek kısa sürede bilimsel çalışmalara başlanmış olması ilginç karşılanabilirdi. Keza ilk gördüğümde benim de şok olmamın en büyük sebebi buydu. Hatta oraya gidip geceler boyu gözlem yapmamış olsam, gördüklerimi o ilginç rüyalarımın biri olarak kabul eder, köşeme çekilirdim. Böyle bir şey nasıl mümkün olmuştu bilemiyorum, ama orada gördüklerim gerçektir! Bunu, Ayhan'ı rasathaneye ilk götürdüğüm gün verdiği tepkiyle tescillemiştim. O da şaşkınlığını saklayamamıştı.

Ayhan da akşamları rasathaneye gitmek istiyor, yaptığım çalışmalarını büyük bir merakla izliyordu. Orası adeta ikinci evim gibi olmuştu. Burayı keşfettiğim ilk gece rasathaneden sorumlu güvenlik görevlisi, astronom olduğumu öğrenince rasathanenin anahtarını bana teslim etmiş, ondan sonraki gecelerde hiç görünmemişti. Böyle bir durum başlarda garibime gitse de sonradan uyum sağlamıştım.

Özellikle bu rasathane olayını müteakip buralara daha çok bağlandığımı hissediyordum. Sanki ben buralara aittim, bu topraklara... Ruhum ait olduğu huzura teslim olmuş, adeta hapsoldüğü eski benliğine veda etmişti.

Ayhan'ın odasına gittiğimde, oyuncaklarıyla oynadığını gördüm. Beni görünce oyuncaklarını bir kenara bıraktı, koşarak kucağıma atladı.

Tebessüm ederek, "O güzel yere gidecek miyiz baba?" diye sordu.

"Gitmek istiyor musun oğlum?"

“Evet, hem de çok!”

“Madem oğlum istiyor, o zaman o rasathaneye gidilecek!”

“Oley!”

* * *

Rasathaneye geldiğimizde hava tamamen kararmıştı. Yaklaşık üç dört saatlik çalışmamın sonunda pek yorulmuştum. Ağırıklı olarak yıldızların konumu üzerine çalışmalar yapıyordum. Astronominin ana bilim dallarından biri olan astrometri alanında çalışıyordum.

Oturduğum koltukta gerindim, karşımdaki muazzam gökyüzüne baktım. Yıldızlar, şahane gök kubbe altında o kadar güzel parlıyordu ki, insan sıkılmadan saatlerce bu manzarayı seyredebilirdi.

Sesi kısık olan radyoyu tamamen kapattım. Oysaki o anda Zekai Tunca’nın *Sen Giderken* isimli şarkısı bitmiş, hemen ardından Ferdi Özbeğin’in *Bir İlkbahar Sabahı* isimli çok sevdiğim şarkısı çalmaya başlamıştı. Tamir ettiğim antika radyoyu da buraya getirmiştım. Aralarda gözlem yaparken müzik dinlemek ruha iyi geliyor, beni motive ediyordu.

Çoktan uyumuş olan Ayhan’ın yanına gittim. Bir süre onu izledim. O kadar masumdu ki... Babalık çok tuhaf bir duyguydu. Acaba çocuklarımın büyüdüklerini görebilecek miydim? Onların çocuklarını, yani torunlarımı da aynı şekilde sevebilecek miydim?

Gökhan bana daha çok benzemesine rağmen, Ayhan annesine çekmişti. Kestane rengi düz saçları ve kehribar rengi gözleriyle adeta küçük Nurgül’dü. Gökhan’ınsa benim gibi siyah dalgalı saçları ve kahverengi gözleri vardı. Burun yapılarımız dahi benziyordu. İkimiz de kemerli buruna sahiptik, Ayhan’sa annesi gibi fındık burunluydu.

Gözlüğümü çıkarıp Ayhan’ın yanına uzandım. Bir süre gözlerimi dinlendirmek iyi gelecekti.

* * *

Bir anda gözlerimi açtım. Sesler çok yakından geliyordu. Henüz uykuya dalmamıştım ama zihnim yenilenmiş gibi dinç ve berraktı. Gözlem odasında herhangi bir değişiklik yoktu. Ayhan mışıl mışıl uyuyordu.

Alt katta bir gözlem odası daha vardı. Yanılmıyorsam sesler aşağıdan geliyordu. Demek ki gözlerimi dinlendirirken kaşla göz arasında rasathaneye birileri gelmişti.

Kapıya ilerledim. Yaklaştıkça sesler daha da netlik kazanıyordu. Birileri aşağıda harıl harıl çalışıyor olmalıydı. Anlaşılan benden başka astronomlar da vardı, burayı keşfetmişlerdi. Belki onlarla konuşabilir, ortak bir çalışma planı yapabilirdik.

Ağır bir şekilde kapıdan çıktım, merdivenden inerken bir defterin yahut kitabın hızla çevrilen sayfa seslerini işitiyordum. Alt kattaki gözlem odasına ulaşınca çalışma masasında birinin oturduğunu gördüm. Benim gibi tek başına çalışan, kendi halinde biriydi.

Ancak bir farklılık vardı. Masada oturan adamın kıyafeti biraz tuhaftı. Osmanlı dönemine ait bir kıyafet giymişti. Arkası bana dönük olduğundan yüzünü tam seçemesem de uzun ve gür sakallarını fark edebiliyordum. Kafasında kavuğa benzer bir şey vardı.

Sanki Osmanlı dönemindeki bir âlimin çalışma hayatına şahit oluyordum! Belki çok ünlü bir bilim insanı karşımda oturuyordu. Buluşlarıyla ileride birçok ünlü bilim insanına fayda sağlayacak ünlü bir düşünür...

İçimi sebepsiz bir ürperti sardı. Bir şekilde bu âlimle tanışmalı, onun bilgilerinden nasiplenmeliydim. Belki de bu, benim için çok büyük bir fırsattı. Odaya girdim. Adımlarıma dikkat ediyor, masada oturan zatı rahatsız etmek istemiyordum.

Yaklaştıkça nereden geldiğini bilemediğim serin bir esintinin yüzümü okşadığını hissettim. Tuhaf rüzgâr usulca saçlarımın arasında dolaşıp tüm bedenimi ele geçirdi. Oysa Urfa'da akşamları dahi hava sıcak olurdu. Ancak burada bir şey vardı, buranın ortamı insana farklı gerçekler sunacağını vadediyordu.

Adama kâfi derecede yaklaştığımı düşünerek duraksadım. Önce ne diyeceğimi ne konuşacağımı bilememiştim. “Selamünaleyküm,” diyerek selam verdim.

Heyecanla verdiğim selamın ardından, adam arkasını dönüp bana bakma gereksiniminde dahi bulunmadı. Sanki beni duymamış gibiydi; harıl harıl defter yahut kitap olduğunu düşündüğüm bir şeyin sayfalarını çevirmeye devam ediyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

“Selamünaleyküm!”

Bu sefer daha gür bir tonla söylemiştim ancak nafileydi. Sanki adam başka dünyadan gelmişti, söylediklerimi duymuyor yahut anlamıyordu.

“Ben Yıldırım Akarsu,” diyebilirdim. “Astronomum, buraya gözlem yapmaya geldim. Siz...”

Adamın umursamaz tavırları sebebiyle cümlemi tamamlayamadan sustum. Ne konuşursam konuşayım fayda etmiyordu. Adam ayrı dünyalardaydı. Kendi kendine konuşmaya devam ediyordu. Adamın ne söylediğini anlayabilmek için ona biraz daha yaklaştım. Sanki söylediği şeyler anlaşılmaya başlıyordu. Türkçe konuşuyor gibiydi.

“Bizdensin, sen de bizdensin...”

Buna benzer bir şeyler söylüyordu. Ama emin olamıyordum, konuşma tarzı ilginçti. Genizden konuşuyor, sesi oldukça boğuk çıkıyordu.

“Bizdensin, bizden olacaksın...”

“Bana mı söylüyor acaba?” diye geçirdim aklımdan.

Merakla, “Bana mı söylediniz?” diye sordum.

Adam hiçbir şey demedi. Sanki transa geçmişti.

Adamı bir süre daha izledikten sonra içimin ürperdiğini hissettim. Geri dönmek, çalışma odasına gitmek istiyordum. Tam odadan çıkacaktım ki, adam ayağa kalkıp haykırdı:

“Sen de bizdensin ve bizden olacaksın!”

Ancak bu ses az önceki gibi kısık ve boğuk değildi. Bozuk bir gramofondan çıkan sese benziyordu.

Yankılanarak gelen ses duvarlara çarpıp kulağımı tırmaladı. Yavaşça arkamı döndüğümdeyse gördüğüm manzara dehşet vericiydi.

Kefensizler Mezarlığı’ndaki ölülerden biri karşımdaydı!

Osmanlı âlimlerinin giydiği türde kıyafetler giymişti. Ayrıca sakalı da vardı. Kemikleşmiş suratı ve göz çukurlarında gezinen solucanlarıyla yaşayan bir ölüydü!

Kemikleşmiş elindeki usturlabı aniden bana fırlattı! Hemen başımı eğdim. Usturlap duvara çarpıp yere düştü. Yüzüm paramparça olabilirdi. Duvara baktığımda, usturlabın çarptığı bölgenin sıvalarının döküldüğünü fark ettim.

Korkudan tir tir titriyor, bir kaçış yolu arıyordum. Tam kapıdan kaçıp gidecektim ki, kapı aniden kapandı. Biri yapmış olmalıydı! Yaşayan ölü tüm kontrolü elinde tutuyor, kaçışıma engel olmak için her şeyi yapıyordu!

“Sen bu topraklara aitsin!” diye haykırdı bir kez daha.

Kapıyı açmak için zorluyordum ki, aniden görünmeyen bir gücün ayaklarımı kaydırıldığını hissettim. Yere kapaklanmamla mücadele etmemin yersiz olacağını anlamıştım. Birileri ayaklarımdan tutmuş, beni sürüyerek yaşayan ölüye götürüyordu. Yerlerde sürünüyor, acımasız sona yaklaşıyordum.

Bu esnada yaşayan ölüden çıkan haykırıışları duyuyordum. Avını yakalamış aslan misali sevincini haykırıyordu.

“Bırak beni, yeter!”

Çılgılımla aniden sesler kesildi, etraf karanlığa büründü. Kulakları sağır edecek derin bir sessizliğin hüküm sürme zamanıydı!

* * *

Hızla başımı kaldırdığımda sabah olduğunu anlamıştım. Gece çalıştığım gözlem odasındaydım. Ayhan'ın yattığı döşeyin yanı başına kıvrılmış, oracıkta uyuyakalmıştım. O kadar derin bir uykuya teslim olmuşum ki, ezan seslerini dahi işitmemiştim. Güneş doğalı yaklaşık bir saat olmasına rağmen her yer aydınlanmış, yeni gün çoktan başlamıştı.

Ayhan'sa hâlâ uyuyordu. Ayağa kalktığımda başıma müthiş bir ağrı saplandığını hissettim. Sanki sabahlara kadar çalışmışım gibi baş ağrısı çekiyordum. Kâbusu hatırlayınca içimin ürperdiğini hissettim. Uzun zamandır kâbus görmüyordum. Ta ki bu geceye kadar...

İçimden bir ses alt kata inip keşfe çıkmam gerektiğini söylüyordu. Aslında korkuyordum, ama içimdeki merak duygusu beni yine rahat bırakmayacaktı.

Merdivenlerin başına geldiğimde, kâbusum canlandı. Dejavu gibi bir şeydi. Sanki rüyamı tekrardan yaşıyordum. Bu sefer seslerin olmaması biraz olsun beni rahatlatmıştı. Daha düne kadar benimle meslektaş birini ararken, şu anda neredeyse astronomlardan nefret eder olmuşum! Nedense buna kendim de dâhildim.

Gözlem odasının kapısına ulaştım. Kapı kapalıydı. Kapıyı yavaşça araladım. İçerde oturan birini fark etsem var gücümle odama koşacaktım. Lakin oda bomboştu.

Hemen içeri girdim. Sakallı Osmanlı âliminin oturduğu sandalyede yeller esiyordu. Ortamda kasvetli bir sessizlik vardı. Çalışma masasına yaklaştım. Bakışlarımı, doğalı henüz bir saat olan güneşe çevirdim. Bir süre manzarayı izledikten sonra yukarı çıkıp Ayhan'ı uyandıracaktım. Tam arkamı dönmüştüm ki, gördüğüm sahne karşısında kalakaldım.

Karşımda sıvaları dökülmüş bir duvar vardı! Duvarın bir bölümü hasara uğramış, boya ve sıvaları yerin dibini boylamıştı. Hemen dibindeyse metalik bir cisim duruyordu.

Dün gece yaşayan ölünün beni öldürmek için fırlattığı, replika usturlabın ta kendisiydi!

* * *

“Yeter artık, ben gidiyorum!” diye haykırdı Günay. “Sen de gelmek istiyorsan gelirsın.”

Günay, Mete’nin bakışları eşliğinde kapıya ilerledi. Hızla kapıyı açmaya çalıştıysa da başarılı olamamıştı. Kapı kilitliydi!

“Bu nasıl olur, kapıyı kim kilitledi?”

Mete şaşkın bir ifadeyle ayağa kalktı. “Kapı kilitli mi?” diye sordu telaşla.

“Evet, açılmıyor!” diye haykırdı genç kız.

Günay’dan sonra Mete de kapıyı açmaya çalıştı, lakin nafileydi. Kapı o kadar sarsıntıya rağmen hareket dahi etmiyordu.

“Hiç kilit sesi duymadık, nasıl kilitli olabilir?”

Mete’nin aklına bir şey geliyordu. Ama gerek senelerdir gördüğü tahsil hayatı gerekse mantığı konuşmasına fırsat vermiyordu.

Mete’ye göre metafiziksel olaylara daha fazla inanan ve bu zamana kadar *onlarla* bağlantısı olduğuna inanan Günay da aynı şeyi düşünüyordu şüphesiz. Ama bu korku dolu odada gerçeği söyleme cesaretini ikisi de gösteremiyordu.

Sonunda cesaret edip, “Onlar...” diyebildi Mete. “Burada kalmamızı ve günlüğünü bitirmemizi istiyorlar. Bize anlatmak istedikleri şeyler var.”

“Anlamıyorsun,” diye aniden bağırdı Günay. “Onlar çok tehlikeli... Onlar... Onlar bizi istiyor!”

Mete, “İşte bunu anlayabilmemizin tek şartı bu günlük,” dedi. “Tabii bir de onların bize gizemli yollarla ulaştırdığı mektuplar...”

Günay, mezarlıktan gelen seslere aldırış etmemeye çalışarak tekrardan oturdu. Mümkün olabildiğince sınırlarına hâkim olmaya çalışıyordu. Mete de çalışma masasındaki yerini almıştı.

* * *

Çocukken mucizelere inanırdım. En küçük bir mucizenin dahi tüm hayatımı değiştirebileceğini düşünür, Allah’tan mucize dilerdim. Güzel, huzurlu bir aile, astronomi, bilim...

Urfa’ya geldiğimden beri elde ettiğim mucizelere bakalım:

Önce yağmurun yağması, ardından gelen kan kokusuna rağmen gül kokusu, rasathane...

Nasıl mucize sayılmasındı ki; birkaç hafta önce gidip gördüğümüz virane yer, bir anda yenilenmiş haliyle beni karşılamıştı. Bunu sağlıklı bir beyin nasıl kabul edebilirdi? En son gittiğim geceyi saymazsam, gecelerce orada gözlem yapmışım. Belki de en büyük hayalimi gerçekleştirmiştim.

Peki bir bir buçuk ay içinde iki dileğimin de gerçekleşmiş olması tesadüf müydü?

Buna paralel, kömürlükteki üç kefenden ikisinin yok olmasıysa ayrı bir soru işaretiydi. Orada neden beş ya da on kefen yoktu da, sadece üç kefen vardı? Ayrıca üç kefenden neden bir anda hepsi değil de ikisi eksilmişti?

Çalışma masasındaki çekmeceyi açıp gözüm gibi koruduğum kefeni alıp inceledim. Aklımdaki sorulara cevap bulmak için araştırmalıyım.

“Dile benden ne dilersen!”

Aklıma gelen düşünceyle tebessüm ettim. Üç dilek hakkım olsaydı, neler dilerdim diye düşünmeye başladım.

Evvela yağmur yağmasını dilemiştim. Kefensizler Mezarlığı'na gömülen bir kefen neticesinde ilk dileğim gerçek olmuştu.

İkinci dileğim, tarihî rasathanede gözlem yapabilmektir. İkinci kefenin mezarlığa gömülmesiyle bu dileğim de gerçekleşmişti.

Peki üçüncü ve son dileğim?

Uzun zamandır yaşadığım bu virane evin bir villaya dönüşmesi! Öyle bir durumda elimdeki son kefenin de mezara gömülmesi gerekiyor. Bu kefen, mezara gömülse son dileğim de gerçek olabilir miydi?

Bir anda düşünce deryasından çıkıp gülmeye başladım. O anda İbrahim'le barışıp son kefeni de gömmesini istediğimi söylerken kendimi hayal ettim ve bir kahkaha daha attım.

Eğer varsayımlarımda gerçeklik payı varsa bu işi tek başıma yapmalıydım. Kefeni gömmek için İbrahim'e ihtiyacım yoktu. Her ne kadar o mezarlıktan ürksem de bu işi ben yapmalıydım.

* * *

Kefeni ve küreği alıp evden çıktığımda saat gecenin iki buçuğuydu. Bu gece diğer gecelerden daha karanlık, daha kasvetliydi. Mezarlığa giderken her adımda bunları düşünüyor, içimdeki ürperiyi bertaraf etmeye çalışıyordum. Ancak ne yaparsam yapayım nafileydi.

Mezarlığın kapısına geldiğimde bir an tereddüt ettim ama yine de içeri girdim. O an geri dönülmez bir yola girdiğimin farkındaydım. Önümde uzanan ve göze sonsuz gibi görünen mezar deryasına bakmaya cesaret edemiyordum. İrili ufaklı tümseklerin yer aldığı puslu mezarlık beni daha da rahatsız ediyor, işimi engelliyordu. Birkaç adım daha atmıştım ki olduğum yerde diz çöktüm. Kefeni durduğum yere gömecektim, daha fazla ilerleyecek cesareti kendimde bulamıyordum. Ortamda derin bir sükût vardı. O kadar derindi ki, bu sessizliğin içinde her an boğulabilirdiniz.

Aklıma kötü şeyler getirmemeye çalışarak kürekle toprağı eşelemeye başladım. Küreği eşeledikçe nefes alıp verişim hızlanıyor, kalbim yerinden çıkacakmışçasına hızlı atıyordu. Yeterince eşeledikten sonra kefeni küçük mezara koyup hızla üzerini kapattım. O anda canlı birini gömüyor gibi hissetmiştim. Sanki birini öldürmüştüm de katili olduğum kişiyi son yolculuğuna uğurluyordum.

Kefeni gömer gömmez mezarlıktan uğultular yükselmeye başladı. Sanki diri diri toprağa gömülen insanların azap dolu inlemelerini duyuyordum!

“Sen işini yap, bu sesler tamamen senin zihninin oyunu,” dedim kendi kendime.

Uğultular iyice yükseldi. Sanki yeryüzüne çıkıp azaplı ruhlarını özgürlüklerine kavuşturmalarına ramak kalmıştı. Sabrım tükenmek üzereydi. Kalan son gücümle de kefeni toprağa gömdüm ve derin bir nefes aldım.

Ayağa kalktım. Karşımdaki manzaraya bakmamaya çalıştım, ama tam karşımda birilerinin olduğuna emindim. Belki de yüzlerce kefensiz ölü bana bakıyordu. Cansız ve ferî sönmüş solucanlı gözleriyle, “Sen de bizdensin!” diyorlardı.

Karşımda olduklarını hissettiğim, hatta seslerini duyduğum ölüler kabilesine bakmaya cesaret edemedim. O anda yapabildiğim tek şey, aklımdaki dileği tekrarlamaktı. Elimde kalan son kefeni buraya gömmeme sebep olan son ve gerçekleşmesi en imkânsız dileğimi... Gözlerim kapalı halde zihnimden dileğimi geçirdikten sonra, gerisin geri yürüdüm. Bedenim iliklerime kadar korkuyla doluydu.

Eve girmeden önce etrafı kolaçan ettim. Herhangi bir değişiklik yoktu. İçimde büyük bir pişmanlık hasıl olmuştu. Üşenmeyip gömdüğüm kefeni mezardan çıkarmak istedim. İçim ancak o şekilde rahat edebilirdi. Ancak o mezara bir kere daha girme cesaretini kendimde bulamıyordum.

Çocuk odasına gidip Ayhan'ı kontrol ettikten sonra yorgunluğa yenik düşmüş, kısa sürede uyuyakalmıştım.

* * *

"Baba, uyan! Evimiz değişmiş!"

"Ne oldu oğlum?" diye sordum merakla. "Karnın mı acıktı?"

Heyecanlı bir tonlamayla, "Hayır babacığım. Baksana evimize bir şeyler olmuş!"

Tavana baktım. Avizeler değişmişti! Osmanlı döneminden kalma cam avizeler gitmiş, yerine kristal, ihtişamlı bir avize gelmişti. Kalkıp odaya baktığımdaysa nutkum tutuldu. Sanki bir Osmanlı padişahının odasındaydım. Süslemeli duvarlar, kadife perdeler, uçuşan beyaz tüller, ihtişamlı yatak... Tarihi gramofon ve radyo bile yepyeni haliyle karşımdaydı.

Tahminim doğru çıkmıştı. Dileğim gerçek olmuştu! Kefensizler Mezarlığı, yaşattığı korku dolu günlerin akabinde bana bu evi sunmuştu. Tarihi Harran Rasathanesi'ni sunduğu gibi...

Ayhan'la dışarıdan evimize bakarken ağızımız açık kaldı.

"Baba, burası saray olmuş!"

Eski virane evin yerinde ihtişamlı bir villa duruyordu!

* * *

Ayhan'la gerek evde gerekse havuzlu bahçede keyifli vakit geçiriyorduk. Sadece Nurgül ve Gökhan eksikti.

Nurgül'e yazdığım mektupta, ona bir sürprizim olduğunu, mutlaka gelip görmeleri gerektiğini belirtip pek detay vermemiştim. Şimdilik en büyük sıkıntımız buydu. Tabii bir de aralarda işittiğimiz meçhul sesler vardı. Yenilenmiş evimizdeki neredeyse her eşyadan geceleri ilginç sesler geliyordu. Gece saatlerinde dolaplar, masalar, avizeler sanki dilleniyor, kendi aralarında konuşuyorlardı. Hatta aralarda kapılardan gelen ani vurma sesleriyle yüreğim ağızma geliyordu. Ayhan bazı şeyleri oyun zannediyor, bu seslere sadece

haykırarak eşlik ediyordu. Sanki evde bizden başka gözle görünmeyen farklı varlıklar da yaşıyordu!

Aklıma dahi getirmek istemediğim kefensiz ölülerin bazen villamızı istila ettiğini hayal ediyordum. “Bu villaya bizim sayemizde kavuştunuz, buranın gerçek sahipleri bizleriz!” dediklerini...

Bazı eşyaların kendi kendilerine hareket ettiğine ve çalıştığına şahit oldum. Bazen çalışma odasındaki büyük dolap durup dururken sarsılıyor, bazense yenilenmiş gramofon ve radyo kendi kendine açılıbiliyordu. İlginç, kalın ve ürkütücü sesler geliyordu. Bazı geceler başucumdaki komodinin çekmeceleri sırayla açılıp kapanıyordu. Tam o sırada alt kattan başka sesler işitiyordum. Mutfakta birileri yemek yapıyordu sanki. Tencere, kaşık sesleri geliyordu. Sonra aniden evin dış kapısı açılıp kapanıyor, sesler kesiliyordu.

Bu evde her şey canlıydı sanki. Ancak eşyaların bize zarar vereceğini düşünmüyordum. Belki de birçoğu zihnimin oyunlarıydı, kim bilir?

Villa olayından sonra rasathaneye gitme fırsatım olmamıştı. Buradaki konfor ve rahatlık dışarı çıkmama engel oluyordu. Ancak gözlem yapıp gökyüzüyle kucaklaşmayı da özlemiştim.

* * *

Mete, Günay’ın uyarısıyla aniden durdu. Genç kız titreyerek pencereyi gösterdi. Pencerenin camına kanla bir cümle yazılmıştı.

Sandalyenin altına bakın!

Sandalyenin altına baktıklarında sararmış iki mektup buldular. Mete tarih sırasına göre mektupları okumaya başladı.

* * *

Sevgili dostum Tarık,

Şu son birkaç haftadır başıma öyle şeyler geldi ki, mektubunun gelmesini beklemeden sana yazmak istedim. Son gönderdiğim

mektup henüz eline ulaşmamış da olabilir. Şayet okuduysan ve yazdıklarımı inanmadıysan, muhtemelen şimdi anlatacağım şeylere hiç inanmayacaksın. Ama yine de anlatacağım.

En son anlattığım, yenilenmiş rasathanede gözlemlerime devam ediyorum, günün neredeyse tamamını orada geçirir oldum. Buralarda tam hayal ettiğim gibi bir yaşam sürüyorum.

Sana anlatacağım şey aslında bu değil. Ben bir insanın hayal edebileceklerinden çok daha fazlasını elde ettim. Hani sana oturduğum, eski püskü virane evden bahsetmiştim ya... İşte o virane ev artık yok. Virane evin olduğu yerde üç katlı, oldukça lüks ve konforlu bir villa bulunuyor! Hayal ettiğim gibi...

Ne olur dostum, buralarda akıl sağlığımı kaybettiğimi düşünme! Bunu ilk zamanlar ben de çok düşündüm. Lakin Ayhan da gördüklerime bizzat şahit oldu. Biliyorum, anlattıklarım mantığa ve doğa kurallarına da aykırı. Yani demek istediğim, hadi ben delirdim ama gözlerim, kulaklarım hatta zihnim de mi işlevini yitirdi? Yeni olan her şeye dokunuyor, onlara saatlerce bakıyorum.

Sırf delirdiğimi düşünmesinler diye Nurgül'e yazdığım mektuplarda bu ev olayından bahsetmedim. Bizzat gelip kendi gözleriyle görmeli.

Sözün özü, bizim burada keyfimiz oldukça yerinde, hem de hiç olmadığı kadar. Ancak son günlerde evde nereden geldiğini kestiremediğim sesler duymaya başladım. Bazen evdeki eşyaların canlanmaya başladığını düşünüyorum. Arada bir bahsettiğim radyo ve gramofonun dahi kendi kendine dile geldiği oluyor! Geceleri beni korkudan tir tir titreten bu sesler, umarım düşündüğüm kişilerden gelmiyordur. Umarım...

Sana yazmaya devam edeceğim dostum. Şimdilik hoşça kal...

YILDIRIM

Dostum Tarık,

Senden uzun zamandır mektup alamamamın nedeni, artık benim delirdiğimi düşünüp mektup yazmamandan mı, yoksa gönderdiğim mektupların bir takım esrarengiz güçler tarafından engellenmesinden mi kaynaklanıyor, bilemedim. Ancak bildiğim bir şey varsa, o da her ne olursa olsun, sana mektup yazmaya devam edeceğimdir. Emin ol, bu durum bir insanın kendi kendisiyle konuşmasından çok daha iyi.

Dostum, burada günlerim huzurlu geçiyor. Ancak sadece gündüzleri... Geceleri artık bir kâbus olmaya başladı. Sana son mektubumda yazdığım o tuhaf sesler şiddetini artırdı. Galiba bu seslerin kimlere ait olduğunu da artık biliyorum. Bu sesler *onlara* ait dostum... Kefensizler Mezarlığı'nda yatan, Kefensiz Ölüler'e ait!

Üç dört gün önce, villanın en üst katından Kefensizler Mezarlığı'na bakmıştım. Seslerin yayıldığını düşündüğüm kaynağa... Gördüklerim o kadar gerçek dışıydı ki o anda rüyayla gerçek arasındaki ince çizgide durduğumu hissettim. Ama gördüklerim gerçektir, emindim.

Mezarlığın olduğu tarafta yüzlerce ölü beden vardı! Hepsi birer satranç taşı gibi dikilmiş, cansız ancak bir o kadar da sinsi gözlerle beni süzüyorlardı. Uzaktan bakıldığında asker gibi sıraya girmiş cansız bedenler, evime bakıyordu. Kalın ve boğuk sesleriyle hep bir ağızdan bir şeyler mırıldanıyorlardı.

“Sen de bizdensin ve bizden olacaksın.”

Kâbuslarımda defalarca bu cümleyi işitmiştim. Ölülerin çıkardıkları sesler boğuk, anlaşılabilir ve ürkütücü geliyordu. Resmen kâbuslarımı yaşıyordum.

Tüm bedenim titriyordu, kendimi yatağa attım. Ancak ne o günü ne de o gece gördüğüm sayısız cansız bedeni untabildim. Gözümü her kapattığımda o korkunç ölülerden birinin yanımda bitip, “Sen de bizdensin ve bizden olacaksın,” diyeceğini düşünüyordum.

Sana daha önceki mektuplarımdan birinde, sadece geceleri gö-ründüğünden bu mezarlığı Samanyolu'na, mezarlığın içindeki her ölü bedeniyse yıldıza benzettiğimi yazmıştım, hatırlıyor musun? Bu düşüncemde hâlâ ısrarcıyım, ancak tek bir farkla... Ölüler de yıldızlara benziyorlar ancak ölü yıldızlara... Bilirsin, yıldızlar yaşam döngülerinin sonuna geldiklerinde dış katmanlarını gaz şeklinde salarak veya süpernova patlamalarıyla ölürler. Tabii ki ben burada yatan ölülerin kaç yaşlarında ve nasıl öldüklerini bilemem. Ama bildiğim bir şey varsa, o da bu ölülerin tıpkı ölü yıldızlar gibi oluşudur.

Antik çağlarda yaşamış Babilliler, gökte kâinattaki insan sayısı kadar yıldız olduğunu düşünmüşler ve buna paralel olarak da her insanın gökyüzünde bir yıldızının olduğuna inanmışlardır. Yani her insanın ölümünde, gözlenen yıldızlardan biri yok olacak.

İnanır mısın, Urfa yıldız bakımından temiz ve zengin bir gökyüzüne sahip olmasına rağmen, Kefensizler Mezarlığı'nın tepesinden sayılı denebilecek kadar az yıldız görünüyor. Mezarlığın üst kısmındaki gökyüzü, hastalanmış bölgesiymiş gibi.

Belki de mezarlığın üzerindeki gök kubbe, mezarlıktaki ölülerini yansıtıyordur ha, ne dersin? Ölülerin sayısı arttıkça yıldızları gör-ünmez olan bir gök kubbe...

Biliyor musun ne düşünüyorum? Artık sadece birkaç yıldız parla-yan bu gök kubbede bu yıldızlardan biri de benimdir belki, olamaz mı? Belki de o parlayan yıldız, daha önce ölmüş ve etkisini yitirmiş diğer yıldızlar gibi olmamak için direniyordur. İşte ben de o yıldız gibi direneceğim. En azından bir süre daha nefes alabilmek için direneceğim.

YILDIRIM

* * *

İhtişamlı silüet Kefensizler Mezarlığı'ndaki işini bitirdikten sonra kürekle kazmayı bir kenara fırlattı. Uğultular daha da yükseliyor,

seslerin sahipleri, bu gizemli konuğa mezarlığa kazandırdıklarından dolayı adeta teşekkürlerini sunuyordu.

Ama henüz işi bitmemişti. Artık gitmesi gereken yere gidebilir, yarım kalan işini nihayete erdirebilirdi.

Onlara verdiği sözü tutmalıydı!

Bu sırada mektupları bir kenara bırakan Mete, günlüğü okumaya devam etti. Üçüncü katta olmalarına rağmen işittikleri uğultuların şiddeti daha da artıyor, bulundukları odayı sarıp sarmalıyordu.

İşittikleri cümleyse artık çok daha belirgin ve netti:

“Sen de bizdensin ve bizden olacaksın!”

* * *

Ulaşmayacağını düşündüğüm bir mektubu daha hazırladıktan sonra çekmeceme koydum. Dışarı çıktığımda postaneden Tarık’a gönderecektim. Lakin arkadaşşımdan cevaben bir mektup gelmesi beni meraklandırıyor.

Ya Tarık’a bir şey olmuştu ve mektupları alamıyordu, ya mektupları almasına rağmen delirdiğimi düşündüğünden mektup yazmak zahmetine dahi girmiyordu, ya da gönderdiğim mektuplar bir şekilde engelleniyordu.

Aradan geçen iki haftanın sonunda tekrardan rasathanedeki çalışmalarına başladım. Başlarda severek durduğum villada artık nefes almakta dahi güçlük çekiyordum. Özellikle de geceleri... Bu sebeple sorunu en aza indirmek için gündüzleri villada, geceleriye rasathanede vakit geçiriyordum. Bir hafta içinde Nurgül’le Gökhan’ın gelecek olmasıysa son haftalarda aldığım en güzel haberd.

Ancak evdeki eşyalara bir çözüm bulmam gerekiyordu. Son zamanlarda iyice kontrolden çıkıp artık bizim için tehlike arz etmeye başlamışlardı. Olur olmadık yerde devriliyor, çıkardıkları korkutucu seslerle yüreğimizi ağzımıza getiriyorlardı. Yaşadığımız köhne evin villaya dönüştüğünü görünce sevinecek Nurgül’ün hevesini kursa-

ğında bırakmak istemiyordum. Bu durumu çözmem gerekiyordu ama şu an için imkânlar oldukça sınırlıydı, bir haftalık sürede de nasıl bir çare bulabileceğimi bilmiyordum.

* * *

Kefensizler Mezarlığı'nın sınırındayım.

Önümde ilerleyen silüeti yol boyunca takip ederek kefen gömücünün arkasından peşi sıra yürüyerek buraya ulaştım. Bu sefer takip ettiğim kişi Nurgül değildi. Yapılı bir erkekti.

Gömücü, mezarlığa çoktan girmiş, elindeki küçük kürekle toprağı eşeliyordu. Bu sahneyi görünce ben de tarihî mezarlığa girdim. Bu sefer kararlıydım, kefen gömücüyü ifşa edecektim. Son kefeni gömmeme rağmen, ilk iki kefeni kimin gömdüğünü gözlerimle görmeliydim.

Seri adımlarla gömücünün yanına giderken ayaklarımda terliklerimin olduğunu fark ettim. Mezarlık toprağında bata çıka ilerliyordum. İlerlerken bir yandan çevreme bakınıyor, kefensiz ölülerden birinin gazabına uğramamak için dikkat ediyordum.

Ortam pusluydu, insanın yüzüne kasvet üflüyordu. Attığım her adımda zifirî karanlığın içinden belli belirsiz gölgeler yükseliyordu. Başımı kaldırıp göğ'e baktım. Mezarlığın üzerini kaplayan dumanımsı halkalar hızla yer değiştiriyordu. Sanki birazdan fırtına kopacaktı.

Birkaç adım daha atmıştım ki, kefen gömücünün tam arkasında olduğumu fark ettim. Elindeki küreği hızla hareket ettiriyor, belli belirsiz bir şeyler yapıyordu. Sorunun cevabını bildiğim halde, "Ne yapıyorsun orada?" diye sordum. "Kimsin sen?"

Kefen gömücü sesimi duymuş ama bir tepki vermemişti. Tedirgin olmuş gibiydi. Kefeni toprağa gömüp gitmek istiyordu sanki.

"İbrahim sen misin?"

Kefensiz ölümler etrafımı sarmadan kefen gömücünün kim olduğunu öğrenmeliydim. Gömücü birden durakladı, yavaşça ayağa kalktı. Elindeki küreği sol tarafa fırlattı.

Geçen gün gördüğüm bedenın aynııydı. İnce uzun bacakları, dalgalı saçları ve geniş omuzları vardı. Onun ayağa kalkmasıyla arkamdan gelen seslerin yaklaşması bir oldu. Kefensiz ölümler uyanmıştı!

Bir süre önüne bakan kefen gömücü, yavaş yavaş bana dönüyordu. Korkunç sesleri duymazdan gelmeye çalışarak tüm dikkatimi gömücüye verdim. Adam arkasını döndükçe yüz hatları daha da belirginleşiyordu.

Yüzü oldukça tanıdık gelen bu kişi, İbrahim değildi. Orada Yıldırım Akarsu'nun ta kendisi duruyordu, yani ben!

Saçları önüne düşmüş, yüzü kireç gibi olmuş, suratında şeytani gülümsemeyle kendimi görüyordum. Sinsi bakışlarla beni süzüyor, bu haliyle bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

“Meşhur kefen gömücü sensin Yıldırım Akarsu!” diye haykırdı aniden. “Tüm kefenleri buraya gömen sensin!”

Korkudan nefes almakta zorlanıyordum. Kendimle yüzleşmişim; gerçekleri bizzat kendimden dinliyordum. Başımı sağa sola hareket ettirdiğim sırada, silüetin değişmeye başladığını fark ettim. Karşımdaki Yıldırım Akarsu'nun yüz hatları eriyor, suratındaki etler toprağa düşüyordu. Etlerin altından çıkan kurt ve solucanlar göz bebeklerini yiyordu. Resmen çürüyüşüme şahit oluyor, kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Aman Allahım!”

“Sen artık buraya aitsin!”

Karşımdaki yaratığın sesi o kadar gür çıkmıştı ki sesin tüm mezarlıkta yankılanmasıyla diğer kefensiz ölümler de çevremi sarmıştı. Beni pusuya düşürmüşler, etrafımda büyük bir çember oluştur-

muşlardı. Soğuk bedenleri, ortamı buz gibi yapmıştı. İliklerime kadar titriyordum.

Çenem titriyordu, kollarımla bedenimi sardım. Kefensizler yaklaştıkça rüzgâr da şiddetini artırıyor. Saniyeler içinde rüzgâr fırtınaya dönüştü. Gökte yer değiştiren dumanımsı halkalar, mezarlığın ketum toprağında vücut buldu. Her halka yeni bir kefensize dönüşüyordu. Gökten yıldız misali kayan kefensiz ölümlere!

Kefen gömücü birden bana doğru bir adım attı. Buradan kaçış yoktu. Diğer yaşayan ölümler de bana yaklaşıyor, çemberi daraltıyorlardı. Onların söylediği gibi ben buralara aittim ve beni almaya geliyorlardı.

Kefensizler Mezarlığı'ndan kaçış yoktu!

* * *

Aniden sıçramamla nerede olduğumu idrak etmem bir oldu. Gündüz saatleriydi, çalışma odasında uyuyakalmıştım.

Gündüz saatlerinde uyuduğum pek görülmezdi. Lakin kendimi çok yorgun ve yıpranmış hissediyordum. Son dönemlerde yine kâbus dolu gecelerin peyda oluşu, içime huzursuzluk yayıyordu. Göz kapaklarım ağırlaşıyor, gece uykusunu alamadığım zamanlarda olduğu gibi oturduğum yerde uyuyasım geliyordu.

Ağırlaşan başımı kanepenin sırtına yasladım. Kapanmakta ısrarcı olan göz kapaklarıma daha fazla direnemedim.

* * *

Çocukların odasındaydım.

Ama bedensel olarak değil, sadece gözlerimle görüyordum. Sanki ölmüştüm ve bir günlüğüne çocuklarımı ziyarete gelmişim.

Ayhan'ı izliyordum, lakin o beni göremiyordu. Sanki görünmezlik iksiri bulunmuştu da ilk deneyenlerden biri ben olmuşum.

Birden odanın ortasında sarsılma sesi işitildi. Artçı deprem gibiydi, kısa sürdü. Ancak sesin şiddeti gittikçe artıyordu. Büyük

gardıroptan geliyordu. Gardırop canlanmış, sarsılmaya başlamıştı. Yer yerinden oynuyormuşçasına titriyor, gitgide ürkütücü bir hal alıyordu. Sarsılan başka bir şey yoktu. Olanları gülerek izleyen Ayhan, bir yandan da gardıroba eşlik edercesine alkışlıyordu. Kocaman gardırop devrilecekmişçesine sallanıyordu. Haykırmak istiyordum.

“Ayhan çekil oradan!”

Lakin ölümler, yaşayanların hayatına müdahale edemiyor, sadece izlemekle yetinebiliyordu. Gardırobun içine şeytan kaçmış gibiydi, en hızlı hayvandan dahi daha kıvrak hareket edebiliyordu.

Müthiş bir sarsılmayla hantal gardırop olduğu gibi Ayhan’ın üzerine düştü!

Oğlumdan işittiğim son cümle, “Baba!” olmuştu.

* * *

“Oğlum!”

Sarsıntıyla birlikte gözlerimi açıp haykırdım. Sonrasında derin bir nefes aldım. Üst üste iki kâbus görmüştüm. Aklım Ayhan’daydı, kâbusun hâlâ etkisindeydim. Tam ayağa kalkacaktım ki terliklerimin altında ve üstündeki toprak birikintilerini fark ettim. İlk gördüğüm kâbustan kalmış olmalıydı. Öncekileri gibi uyurken yaşadığım bir kâbustu. Rüyalarla gerçek hayat arasına sıkışıp kalmıştım. Rüyalarımda yaşadığım olayların etkilerini hemen akabinde gerçek hayatımda görüyordum.

İkinci kâbusun aklıma gelmesiyle korkudan titredim, dizlerimin bağı çözülmüştü, terliyordum. Olabilir miydi gerçekten? Evin kendisi gibi yenilenmiş bu eşya süprüntüleri Ayhan’a zarar vermiş olabilir miydi? Nefes almakta zorlanıyordum. Birden oturduğum yerden kalkıp koşmaya başladım. Çocuk odası bir üst kattaydı, bir yandan koşuyor bir yandan haykıırıyordum.

“Ayhan!”

Ayhan cevap vermedi. Tedirginliğim daha da artıyor, hızla hareket ediyordum. Tam merdivenlerin olduğu yere gelmişim ki ayağım kaydı ve yere kapaklandım. Bazı gizemli güçler adeta beni engellemeye çalışıyordu. Ama pes etmemeliydim, Ayhan'ı sağlıklı bir şekilde odasında görünceye kadar bana rahat yoktu.

Diz kapaklarım epey acımişti ancak içimde hissettiğim acının yanında bu hiçbir şeydi. Ayağa kalkıp merdivenleri çıktım. Attığım her adım beni Ayhan'a daha fazla yaklaştırıyordu.

“Canım oğlum, iyi misin?”

Yine ses yoktu. Belki de uyuyordu. Oyun oynarken yorgunluğa dayanamayıp uykuya yenik düşmüş olabilirdi.

Sonunda odanın önüne gelebilmişim. Uyuyor olma ihtimaline karşı, biraz sakinleşip kapıyı yavaşça açtım. Ama ellerim o kadar titriyordu ki bu pek de mümkün olmamıştı.

Kapıyı usulca araladım, gördüğüm sahne karşısında bayılmamak için kendimi zor tuttum. Gördüğüm korkunç bir kâbus olmalıydı!

Yere düşmüş gardırobun altından sızan kanlar, kapının ucuna kadar gelmişti!

4.BÖLÜM

“Umarım yıllar sonra kefensiz ve cansız bir ölü yığını haline geldiğimde dahi hakkınızdaki düşüncelerim aynı kalır. Ve yine umarım, o halde sizlere bir zararım olmaz. Umarım...”

Ölümsüzlüğe ne çok inanmışız... Gidenlerin ardından döktüğümüz gözyaşları bundan sebep değil midir? Sanki hiç ölmeyecekmişiz, giden sevdiklerimize hiçbir zaman kavuşamayacakmışız gibi...

Cami avlusunun musalla taşında yatan küçük tabuta bakarken bir yandan bunları düşündüm. Gözlerimdeki yaşlar kurumuştu, ağlamaktan gözlerim kıpkırmızı olmuştu. Gerçekten de küçük tabutun içinde Ayhan mı yatıyordu? O tabuta girmek için daha erken değil miydi?

Ağlıyordum, çünkü bir daha Ayhan'ı göreceğime dair ümidim yoktu. Bu dünyada da, ahirette de onun yüzüne bakamazdım. Ölümüne ben sebep olmuştum!

Onun olduğu yere gitmeye hakkım yoktu. Gözlerimde kuruttuğum yaşlarımın sebebi, ölümsüzlüğe inanmam da değildi. Bu acıyla uzun yaşayacağımı da zannetmiyordum. Lakin küçük oğlumla bir daha birlikte olamayacağım düşüncesi beni kahrediyordu.

Hava yağmurluydu. Urfa dahi giden küçük oğluma ağlıyordu. Güneş bugün herkese küsmüştü, özellikle de bana... Artık geceleri yıldızlar kendilerini göstermeyecek, hep beni suçlayacaktı. Etrafa yayılmış yoğun gül kokusu Ayhan içindi, onu uğurlamak için tüm Harran'ı sarıp sarmalamıştı.

Kimsenin yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum. Suçluydum, babalık görevimi yerine getirememiştim. Nurgül'ün emanetine sahip çıkamamış, göz göre göre oğlumun ölümüne şahit olmuş-tum. Cenazede bir elin parmağını geçmeyecek kadar insan vardı. Aslında Nurgül, cenazeyi İstanbul'a götürmek istemişti ancak

camii imamı cenazenin Urfa'ya gömülmesinin münasip olacağını söylemişti.

Geldiğinden beri benimle tek kelime konuşmayan Nurgül ayakta zor duruyor, Gökhan'a tutunuyordu. Gökhan da kardeşinin ardından son kez ağabeylik görevini yapıyor, annesine destek oluyordu. Onları bu hale getirmeye hakkım yoktu. Benim yüzümden perişan haldeydiler. İhmalkârlığım, oğlumu almakla kalmamış, ailemi de çok uzaklara götürmüştü.

Ayhan'ı kasaba çevresinde, bize en yakın mezarlığa defnedecektik. Harran civarında vefat edenler bu mezarlığa defnediliyordu.

Tabutu taşıyan iki kişiden biriydim. Bana kalsa küçük tabutu tek başıma da taşıyabilirdim ama kasaba halkı izin vermemişti. Bundan sonrasına dayanamayan Nurgül ve Gökhan eve geçmişti.

Bense cemaatin yağmurdan iyice ıslanmış tabutu araladıktan sonra beyaza sarılı küçük bedeni mezara koyuşlarını izledim. Oğlumun yüzünü son bir kez de olsa görmek isterdim ama üzerindeki beyaz kıyafet buna izin vermiyordu. Aldığım uzun kürekle ilk toprağı Ayhan'ın üzerine ben attım. Küçük mezarı toprakla doldurmak çok zaman almamıştı. Ortaya çıkan küçük tümsek, Kefensizler Mezarlığı'ndaki mezarları anımsatıyordu.

Dua tamamlandıktan sonra herkes dağıldı. Bir süre daha durmak istesem de oğlumu hocayla baş başa bırakmam gerekiyordu. Mezarlığa kaçamak bir bakış atıp tekrardan geleceğime söz verdim. Belki Ayhan artık beni görmek istemiyordu ancak ben onu görmeden yaşayabileceğimi sanmıyordum.

Tam mezarlıktan çıkacaktım ki, tanıdık bir simayla karşılaştım. Başında kasketiyle bana bakan kişi İbrahim'di. Kaçamak bakışlarıyla beni süzüyor, yanıma dahi yaklaşamıyordu.

O anda kimseyle konuşacak mecalim yoktu. Masum olduğunu öğrendiğim ve bize zamanında iyiliği pek dokunmuş İbrahim'le bile... Mezarlıktan çıkmamla evin yolunu tutmam bir oldu.

* * *

Bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu, eve vardığımda sırlı-sıklam olmuşum. Üstümü değiştirmek için yatak odasına çıktığımda Nurgül'ü giysilerini valize yerleştirirken gördüm. Bir yandan hüngür hüngür ağlıyor, bir yandan da eşyalarını topluyordu.

Hiçbir şey söyleyemedim. Bir süre manasız gözlerle onu izleyip sessizce odayı terk ettim. Ona “gitme” demeyi o kadar çok istedim ki... Lakin dilim varmıyordu, Nurgül'e tek kelime edecek yüzüm yoktu. Gitme kararında da haklıydı. Başımıza ne geldiyse burada gelmişti, canımızdan bir parçayı burada yitirmiştik.

Nurgül'ün evdeki değişikliği umursadığı yoktu. Buraya geldiğinden beri, ne evle ilgili tek kelime etmiş ne de bir kez olsun etrafa bakmıştı. Rahat bir şekilde hazırlanması için aşağı indim. Salonda sessizce oturan, büyük ve artık tek oğlum Gökhan'ı görünce ağlamamak için kendimi zor tuttum. Derin bir nefes alıp yanına iliştim.

“Baba, sen bizimle gelmeyecek misin?” diye sordu. “Annem... Buradan gitme kararı aldı.”

“Biliyorum oğlum,” diye yanıtladım. Parmaklarımı kömür karası saçlarında gezdirdim. “Bugün sizinle gelemeyeceğim. Ama işlerimi yoluna koyar koymaz...”

Cümlemi tamamlayamadım. Gökhan'ın yanında ağlamak istemiyordum. Ellerimle omuzlarını kavrayarak, “Bana söz vermeni istiyorum,” dedim. “Yokluğumda annene çok iyi bakacaksın! Onu sana emanet ediyorum.”

“Ama baba, sen...”

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden sözünü kestim. “Söz mü?”

“Söz babacığım ama sen yanıma geleceksin, değil mi? Bizi hiç yalnız bırakmayacaksın?”

Cevap verememiştim.

“Kardeşim gibi sen de çekip gitmeyeceksin değil mi baba?”

O anda gözlerimden damlayan yaşlara engel olamadım. Sadece Gökhan’a sarılıp ağlamakla yetindim. Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildikten sonra seneler evvel İstanbul’dan aldığım usturlap desenli anahtarlığımı çıkarıp Gökhan’a verdim. Anahtarlığın arkasındaki metal yüzeyde “Bazı şeyler ölçülemez,” yazılmıştı.

“Bu artık senin,” dedim. “Bu anahtarlığa ne zaman bakarsan beni hatırla, olur mu?”

Gökhan tebessüm ederek anahtarlığı alıp başını salladı.

Nurgül valizlerle aşağı inmiş, kapıda bekliyordu.

“Gökhan, hadi oğlum!” dedi yüzüme dahi bakmadan. “Dışarıda seni bekliyorum.”

Cümlesini tamamlamasıyla evden çıkması bir oldu. Gökhan’a bir kez daha sarıldım. Onu çok özleyecektim.

“Bize mektup yazmayı unutma, olur mu?” diye sordu.

“Peki, unutmam, söz!”

“Gökhan!”

Gökhan çıkmak için hareketlenmişti ki aklına bir şey gelmiş gibi aniden durdu.

“Bu arada baba...” diyerek söze başladı. “Mektup demişken, bize en son gönderdiğin mektupta bir sürprizden bahsetmiştin. O sürpriz neydi?”

Birden sessizleştim. Tüm sözlerin kifayetsiz kaldığı yerdeydim. Her şeyin cevabını veren bir soruydu bu. Bakışlarımı kendimi uzun süredir yenilediğine inandırdığım villanın körpe duvarlarında gezdirdim.

Başımı çevirdiğimde Gökhan sorusunun yanıtını dahi alamadan annesinin yanına varmıştı bile.

Artık yalnızdım.

Yıllar önce inşa edilmiş kadim evde, tek başımayım. Ailemi kaybetmiş, eski zamanlardaki yalnızlığıma geri dönmüştüm.

Tek varlığım, bana hâlâ villa gibi görünen, lakin insanların gözünde köhne bir evden başka bir şey olmayan bu ev kalıntısı. Bu evle birlikte meçhul bir sona yaklaştığımı hissediyordum.

Aslında o tarihî mezarlığın bana sunduğu bir şey yoktu. Bana verdiğini düşündüğüm her şey gerçek dışıydı. Ama ya etkileri... Madem böyle bir villa ve yenilenmiş bir rasathane yoktu, o zaman Ayhan neden ölmüştü? Onun ölümünün de kötü bir kâbustan ibaret olması gerekmez miydi?

Galiba bunun sebebini de biliyordum.

Ayhan da tıpkı benim gibi, bu hayal ürünü olan her şeyi görüyor ve yaşıyordu. O da bir şekilde benim dünyamın içine dahil olmuştu, dolayısıyla oyunu kurallara göre oynamakla mükellefti. Benim dünyamda nefes alan biri öldüğünde gerçekten ölüyordu! Nasıl ki burada cereyan eden mucizelere şahit oluyorsa, ölümü de benzer şekilde gerçekleşiyordu. Kasvetli dünyamın ilk kurbanıysa Ayhan olmuştu.

Nurgül de dahil olmak üzere, herkes benim ihmalkârlığımdan dolayı Ayhan'ın öldüğünü düşünüyordu. Doğru da sayılırdı. Lakin bunun sebebi ihmalkârlıktan ziyade, o tarihî mezarlığın benim için tasarladığı oyunun katı kurallarıydı.

Burada, bu köhne evde kendimle yüzleşmeliydim. Burası, hesapların sorulacağı, vicdan muhasebelerinin yapılacağı yer; kendi kendimi muhakeme edip belki de kendi fermanımı hazırlayacağım son duraktı.

Sonunda Kefensizler Mezarlığı'nın istediği olmuştu. Buraya geldiğimden beri beni yalnızlaştırmaya çalışıyor, sadece beni istiyordu. Artık ona istediğini verecektim. Orada yatan kefensiz ölümler dahi benim kadar yalnız değildi.

İşimden de istifa ediyorum! Başıma ne geldiyse bu bilim aşkından ve merakımdan gelmemiş miydi? Her şeyi merak etmek iyi değildi, bazı şeyler gizli kalmalıydı. Mezarda yatan ve yaptıklarıyla yüzleşen cansız bedenler kadar gizli...

İbrahim'in de söylediği gibi her şey yerinde güzeldi. Ben de üstüme vazife olmadığı halde müdahil olduğum her şeyin ceremesini çekiyordum. Bunu fazlasıyla hak etmiştim.

En iyisi bana villa gibi görünen ihtişamlı evde yatıp bir güzel uyku çekmekti! Yaşananları unutabilmeyi o kadar çok istiyordum ki! Uyku da toprak misali saklı kalması gereken şeyleri gizleyebilirdi. Yaşanan tüm kötü olayların üzerine kalın bir battaniye örtebilirdi.

Kim bilir, belki sabah uyandığımda ailemi tekrardan yanımda bulabilirdim.

Kim bilir...

* * *

“Baba!”

Gözlerimi açtığımda karşımda Ayhan'ı bana bakarken gördüm. Yatak odamdaydı, açık pencereden girmişti sanki. Yüzü gardırop kazasından önceki gibiydi, masum ve sevimli... Kehribar rengi gözleriyle gözlerime bakıyor, bana bir şeyler anlatmak istercesine karşımda duruyordu.

“Oğlum!” diye haykırdım heyecanla. “Geldin mi? Babana geri mi döndün?”

Ayhan'dan bir yanıt beklerken yüzümde kederle gölgelenen bir tebessüm oluştu. Ayhan'ı çok özlemiştim, onu kanlı canlı karşımda görünce bunu daha iyi anlamıştım. Ayhan da tebessüm etti. O da beni özlemiş gibiydi. Lakin yanıma gelemiyordu. Sanki aramızda gözle görünmeyen hayalî bir duvar örülüydü.

“Şimdi değil babacığım!” dedi titreyen sesiyle. “Ama istersen dönebilirim.”

O anda gözlerimdeki yaşlar yağmur olup akmaya başladı. İçimden geldiği gibi hıçkırarak ağladım.

“Tabii isterim,” dedim zorlukla, gözyaşlarım konuşmama engel oluyordu. “Hem de çok isterim, canım oğlum!”

Ayhan istediğim takdirde eve geri dönebileceğini söylüyordu. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Birçok mucizeye gebe olmuş kadim mezarlık, bu dileğimi de gerçekleştirebilir miydi?

“Çok istersen gelirim babacığım.”

Sesi odada yankılandı. Sanki benden gitgide uzaklaşıyordu.

“Gitme oğlum!” dedim son gücümle. Sadece geceleri görüneceğini biliyordum. “Seni çok özledim, beni bırakma!”

“Ben de seni çok özledim babacığım, sen de beni bırakma!”

Ayhan her konuşmasında benden daha da uzaklaşıyor, esrarengiz güçler tarafından kaçırılıyordu. Onu ben kaybetmişim, bir şekilde yine ben kurtarmalıyım.

“Ayhan, oğlum gitme! Senden çok özür dilerim, beni affet!”

Haykırışlarım beyhudeydi. Ayhan ne dersem diyeyim benden uzaklaşıyor, bilinmezliğe yelken açıyordu. Benimse onu kurtarmaya gücüm yetmiyordu. Sanki yatağa çivilenmişim. Kollarım ve ellerim haricinde hiçbir yerimi hareket ettiremiyor, sadece bağırmakla yetiniyordum.

“Oğlum beni burada yalnız bırakma!” diye haykırdım son kez. “Bu cehennemde beni bırakma!”

Ayhan ortadan kayboldu. Sonrasında aniden ortalık karardı, zifir beni içine çekiyordu. Yatak sarsılmaya, odaysa pencereden sızan haşin rüzgârlar eşliğinde dönmeye başladı. Odada her ne varsa yer değiştiriyor, mobilyalar yavaş yavaş tuzla buz olurcasına yok oluyordu. Başımın döndüğünü, midemin bulandığını hissediyordum. Un ufak olan eşyaların tozları rüzgâra karışarak nefes aldıkça soluk borumdan içeri hücum ediyordu.

Nefes alamıyordum, gözyaşlarım sonunda beni boğmuştu!

* * *

Alnımdan ter damlaları süzülürken gözlerimi açtığımda hâlâ gece yarısıydı. Gördüğüm rüyanın iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğunu düşündüm. Ayhan'ı gittiği yerden kurtarma gibi bir imkânım olacağını bilsem, elimden gelen her şeyi yapardım. Lakin böyle bir şey mümkün olabilir mi? O meçhul yere gidenin döndüğü ne zaman görülmüştü? Keşke bu durum kötü bir kâbustan ibaret olsaydı... Uyandığımda tekrardan ailemi ve en önemlisi Ayhan'ı görebileceğim bir hayatta olsaydım...

Ne çare ki yaşadıklarım gerçektir. Bana villa gibi görünen kadim evden bile çok daha gerçek! Hatta geceleri defalarca gözlem yaptığım tarihî Harran Rasathanesi'nden de gerçek!

Yatakta huzursuzca doğrudum. Gözyaşlarıma hâkim olamıyordum. Serin rüzgâr beni kendime getirdi. Odanın penceresinin açık olduğunu fark ettiğimde önce şaşırdım, sonrasında tebessüm ettim. Yatarken kapattığıma emindim. Kendi kendine açılacak hali yoktu. Sebebini biliyordum. Ayhan, babası için gelmişti! Yanımda çok kalamamış olsa da, bu da güzel bir teselliydi.

* * *

Günler hızla akıp geçiyordu. Geçmeyen tek şey, oğluma duyduğum özlem.

Neredeyse her gece onu rüyalarımda görüyor, ona kavuşmadan uyanıyordum. Ona bir kez sarılabilsen içimdeki özlem az da olsa dinecekti. Lakin ne zaman onu görsem bu duygum daha da katmerleniyor, oğluma kavuşma hasretiyle dolup taşıyordum.

Ayhan'ı kaybettiğimden beri kendimi eve kapatmış, hiçbir iş yapmaz olmuştum. Ne rasathane ne de bilimsel çalışmalar... Hiçbiri umurumda değildi. Evdeki tek avuntumsa aile fotoğraflarına bakmaktı. Sürekli cüzdanımda taşıdığım Ayhan'ın, Gökhan'ın ve Nurgül'ün vesikalık fotoğraflarına bakıyor, daha da buhrana

sürükleniyordum. Artık hiçbiri yoktu... Bir daha dönmek üzere hepsi başka diyarlara gitmişti.

Bu şekilde hayatıma nasıl devam edecektim, bilemiyordum. Oysa insan unutan bir varlık değil miydi? Nisyan kelimesinden türetilmiş insan kelimesinin en önemli maharetiydi unutmak... Yaratılışımızda vardı, en büyük acılar dahi unutuluyor, mazide yaşanmış bir yara olarak kalıyordu. Ardından yara kabuk bağlıyor, yıllar sonra yerinde sadece küçük bir iz kalıyordu. Günler geçmesine rağmen, Ayhan'ın acısını unutamıyordum, gücüm yetmiyordu. Onu nasıl ölüme terk edişimi de...

Geceleri çıkan sesleriyse artık pek umursamıyordum. Kendi kendine hareket eden eşyalar, konuşan gramofon, tarihî Kefensizler Mezarlığı'nda yatan kefensiz ölümler ve diğerleri... Neden buralara gelmiştim ki sanki, neden ailemi buraya sürüklemiştim? Burası mezarım olmuştu. Ailemi parçalamış, hayat ışığımı söndürmüştü.

Keşke Nurgül'ü dinleyip buralara gelmeseydim. Olur olmadık şeylere burnumu sokup Ayhan'ın canını tehlikeye atmasaydım. Hatta keşke, bana keşke dedirten tüm acı tecrübelerimden arınma fırsatım olsaydı. Ah keşke...

Kimsenin göremediği, sadece benim gördüğüm mucizelerin sahibi bu tarihî mezarlık beni Ayhan'a kavuşturabilir miydi? Kefenim olmamasına rağmen bu son dileğimi yerine getirebilir miydi? Bunu en iyi bilecek kişi İbrahim'di.

Cenazede gördüğümde, mecalim olsa gidip ondan özür dileyecektim. Kendi suçumu ona yıktığımı söyleyecek, beni affetmesini rica edecektim.

Kâbuslarımı bizzat yaşadığımı bilemezdim. Uyurken elimde kürek ve kefenle mezarlığa gidip kefen gömücülüğü yapabileceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi. Lakin artık lanetine inandığım bu mezarlıkta her türlü olay vuku bulabilirdi. Bunu acı tecrübelerle öğrenmiştim.

İbrahim’le son kez de olsa görüşecek, hem ondan özür dileyip hem de bu dileğimle alakalı bilgi alacaktım. Sanırım ölmeden önce gerçekleşmesini istediğim son dileğimi de görmek istiyordum.

Bu dileğin gerçekleştiğini sadece ben göreceğim bile...

* * *

“Hakkını helal et İbrahim, senin de günahını aldım.”

İbrahim’e karşı mahcuptum, utancımdan yüzüne dahi bakamıyordum.

“Estağfurullah beyim, olur mu öyle şey?” diye karşılık verdi. “Asıl sen hakkını helal et.”

Kasaba kıraathanesinde karşılıklı oturmuş, çay içiyorduk. Ailemi kaybettikten sonra ilk kez biriyle iletişime geçiyordum. Konuşmayı unutmuşçasına aralarda kekeliyor, heceleyerek konuşuyordum.

“Tekrardan başın sağ olsun beyim,” diyerek söze girdi İbrahim. Kederi yüzünden okunuyordu. “Allah rahmet eylesin. Aslında baş sağlığına gelmem gerekirdi ama rahatsız etmek istemedim.”

İbrahim kibarlık ediyordu. Eve gelememesinin sebebi bendim. Benim katı tavrım yüzünden gelmeye cesaret edememiş, baş sağlığı dileyememişti.

“Dostlar sağ olsun,” dedim kendimi zorlayarak. “Rabbim bu acıyı düşmanıma bile yaşatmasın.”

Ayhan’ın gül yüzü gözümün önüne geldi, gözlerimin doldu.

“İbrahim, sen başından beri o kefen gömücünün ben olduğumu biliyordun, değil mi?” diye sordum birden. Artık sadede gelmenin zamanıydı.

İbrahim başını öne eğdi. Boynu bükük küheylan misali önündeki çay bardağına bakıyordu. “Bunun ne önemi var ki beyim?” dedi yüzüme bakmadan. “O kefeni oraya kimin gömdüğünün ne önemi var?”

Haklıydı. Kim gömerse gömsün, bu detaylar sonucu değiştirmeyecekti.

“Peki sen neden kömürlüğe girmeye çalıştın?” diye sordum. “Hem de gece yarısı...”

Fevri bir şekilde, “Hâlâ anlamadın mı beyim?” diye sordu. “O kefeni yakıp yok edecektim!”

“Keşke yaksaydın,” diyecektim, ama keşkelerle işler yürümüyordu. Mamafih kefeni yakmış olsaydı, köhne ev villaya dönüşmüş olmayacak, dolayısıyla eşyalar canlanmayacaktı! Meğer o gece İbrahim’i engelleyerek oğlumun ölüm fermanını kendi ellerimle hazırlamıştım.

Yanıtını bildiğim halde, “Benim o kefeni alıp gömeceğimi bildiğinden yakmak istedin, değil mi?” diye sordum. “Bana engel olmak için...”

İbrahim’den ses çıkmadı. Gerek de yoktu, her şey apaçık ortadaydı.

“Sen mezarlıkla ilgili her şeyi biliyorsun, değil mi?” dedim, yüzümdeki ifadesizliği korumaya çalışarak. “Mesela o mezarlık neden lanetli?”

İbrahim’in yüzünde beliren ifadeyi hiç unutmayacaktım. Mezarlığın adının dahi geçmesi, onun içine korku tohumlarını serpiştirmeye yetiyordu.

“Beyim, sana daha evvel söylediğimi hatırlıyorum,” diyerek söze başladı. “Her şey yerinde ve zamanında güzel... Bazıları maalesef bunu kabullenemiyor. Kayıpları, onları her türlü günahı işlemeye teşvik ediyor. Yıllar öncesinde bir köylünün yaptığı gibi...”

İbrahim aniden sustu.

“Köylü ne yapmış ki?” diye sordum. İyice meraklanmıştım.

“Ölen hanımının... Tekrardan hayata dönmesini istemişti!”

O anda t ylerimin diken diken oldu. Adeta korku filmi seyredemiş esine gergin ve heyecanlıyım. şaşkınlıkla, “Tekrardan hayata gelmek mi?” diye sordum. “İbrahim, böyle bir şey mümkün mü?”

“Elbette mümkün değil beyim!” diye birden çıkıştı. “Ancak Yüce Allah’ın böyle bir şeye gücü yeter! O mezarlık, senin de dediğin gibi lanetli. Allah’tan medet ummayıp onun hak kıldığı kararları hiçe sayanlar yüzünden lanetlenmiş bir yer orası.”

“Ama az evvel, bir köylünün ölen karısını tekrardan hayata gelmesini istemesinden bahsettin,” diye konuyu istediğim yere çekmek için söylendim.

“Evet, o da Allah’ın kararına boyun eğmemiş, eşinin ölümünü kabullenememişti. Eşinin tekrardan dönmesi için o lanetli mezarlığa bir kefen gömdü! Sonrasındaysa...”

Nutkum tutulmuştu, merakla İbrahim’in sözünü tamamlamasını bekliyordum.

“Evet, sonrasında ne oldu?”

“Karısı ona döndü!” diyebildi yarı alaycı bir tavırla. “Ama bambaşka bir halde... Belki de kimsenin göremediği bir şeyi sadece o görmüştü. Eşi dilediği gibi, sadece ona görünmüştü! Zira o gördükleri gerçek değil, bilinçaltının ve lanetli mezarlığın ona oynadığı bir oyundu!”

“*Hayvan Mezarlığı* kitabındaki gibi,” diye düşünmeden edemedim. Stephen King’in korkunç masalı gerçek mi oluyordu yoksa? Bunu düşünmek dahi içimi  rpertmeye yetmişti. Titrediğimi hissediyordum.

“Peki ya sonra ne oldu?” diye sordum heyecanla.

“Sonrasında o köylüden haber alınamadı. Ama tüm kasabalı onun akıbetini çok iyi biliyor! O da şu anda lanetli Kefensizler Mezarlığı’nda!”

Böylelikle o mezarlığın neden lanetlendiğini anlamıştım. Orası isyan edenlerin yeri, Allah'ın varlığını ve kararlarını sorgulayanların yeri...

“Her şey yerinde ve zamanında güzel beyim,” diyerek sözünü yineledi İbrahim. “Sen sen ol, o mezarlıktan uzak dur! Git beyim, hanımının, çocuğunun yanına git. Böylesi senin için daha hayırlı olacaktır.”

Bir süre düşündüm. Ne diyeceğimi bilemiyordum. İbrahim'in anlattıkları soğuk duş etkisi yaratmıştı.

“Sadece bir kefen gömerek bir dileğin gerçekleşmesi komik değil mi İbrahim?” diye sordum. “Böyle bir şey nasıl mümkün olabiliyor?”

İbrahim başını sağa sola salladı. Sert bir tavırla, “Zaten yok öyle bir şey beyim!” dedi. “Söyledim ya... O lanetli yerin oyunları bunlar! İradesi zayıf insanları menfur oyunları ile kandırıyor! Onlara gerçekleşmeyecek seraplar gösteriyor, insanları yoldan çıkarmaya çalışıyor.”

“Bana yaptığı gibi...” diye söylendim kederle.

“Şimdi kasaba halkının neden o lanetli mezarlıktan kaçtığını anlamışsındır beyim,” dedi İbrahim. “Orada insanların tavrı sana değildi. Onlar o mezarlıktan korkuyor, yakınına dahi yaklaşmak istemiyorlardı. Aksi halde mezarlığın kendilerini de aldatıp yoldan çıkaracağını düşünüyorlardı.”

Karşımdaki kasketli adamın gözlerinin içine bakarak, “Peki ya sen İbrahim?” diye sordum. “Sen de mezarlığın çevresinde oturuyorsun. O mezarlık sana da oyunlar oynadı mı?”

“Hem de çok kereler beyim,” diyerek söze atıldı. “Ama şükürler olsun, şimdiye kadar hiçbir oyununa gelmedim. Bundan sonra da Rabbim fırsat vermez inşallah. Her gece dualarımı okur, namazlarımı kılar öyle yatarım. Onlar Allah yolundan gidenlere bir

kötülük yapamazlar, buna güçleri yetmez! Çünkü kendilerinden daha güçlü birinin varlığını bilirler.”

Tam kalkıyorduk ki İbrahim, “Beyim, bana söz vermeni istiyorum,” dedi hararetle. “O mezarlıkla ilişkini kesmelisin. Şayet orayla ilişkini kesmeye gücün yetmiyorsa, git buralardan! Emin ol, senin için hayırlısı bu olacaktır. O lanetli mezarlığın oyunlarına aldanıp kendini de mahvetme.”

İbrahim, bir süre sessizleşip gözlerimin içine baktı. Benden taahhüt ister gibi bir hali vardı.

“Söz mü beyim?”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ona gönül rahatlığıyla söz verebilmeyi o kadar çok isterdim ki... Lakin istinat duvarlarımın bu derece sağlam olduğunu zannetmiyordum. Özellikle irademe hiç güvenemişiyordum. Ancak İbrahim’e istediği cevabı vermeliydim. O iyiliğimi istiyordu, artık bundan adım gibi emindim. O yapacağını yapmış, beni tatlı dille uyarmıştı. Bundan sonrası irademe kalıyordu.

“Söz İbrahim,” dedim yüzüne bakamadan. “Söz!”

Her ne kadar yürekten söyleyememiş olsam da istekle söylüyor gibi yapmıştım. İbrahim’in beni düşünmesini, bu bataklığa bulaşmasını istemiyordum. Tek başıma mücadele etmeliydim. Yahut bir yere gideceksem, bunun sorumluluğunu tek başıma üstlenmeliydim.

Ayhan, bu sebeple hayata gözlerini yummuştu. Benim iradesiz ve meraklı karakterim yüzünden... Artık benden başka kimsenin canının yanmasını istemiyordum.

O menfur mezarlıkla oyunumu onun kurallarına göre oynayacaktım!

* * *

Bakışlarım bu sefer başka bir mezarlığın üzerindeydi.

Ruhumdaki kederin kalbime sirayet eden isyanı dışında her şey derin bir sessizliğe bürünmüştü. Arada bir duyduğum kuzgunun boğuk nefesi, tüm mezarlığı ağır bir sisle gizliyordu sanki. Bedenimi hareket ettiremiyor, olup bitenleri izlemekle yetiniyordum. Ölmüş olmalıydım.

Birden uğultular yükseldi. Adeta mezarlıktaki tüm mezar sahipleri haykırmaya başlamıştı. Kendi dillerinde birbirleriyle sohbet ediyor olmalıydılar. Onlardan olmayan biri için bu sesler, dehşet nidalarıydı.

İrili ufaklı mezar taşlarından dolayı bulunduğum yerin Kefensizler Mezarlığı olmadığını anlamıştım. Bu, biraz olsun içimi rahatlatsa da mezarlıktan yükselen sesler gerginliğimi dindirmiyordu. Sisten göz gözü görmüyordu. Mezarlık, korku filmlerinden alınmış bir fotoğraf karesi gibiydi.

İlerledikçe yanından geçtiğim mezarlar belirginleşiyor, ağaç dallarına sinmiş kuzgunların imalı bakışlarıyla karşılaşıyordum. Nihayetinde bir mezarın yanında durdum. Mezar taşında Ayhan Akarsu yazıyordu. O anda içimden ağlamak gelmişti, lakin ben bir ölüydüm ve ağlamaya hakkım yoktu.

Mezara uzun zamandır bakım yapılmamış gibiydi. Her tarafı kir içindeydi. Karanlık toprakta irili ufaklı sayısız böcek vardı. Hepsisi de delirmişçesine sağa sola hareket ediyordu. İçlerinden daha iri olanı kendini göstermek istercesine kıvrılarak ayaklarıma süzülünce onun yılan olduğunu anladım.

Bir babanın çocuğunu kara toprak içinde görmesi kadar vahim bir durum yoktu. Belki de en büyük acıların başında geliyordu. Nefes almakta güçlük çekiyor, gözyaşlarım gönlümün derinliklerine damlıyordu.

“Oğlum,” demek istiyordum, ama sesim çıkmıyordu. Bakmakla yetinmiyor, baktıkça daha da hüzünleniyordum.

Ayhan’ın mezarındaki hareketlenme olunca irkildim. Mezardaki toprak hareket etmeye başlamıştı! Derinlerden biri onu yukarı

kaldırıp indiriyordu. O anda mezarın nefes alıp verdiğini düşündüm. Ayhan mezarında rahat değil gibiydi. Sürekli kıpırdanmalar oluyor, sanki bir şey mezardan çıkmaya çalışıyordu!

Bir süre daha bu şekilde devam ettikten sonra toprak az da olsa aralanınca içinden küçük bir el çıktı! Küçük parmakları, tırnakları ve avuç içiyle bu el Ayhan'a aitti. Defalarca öptüğüm eli nerede olsa tanırdım. Ayhan canlanmıştı!

Önce ne yapacağımı bilemesem de gözlerimin önünde vuku bulan sahneyi izlemeyi sürdürdüm. Ayhan elini var gücüyle sallıyor, tüm bedeniyle mezardan çıkmaya çalışıyordu ama zorlandığı belli oluyordu. Bedenimi kontrol edebilsem, küçük oğlumu hemen alıp çıkarırdım o kuyudan.

“Babacığım, kurtar beni!”

Mezarın içinden gelen ses iliklerime kadar işlemişti. Bu, Ayhan'ın sesiydi, mezarın içinde olmasına rağmen beni görüyor olmalıydı! Haykırmak, sesimi ona duyurmak istedim ama başaramadım. Varlığımı belli edecek bir hamlede bulunamıyordum.

“Babacığım, ölmedim ben!” diye bir kez daha haykırdı Ayhan. “Kurtar beni!”

Ayhan'ın çaresiz sesi tüm mezarlıkta yankılanıyor, kuzgunların sesine karışıyordu. Onu ikinci kez kurtaramıyordum ve bu durum bana tarifini yapamayacağım bir ıstırap veriyordu. Eli kolu bağlı birinin gözlerine baka baka canını alıyorlardı.

Ayhan'ın küçük eli beni arıyordu.

“Baba nefes alamıyorum!”

Ayhan gözlerimin önünde ikinci kez ölüyordu. Bense bu görüntüyü sadece izlemekle yetiniyordum. Bir çare olmalıydı. Onu kurtarmam, tekrardan kazanmam için son bir çare...

O anda bulunduğum mezarlık bir anda Kefensizler Mezarlığı'na dönüştü. Etrafta hiç mezar taşı yoktu, tüm mezarlar düzensiz bir şekilde sıralanmıştı.

Rüya içinde rüya görüyör gibiydim, eski kâbuslarıma geri dönmüşüm.

Ayhan'ı aramaya koyuldum. Lakin mezarlığın değışmesiyle Ayhan da kayıplara karışmıştı. Kuzgun seslerinin dahi işitilmediğı mezarlıkta, "Ayhan!" diye haykırdım. "Neredesin oğlum? Bak, baban geldi."

Korkak adımlarla, haykırarak mezarlıkta ilerledim. Toprağın altından kefensiz bir ölünün beni aşağı çekme korkusuyla temkinli ilerliyordum. Ayhan'ı bulmalıydim, ikinci kez onu bu acımasız kefensiz ölülerin eline bırakamazdım.

Birkaç adım daha atmıştım ki, ileride duran birini fark ettim. Arkası dönüktü, yere çömelmiş bir şeylerle uğraşıyordu. Ne yaptığını tahmin etmek zor değildi ancak gömücünün kim olduğu konusunda hâlâ şüpheliydim.

Usluca kefen gömücüye yaklaştım. Arkadan bakıldığında erkek olduğu anlaşılıyordu. Adama yaklaştıkça korkum da artıyordu. Gömücünün kim olduğuyla ilgili de bir tahminim vardı. Ancak aklımdaki kişi olmaması için her şeyimi verebilirdim.

Arkadan tıpkı bana benzeyen kefen gömücünün başında kasket vardı. Birden aklıma İbrahim geldi. Ama kefen gömücünün, o olduğunu sanmıyordum. Mezardaki kasveti içime çektikten sonra yutkundum ve derin bir nefes aldım.

"Sen kimsin?" diye sordum bağırmaya çalışarak. Sesim ancak farelerin duyabileceğı şekilde çıkmış olmalıydı ki, kefen gömücü oralı bile olmadı. "Sana söylüyorum! Bırak elinden o şeyi!"

"Bırakamam!" diye haykırdı kefen gömücü. Gür sesi bomba etkisi yaratmıştı, korkudan bir adım gerilemek zorunda kaldım.

Sesi ne benimkine ne de tanıdık birininkine benziyordu. Bu ses kefensiz ölülere de ait değildi. Yaşayan birinden çıkabilecek kalınlıktaydı.

“Sen kimsin?” diye bir kez daha sordum. “Neden böyle bir şey yapıyorsun?”

Sorumu sormamla adam ayağa kalktı. Sağ elindeki küreği toprağa fırlatıp arkasını döndü. Nihayet kefen gömücü kendini göstermişti.

Kendimle veya çevremden tanıdığım biriyle karşılaşmadığım için sevinmeliydim. Ancak gördüğüm kişi karşısında adeta dilim tutulmuştu. Bugüne kadar hiç görmediğim ama bana çok yakın biri duruyordu karşımda.

Babamdan bana kalmış virane evin asıl sahibi büyük dedem!

Büyük dedem, eski fotoğraflarda gördüğüm gibi orta yaşlarındaydı. Genç ve enerji doluydu. Ama bu nasıl olabilirdi? Farkında olmada geçmişte yolculuğa mı çıkmıştım?

“Dede?”

Dedem beni gördüğüne pek şaşırmamış gibiydi. Telaşlı gözlerle bana bakıyor, bir yandan da alnından süzülen terleri siliyordu.

“Dede neden yapıyorsun bunu?” diye sordum ürkekçe.

Kısık bir sesle, “Karım,” dedi. Mezarda yatan kefensiz ölüleri rahatsız etmek istemiyor gibiydi. “Karımın tekrardan yanıma gelmesini istiyorum!”

O anda dedemin ne demek istediğini anlamıştım. Yanı başında bir kefen duruyordu.

“Kefeni buraya gömersem, onu bana geri verecekler! Bana söz verdiler!”

Cevabını tahmin ettiğim halde, “Kimler?” diye sordum.

“Burada yatan kefensiz ölüler!”

Mezarlıktan sesler yankılanmaya başlamıştı. Kefensiz ölüler geliyordu!

“Sesleri işitiyor musun?” diye sordu. “Onlar geliyor! Karımı bana verecekler.”

Yer sallanıyordu, sesler daha da yaklaşmıştı. İleride toplu halde gelen kefensiz ölümler görünüyordu. Her biri ağır ama temkinli adımlarla bize doğru yürüyordu.

“Biz buralara aitiz evlat,” diye haykırdı dedem. Yüzünde sebebini bilmediğim bir gülümseme vardı. “Biz bu topraklara aitiz!”

Artık yamacımıza kadar yanaşmış kefensiz ölümler de benzer cümleleri tekrarlıyor, her birinden çıkan ses adeta bedenimde derin yaralar açıyordu.

“Kaçalım!” diye haykırdım dedeme bakarak. Söylediğimi umursamamışçasına yüzüme baktı.

“Ne kaçması evlat!” diye çıktı. “Onlar bizim için geliyor! Her dileğimizi yerine getirmek için...”

Söylediklerinden dedemin akıl sağlığını yitirmiş olduğunu anlamıştım. Durup dururken gülüyor, kefensiz ölümlere bakarak alkış tutuyordu.

Kaçmam gerekiyordu. Dedemi orada bırakıp mezarın çıkışına koşmaya başladım. Bastığım toprak ben koşmaya başladığım anda hareketlendi. İçlerinden çıkan beyaz kemikleşmiş eller, beni yakalamaya çalışıyor, elinden kaçırın bir diğerine savıyordu.

Yorulmuştum, kaçmaya mecalim kalmamıştı. Olduğum yere kapaklandım. Başımı kaldırdığımdaysa oğlumun silüetiyle karşı karşıyaydım. Ayhan, kanlı kefene sarılı halde bana bakıyordu. Gardırobun açtığı yaralar belli oluyor, kırık kafatasından sızan kanlar toprağa damlıyordu.

“Babacığım, beni kurtaracaktın hani!”

Ayhan’ın yüzünde önlenemez bir öfke belirdi.

“Beni sen öldürdün!”

Gözlerimden süzülen yaşlarla, Ayhan’ın bana yaklaşmasını izledim. Ne dese haklıydı, ağzımı dahi açmaya hakkım yoktu. Kırık

bacağına rağmen yanıma gelmekte gecikmedi. Öldükten sonra ilk kez bana bu kadar yaklaşmıştı.

Gözlerine baktım, kaşlarını çatmıştı. Kan çanağına dönmüş gözlerden medet umarak yalvardım.

“Affet beni oğlum, affet.”

“Sus baba! Her şeyin bedelini ödeyeceksin!”

Sözünü tamamlar tamamlamaz üzerime yürüdü. Geri adım attığım anda arkamda saf tutmuş kefensiz ölüleri gördüm. Kaçacak yerimin olmadığını o an anlamıştım.

“Sen de bizdensin ve bizden olacaksın!”

Galiba haklıydılar, ben bu topraklara aittim!

* * *

“Baba, babacığım!”

Uykudan uyandığımı sanıyordum. Ta ki Ayhan’ı karşımda görene dek...

Ayhan’ın sesi beni kâbustan uyandırmıştı. Beyaz, tertemiz takım elbisesi içinde çok güzel görünüyordu. Kâbusumdaki gibi yüzü kanlar içinde değildi, ölmeden önceki gibi güzel yüzüyle karşımdaydı.

Yine yatak odasının penceresinden girmiş olmalıydı. Pencere ardına kadar açıktı. Ayhan pencerenin hemen yanında, ısıltılar içinde bana bakıp tebessüm ediyordu.

“Oğlum, seni çok özledim,” diyebilirdim hüznle.

“Ben de seni çok özledim babacığım.”

Bir süre öylece bakıştık. Ayağa kalkıp ona sarılmak istiyordum, lakin ona yaklaştığım anda benden uzaklaşacağını çok iyi biliyordum.

“Tekrardan yanına gelmek istiyorum babacığım.”

Sesi çocuksu olmasına rağmen kelimeleri doğru telaffuz ediyor, tane tane ve düzgün konuşuyordu.

Gözümden akan yaşları silmeye çalışırken, “Ben de bunu istiyorum oğlum,” diyebilirdim. “Ama bana gelmen mümkün mü? Yani eskisi gibi...”

Sorum karşısında tebessüm etti, adeta yüzünde güller açmıştı. Yanağındaki iki minik gamzeyi dahi görebiliyordum.

“Elbette babacığım,” diye yanıtladı, yüzündeki tebessümü koruyarak. “Gerçekten istersen gelebilirim.”

Sesi de kendisi de uzaklaşıyordu. Yankılanarak gelen sesi, sanki çok uzaklardan kulaklarıma ulaşıyordu.

“Gitme oğlum!” diye haykırdım yine. “Babanı yalnız bırakma!”

“İstersen babacığım,” dedi giderek uzaklaşan yankılı ses. “Gerçekten istersen yanına gelebilirim.”

“Gitme oğlum, gitme!”

Son haykırışından sonra Ayhan ortadan kaybolmuştu. Ondan yadigâr kalan tek iz, ardına kadar açık pencere ve odaya dolan ılık yaz rüzgârıydı.

Bu sefer oğlum gerçekten gelmişti, son gördüklerim rüya değildi!

* * *

Sabah olduğunda, iştahım olmasa da kahvaltımı yapmış, çay içerken gece gördüğüm rüyalarımı yorumlamaya çalışmışım. Özellikle büyük dedemin kefen gömerkenki hali hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

Karımın tekrardan yanıma gelmesini istiyorum!

Dedemin söylediklerini unutamıyor, uyandığımdan beri onu düşünüyordum. Sonrasında İbrahim’in son görüşmemizde söyledikleri aklıma geldi.

“Her şey yerinde ve zamanında güzel... Bazı insanlar maalesef bunu kabullenemiyor. Hayattaki kayıpları, onları her türlü günahı işlemeye teşvik ediyor. Yıllar öncesinde bir köylünün yaptığı gibi...”

“Köylü ne yapmış ki?”

“Ölen karısının tekrardan hayata dönmesini istemiş!”

Acaba İbrahim’in bahsettiği köylü, büyük dedem olabilir miydi? Öyle bir durumda, kasaba halkının geldiğimizden beri bize neden bu şekilde katı davrandıklarının da sebebi anlaşılmış oluyordu. Bu köhne eve gelmemiz, ancak o köylüyle akrabalık bağımızın olmasıyla alakalı olabilirdi. Yoksa hangi akıllı, ne sebeple burada kalacaktı ki?

İbrahim’in anlattığına göre, büyük dedemle birlikte başlayan lanetli günler bugüne kadar süregelmisti. Elbette bunda Kefensizler Mezarlığı efsanesi de etkili olmuştu. Dedem, o tarihî mezarlığın doğuşuna şahitlik etmiş olmalıydı. Belki de dedem yüzünden o mezarlık lanetlenmişti! İçtiğim sıcak çaya ve Urfa sığağına rağmen ürperdim.

Galiba artık kabullenmeye başlamıştım. Ben de büyük dedem gibi buralara, bu topraklara aittim. Ne yaparsam yapayım buraları terketmem mümkün değildi. Ben gitsem, o kefensiz ölümler peşimi bırakmayacaktı. Ayhan’ı ve ailemi benden koparıp beni yalnızlaştıran da onlardı. Çünkü sadece beni istiyorlardı, benim bedenimi!

Suçum, bu laneti başlatan köylünün torunlarından biri olmak mıydı? Lakin sülalemdeki fertlerin ait olduğu bu mezarlık, evin tam karşısındaydı. Artık buralara hapsolmuştum.

İbrahim’e verdiğim sözü tutamayacaktım. Oysa sözümü tutabilmeyi o kadar çok isterdim ki... Buralardan kurtulmayı, İstanbul’a, ailemin yanına gidip onlarla kucaklaşmayı o kadar çok isterdim ki... Bunun gerçekleşmesi artık imkânsızdı. Geri dönüşü olmayan bir yola girmiştik, ok yaydan fırlamıştı bir kere... Belki o kefensiz ölümlerin yattığı mezarlığa teslim olacaktım, ancak son dileğimi yerine getirmeleri şartıyla!

Nurgül ve Gökhan'a artık kavuşamayacak olsam da Ayhan'ı yanımda götürecektim. O da beni özlüyor, benim gideceğim yere gelmek istiyordu. Ancak Ayhan'ı da alarak onlara teslim olabilirdim.

Sabah hazırlıklara başladım. Çayımı bitirince, ev villaya dönüştükten sonra hiç gitmediğim kömürlüğe son bir kez daha gidecek, malum giysiyi arayacaktım. Son dileğimin yerine gelmesi için onu bulmam gerekiyordu. Gerekirse kömürlüğün altını üstüne getirecek, bir şekilde bir kefen daha bulacaktım! Keza koskoca virane evin kömürlüğünde dahi üç kefen bulduysam, yenilenmiş villanın kömürlüğünde de en az bir kefene rastlayabilirdim. Tek tesellim tekrardan Ayhan'a kavuşacak oluşumdu. İçimdeki suçluluk duygusunu, ancak ona sarılarak hafifletebilirdim. Aksi halde bu hisle daha fazla yaşayacağımı zannetmiyordum.

Nurgül'ü ve Gökhan'ı bir daha göremeyecek olsam da Gökhan'a verdiğim sözü tutacak ve gitmeden evvel onlara son bir mektup yazacaktım. Onlardan af dileyecek, bir daha buraya adımlarını dahi atmamalarını tembihleyecektim. Özellikle de Gökhan'ın... Ölecek olsam bile kendi soyumdan birinin daha buraya, kefensiz ölülere kurban gitmesine göz yumamazdım. Ne olur ne olmaz diye mektupları, kefeni Kefensizler Mezarlığı'na gömmeden önce yazacaktım. Gömdükten sonra mektup dahi yazmaya vakit bulamayabilirdim.

Kömürlüğe inerken bunları düşünüyordum. Villanın kömürlük tarafı artık ışık aldığından el fenerine ihtiyacım yoktu. Kömürlüğün tabuta benzeyen kapısı dahi değişmiş, yerine modern çelik bir kapı gelmişti. Sanki kömürlüğe değil de herhangi bir apartman katının dairesine giriyordum.

Her yeri net bir şekilde görebiliyordum, içimde zerre korku yoktu. Çünkü artık akıbetimi kestirebiliyordum. Şu an için ihtiyacım olan tek şey, kefeni bulmaktı.

Kömürlüğün çelik kapısını araladığımda, içerisinin büyük oranda karanlık olduğunu fark ettim. Işığı açtım. İçeri girmeden evvel tavanı kolaçan etmem gerektiğini biliyordum. Yarasa saldırısına

karşı tedbirli olmalıydım. Yeni boyanan tavanlar, en az kefen kadar bembeyazdı. Ortamda ne bir yarasa ne de başka türde haşerat vardı.

Kömürlük temiz ve düzenliydi. Dağ şeklindeki yığıntılardan eser kalmamıştı. Gizemli bir el buraya çeki düzen vermişti sanki. Ancak düzen pek de işime yaramamıştı, aradığımı bulamamıştım! Yenilenmiş kömürlükte tek bir kefen dahi yoktu. Kömürlüğün görüntüsü iyi manada değişmesine rağmen, işlevi azalmıştı. Eski köhne kömürlükte bile üç kefen varken, burada nasıl kefen bulunmazdı?

Kömürlükten çıkıp çalışma odasına geçtim. Çalışma masasına oturup uzun uzun düşündüm. Bu köhnemiş evin ve lanetli mezarlığın bana sunduğu dilek sayısı üçtü. Kefen sayısı kadar dileğim gerçekleşmişti. Çekmecedeki son kefeni de bu köhne evi adam etmek için kullanmıştım. Tüm haklarımı yitirmiştim.

Sonrasında şuurulu veya şuursuz bir halde gömdüğüm kefenleri düşündüm. Acaba Kefensizler Mezarlığı'nda hâlâ gömülü haldeler miydi? Gece oraya gitsem, birini bulabilir miydim? Bu fikirden vazgeçtim. Gömülen kefenler, filin suyu çekişi gibi lanetli mezarlık tarafından yutuluyordu. Orası Kefensizler Mezarlığı'ydı; lanetlenmiş ve kefen dahi giydirilmeye layık görülmemiş onlarca, hatta yüzlerce bedeninin bir araya getirildiği mezarlıktı. Onların tek bir şeye ihtiyaçları olabilirdi: Kefene...

Hem zaten genellikle şuursuzca gömdüğüm kefenleri koskoca mezarlığın hangi tarafına gömdüğümü nereden bilebilirdim? Mezarlık okyanus gibiydi, ucu bucağı görünmeyecek kadar büyük ve derindi. Orada kefen avcılığına çıktığımı düşünemiyordum. Kısa sürede kefensiz ölülerin gazabına uğrar, bir daha da uzun süre kendime gelemezdim.

Başka bir alternatif düşünmeliydim. Acaba çarşıda kefen satılır mıydı? Lakin çarşıdan kefen almam doğru olmazdı. Sonuçta biri öldüğünde bu haber zaten cami imamına kadar gidiyordu. Resmî olarak biri ölmemişken kefen almak, kasaba halkının diline düşmek

demekti. Özellikle de her şeyi bilen ve aylardır bana şüpheyile bakan kasaba halkının dikkatini çekmeye gerek yoktu.

Aklıma gelen fikirle aniden irkildim. Yapıp yapmamakta tereddütlerim vardı ama artık yolun sonuna gelmiştim. Bu sebeple de her şeyi göze almalıyım. Burada, bu şekilde yaşamaya mecalim kalmamıştı. Bundan sonra ne olaksa olsun.

Evvela Tarık'a, akabinde Nurgül'e son kez mektup yazıp onlarla vedalaşacaktım. Ardından hazırlıklara başlayabilirdim. Bu akşam diğer akşamlardan farklı olacaktı. Bunu hissediyordum. Planlarım aksamadan yolunda giderse, bu gece oğluma kavuşacaktım! Yazacağım mektuplara hazırlık yaparken bunu düşünüyor, kendimi motive etmeye çalışıyordum.

İnanıyordum, kendi ellerimle kaybettiğim oğlumu yine kendi çabalarım ile kazanacaktım.

* * *

“Görünmeye başladılar!” dedi Günay sessizce. “Mezarlık tarafında kefensiz ölüleri görebiliyorum.”

Mete okumaya ara verince bir süre Günay'ı süzüp, “Pencereye bakmamaya çalış,” dedi. “Yerimizi belli edeceksin, otur!”

Günay, Mete'nin uyarısıyla pencereden hızla uzaklaştı. Tam sandalyesine oturacaktı ki kolunu masadaki çantaya çarptı. Çarpmanın etkisiyle düşen sırt çantasından eşyalar dökülmüştü. Eşyalar arasında iki zarf ve bir anahtarlık vardı.

Zarfları ve anahtarlığı eline alan Günay, Mete'ye bakarak merakla, “Bu çanta Mustafa'nın değil miydi?” diye sordu.

Mete başıyla onaylayıp, “Burada unutmuş olmalı,” dedi.

Günay, bir süre zarfları ve anahtarlığı inceledikten sonra korkuyla Mete'ye de gösterdi. “Bu anahtarlık.. Günlükte bahsedilen usturlap desenli anahtarlığa benziyor.”

Mete arkasını çevirip anahtarlığa baktı. Anahtarlığın metal yüzeyine kazınmış “Bazı şeyler ölçülemez,” yazısını gördü. Şaşkınlıkla başını tutup, “Sanırım bu o anahtarlık. Muhtemelen Mustafa’nın günlüğü yazan kişiyle bir bağlantısı var!” dedi. Elindeki mektupları kanıt gösterircesine Günay’a verdi.

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu Günay şaşkınlıkla.

“Bilemiyorum. Mektupları ve günlüğü okumadan da öğrenebileceğimizi sanıyorum.”

“Söylediğinde haklı olabilirsin. Buradaki birçok gizem, mektuplarda ve defterde saklı. Okumaya devam edelim,” dedi Günay çekinerek.

Günay, Mustafa’nın burada yaşayan aileyle ne gibi bir bağı olduğunu merak etmişti, mektupları açıp okumaya başladı.

* * *

Dostum Tarık,

Artık yolladığım mektuplara ulaşamadığından eminim. Tam tahmin ettiğim gibi sana gönderdiğim mektuplar esrarengiz güçler tarafından engelleniyor, onların kim olduğunu da artık biliyorum. Sana daha önce de söylediğim Kefensizler Mezarlığı’nda yatan kefensiz ölüler...

Sana mektuplarımda bu mezarlığın ve içindeki korkunç bedenlerin gizli yönlerini yazdığımdan, kefensiz ölüler de ilerleyen yıllarda bu mektupların başka ellere geçebileceğini düşündüklerinden mektuplarımdan sana ulaşmasına mâni oluyorlar. Bunu nasıl yapıyorlar, bilmiyorum dostum. Ancak doğaüstü özelliklere sahip yaratıkların, böyle küçük bir şeyi yapabilmesinin imkânsız olmayacağı da aşikâr.

Onların bu güçleri karşısında artık benim de direncim kırıldı. Sanırım bu hayat tarzı beni sıkmaya başladı. Aslında buralardan kopup evime, Nurgül’e ve Gökhan’a gidebilmeyi o kadar çok isterdim ki... Ancak bu düşüncemin, artık seninle okul yıllarında kurduğumuz o saf ve temiz hayallerden bir farkı yok. Gerçekleşmeyeceğini

bildiğimiz, ancak yaşamımızı onları gerçekleştirmek için idame ettirdiğimiz hayaller...

Özellikle Ayhan'ı da kaybettikten sonra buralarda kalma düşüncesi ağır bastı. Onun yanında, onun bulunduğu şehirde olmalıydım. Onu burada yalnız bırakmak bana yakışmazdı. O çok özlediğim virane evin kömürlüğünden aldığım kefenleri, şuurlu şuursuz, Kefensizler Mezarlığı'na gömdüğümünden beri durum böyle.

Yani anlayacağın, her şey o batıl inanca körü körüne bağlanmamla başladı. Sonra gün geldi o batıl inanç benim evim, rasathanem, kısacası tüm yaşamım haline geldi. Küçük bir tümör gibi önce vücudumun küçük bir yerinde baş gösterdi, sonra tüm vücudumu zehirli bir sarmaşık gibi sardı.

Anlattığım rasathane olayı ve virane evin villaya dönüşmesi, Kefensizler Mezarlığı'nın benim için hazırladığı birer oyundu. Beni etkileyebilmek, gözümü kör, kulaklarımı sağır edip beynimi paslanmış bir demire dönüştürebilmek için hazırlanmış bir tiyatro sahnesiydi...

Gözlerim kör olduğu için, virane evi üç katlı bir villa gibi görüyordum. Kullanılmasına hâlâ izin verilmediğine emin olduğum rasathanede, gece gündüz defalarca gözlem yaptım. Yani hayal dünyasında yaşıyordum dostum. İçinde benden ve Kefensizler Mezarlığı'ndan başka kimsenin bulunmadığı gizemli bir hayal dünyası... Artık bu dünyadan kurtulmak istiyorum. Kimliği belli olmayan o yüzlerce kefensiz bedeni daha yakından tanımak istiyorum.

Sen de bizdensin ve bizden olacaksın.

Onlara istediklerini vereceğim.

Bunları anlattığımdan dolayı muhtemelen bu mektup da sana ulaşmayacaktır. İnsanlara deli saçması görünecek bu mektupların sana da ulaşmasını istemiyorum sanırım. Sana ve diğer insanlara... Ama ilk ve son defa, Nurgül'e bir mektup yazacağım. Ait

olduğum yere gitmeden önce bunu yapmak, benim belki de en önemli vazifemdir.

Nurgül'e yazacağım mektubun onlara ulaşmasını istediğimden başımdan geçenleri anlatmayacağım. Zor olacağını biliyorum ama yapacağım.

Bu, sana yazdığım –gönderilmemiş– son mektubum olacak. Hak-kını helal et, olur mu?

KEFENSİZ BİR DOST

* * *

Yıldız Gözlüm,

Sana yazacağım bu ilk mektubun aynı zamanda son mektup olması, beni derinden yaralıyor. Ancak bu mektubu yazmazsam da kendimi eksik hissedecektim. Böyle şeyler yazmamın sebebini, okurken eminim anlamayacaksın. Ama sana bu mektubu beni anlasın diye değil, merak etmemen için yazıyorum.

Hani sen buraya havaların ılıkliklarını da bahane ederek gelmek istememiştin, hatırlıyor musun? Emin ol, bu konuda çok haklıydın. Sizi bu topraklara sürüklememeliydim. Bilim aşkım yüzünden sana ve oğullarıma bu acıları yaşatmamalıydim. Ne olur beni affet.

Sizin kılınıza dahi zarar gelmesi beni öldürür, ancak buradaki menfur yaşantımızın bu şekilde ilerleyeceğini tahmin edemezdim. Zamanı geri getirme fırsatım olsaydı, bu yazı da sizlerle İstanbul'daki evimizde geçirmek isterdim. Lakin zamanı geri getirmek bizim gibi aciz kulların yapabileceği bir şey değil.

Seni evladından, Gökhan'ı da kardeşinden ayırdığımı biliyorum, kendimi bu konuda affedemiyorum. Ayhan'ın ölümüne ben sebep oldum, benim ihmalkârlığım ve beyhude inadım buna sebep oldu! Bu nedenle seni ve Gökhan'ı çok özlememe rağmen yanınıza gelemeceğim. Affedin beni... Yüzünüze dahi bakmaya cesaretim yok.

Keza ben artık bu topraklara aidim ve hep de öyle olacağım. Seni ve Gökhan'ı deliler gibi seviyor ve özlüyor olsam dahi...Umarım içimdeki bu sevgi, ait olduğum yere gittikten sonra da devam eder. Senin Gökhan'a hem annelik hem de babalık yapabileceğinden hiç şüphem yok, sen çok güçlü bir kadınsın.

Ancak Nurgül, senden bir ricam olacak. Belki de yaşamımda senden isteyeceğim son rica... Ne olur, beni aramak için buralara gelmeyin. Zaten buralardan artık nefret ettiğini tahmin edebiliyorum. Bu nefretinde de çok haklısın. Hatta bundan sonra soyadımı bile kullanmayın! Artık senin ve mümkünse çocuğumuzun bu ismi taşımamasını istemiyorum. Gökhan'a kendi soyadını ver, ona buraları sakın hatırlatma. Burada yaşadığımız günleri unutsun, geleceğe baksın. Anını yaşasın, geçmişe takılıp buhrana sürüklenmesin. Geçmiş, kir ve pas içinde; bu çöplüğe bulaşmasın!

Gökhan, bizim gibi ilgi duyduğu alanda meslek sahibi olsun. Ancak benim kadar hayalperest ve gözü kara da olmasın. Çünkü her hayalperestlik macerası mutlu sonla bitmiyormuş. Artık bundan eminim.

Umarım yıllar sonra kefensiz ve cansız bir ölü yığını haline geldiğimde dahi bu düşüncelerim değişmez. Ve umarım, o halde sizlere bir zararım olmaz. Umarım...

Kendine ve oğlumuza çok iyi bak, olur mu? Ben sizi önce Allah'a, sonra yine size emanet ediyorum.

YILDIRIM

* * *

İkinci mektubu da tamamladıktan sonra, kâğıtları katlayıp zarflara yerleştirmiş, sonrasında ayaklanmıştım. Daha kasabaya inip mektupları postaneye verecek, ardından yapmam gereken asıl işle meşgul olacaktım. Aslında İbrahim'le de vedalaşıp helallesmeyi isterdim. Lakin o, kasaba halkı gibi her şeyin farkındaydı.

Baştan beri yaşayacaklarımı tahmin ediyordu. Bu sebeple beni defalarca uyarmıştı. Ama onun lafını dinlememiş, uyarılarını dikkate almamıştım.

İbrahim'in anlatmak istediklerini ancak oğlum öldükten sonra idrak edebilmiştim. Her şey bittikten sonra... Bu sebeple üzülerek de olsa, İbrahim'le görüşmeyecektim. Benim yüzümden ona da zarar gelmesini istemiyordum. Kısa sürede bana çok iyiliği dokunmuştu, ailemden biri gibi bana yakın olmuştu. Ona iftira atmama rağmen bana gönül koymamış, tekrardan benimle görüşmeyi kabul etmişti. Onun hakkını ödeyemeyeceğimi biliyordum. Umarım o da bana hakkını helal ederdi.

Evden çıkmadan önce, kömürlükten aldığım dede yadigarı küreği bahçe kapısının yanına bıraktım. Postane işini de hallettikten sonra ona çok işim düşecekti.

Hem de ne çok!

5.BÖLÜM

“Kendimi kaybetmişim ve uzun bir müddet bulabileceğimi de sanmıyordum.”

Havanın tamamen kararmasını, her yerin karanlığa teslim olmasını bekledim.

Dışarıdaki işlerimi hallettikten sonra eve dönmüş hazırlıklarımı yapmıştım. Ardından çalışma odasına geçmiş, güneşin batışıyla tarihî mezarlığın doğuşuna şahitlik etmek için pencere kenarındaki koltuğa oturmuştum.

Son kez izleyeceğim bu manzara karşısında içimde zerre heyecan yoktu. Buraya geldiğimden beri çoğu kez izlediğim bu sahneye, bir gün sonraki güneş batımında bizzat dahil olacağımı düşünmek, içimde tarifini yapamayacağım duyguların peyda olmasına neden oluyordu. Yirmi dört saat sonra burada, oturduğum koltukta oturamayacaktım. Belki de bu ev bile benden çok uzaklarda olacaktı.

Güneşin batışını son kez de olsa izledim. Batar batmaz ortamın karanlığa bürünüşünü, o anda kadim mezarlığın birden gözlerimin önünde canlanışını, her şeyi gördüm. Tek ışığı karanlık olan mezarlık, yine her zamanki gibi ihtişamlı görünüyordu.

Acaba orada kaç kefensiz ölü vardı?

Sayma cihazı icat edip, bana verseler dahi sayabileceğimi sanmıyordum. Buradan bakıldığında sonsuz gibi görünen mezarlık, şüphesiz ki sayısız kefensiz bedeni de ihtiva ediyordu.

Mezarlıktan gökyüzüne bakınca yeni yeni görünmeye başlamış yıldızları fark ettim. Tek tük yıldızlar, mezarlığın üzerindeki gözlemciler gibiydi. Sanki orada olup biten her şeye şahit olmuşlardı.

Gökyüzünü incelediğimde diğer bölgelerdeki yıldız sayısının mezarlığa nazaran çok daha zengin olduğunu fark ettim. Dikkatimi çeken bu ayrıntıyı düşünmeden edemiyordum. Orası gerçekten de gökyüzünün hastalıklı bölgesi olmalıydı. Bu kadar az sayıda yıldızın özellikle bu lanetli mezarlığın üzerinde belirmesi düşündürücüydü.

Normalde astronomide yıldız kayması diye bir ifade yoktur. Oldukça kütleli olan bu gök cisimlerinin küçük sayılabilecek öz hareketleri dahi seneler hatta yüzyıllar alabiliyor. Lakin gökyüzünde küçük parlak bir noktanın süzülüp gözden kaybolduğunu gördüğümüzde, o parlak noktayı yıldız zannediyor, “yıldız kaydı” diyoruz. Oysa orada hareket halindeki gök cismi yıldız değil, meteorudur. Bilim dünyasında meteor yağmuru olarak isimlendirilen bu gök olayı, toplum içinde yıldız kayması olarak biliniyor. Bu sebeple yıllardır insanlara yıldız kayması diye bir bilimsel ifadenin olmadığını anlatmış durmuşumdur.

Ama bu gece benim olduğuna inandığım, mezarlık üzerindeki o birkaç yıldızdan birinin kayacağını düşünüyordum. Birinin daha kayıp, gözden kaybolacağını... Ne zaman buradaki yıldızlara bakسام, bildiğim tüm bilimsel bilgileri unutup, sadece hayal gücümdeki inanmak istediğim şeye inanıyordum. Galiba bu, daha mutluluk vericiydi.

Gözlerimi kapatıp ortamdaki derin sessizliği dinledim. Fırtınadan önceki sessizlik dedikleri bu olsa gerekti.

Her şey hazırды. Gece karanlığı, lanetli tarihî mezarlık ve pusuda bekleyen kefensiz ölüler... Hepsi hamle yapmamı bekliyordu.

Çok fazla zekâ gücü gerektirmeyecek satranç mücadelesine başlayabilirdik artık. Gerçi bu oyunun galibi, başlamadan belliydi. Lakin bazen sonuçlar değil, ara geçişler haz verirdi.

Gözlerimi açıp, derin bir nefes aldıktan sonra usulca ayağa kalktım. Son kez bana bakan mezarlıkla göz göze geldim. Beni aylardır içine hapsetmeye çalışan Kefensizler Mezarlığı'yla... O anda ondan

korkup korkmadığımın mukayesesini yapmaya çalıştıysam da başarılı olamadım. Mezarlığa karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Ne bir korku ne de cesaret...

Sadece yapmam gerekeni yapacak, son dileğimin de gerçekleşmesiyle birlikte onlara teslim olacaktım.

Planı uygulamak için harekete geçme vakti gelmişti.

* * *

Elimde kürekle farklı bir mezarlığın önüne geldiğimde saat akşamın on buçuğuna geliyordu.

Çevrede birilerinin olmaması benim için iyi bir durum sayılırdı. Davetsiz misafirler yapacaklarımı farklı algılayabilirdi.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde mezarlığa girdim.

Tıpkı kâbuslarımda olduğu gibi sağıma soluma bakarak ilerliyor, mezar taşlarının üzerinde yazan isimleri okumamaya çalışıyordum. Çocukken mezar taşı yazılarını okumak, ezberimizde olan diğer bilgileri unutturur derlerdi. Oysaki bunu söyleyen büyüklerimiz, sadece mezar taşı değil, okunan tüm yazıların hafızamızdaki bilgilerin bir bölümünü sildiğini biliyor olmalıydılar. Ancak toplumumuzda mezarlarla ilgili kurgular hep ilgi çekmişti, kültürümüzdeki önemi büyüktü.

Elbette ben de bu bilinçle büyümüştüm. Ancak burada yaşadıklarım, mezarlara bakış açımı değiştirmişti. Mesela “ölülerden değil, dirilerden korkun” sözünü artık muhasebe eder olmuştum.

Gerçekten de diriler, ölülerden daha mı tehlikeliydi? Aksi kanıtlanmadıkça dirilere söz söylemem haksızlık olurdu. Çünkü şimdiye kadar hiçbir dirinin bana zarar verdiğini hatırlamıyordum. Keşke bu söylediklerimin aynısını ölüler için de söyleyebilseydim! Bunu o kadar yürekten isterdim ki...

Bir elimde kürek, diğerinde el feneri mezarlıktaki kasvetli dumanları yararak ilerliyordum. Karanlıktan göz gözü görmüyordu.

Çevrede bir görevlinin olmamasından, buralarda pek ceset kaçakçılığının vuku bulmadığı anlaşılıyordu. Gerçi kim, neden ceset hırsızlığı yapacaktı ki? Diriyken çoğu zaman kendine dahi hayrı dokunmayan bir insanın, cesedinden nasıl bir fayda sağlanabilirdi? Biz aslında yaşarken, diğer canlılara nasip olmamış düşünce mekanizmasına sahipken değerliydik.

Gerek kâbuslarımda gerekse gerçek hayatta sürekli mezarlıklara girip çıktığımdan artık korkmuyordum. Normalde sağlıklı bir insanı bu saatte böyle bir mezarlığa bıraksanız, tahminen ya kalpten Allah'ın rahmetine kavuşur yahut can havliyle buradan kaçardı.

Aralarda çıkardıkları ilginç sesler vesilesiyle ağaçlardaki kuzgunların varlığını anlıyordum. Adeta çıkardıkları seslerle ortamı daha da kasvetli hale getiriyorlardı. Bu sesler kâbuslarımda gördüğüm, daha doğrusu işittiğim alaycı kuzgunların ürkütücü seslerine benziyordu.

Birkaç adım daha atmıştım ki, karşıma çıkan bir patikayla durakladım. Yanlış hatırlamıyorsam, gideceğim yere ulaşabilmem için bu patikayı tırmanmam gerekiyordu.

Attığım her adımda, patikanın basamaklarına takılıp düşmemek için gayret ediyordum. Feneri ayaklarıma tutmuş, çocuklar misali attığım adımları sayarak ilerliyordum. On on beş adım daha atmıştım ki patika sonlandı.

Define avcıları gibi patikayı arkamda bırakınca birkaç adım daha atmıştım ki, ulaşmak istediğim yere sonunda vardım.

Elimdeki feneri, karşımda beliren küçük mezar taşına doğrulttuğumda Ayhan Akarsu ismiyle karşılaştım. Oğlum ayaklarımdan ucundaydı.

Elimdeki küreği bırakıp mezarın üzerinde birikmiş çalılıkları temizledim.

Kısık sesle, “Nasılsın oğlum?” diye sordum. Komşu mezarlara rahatsızlık vermemeye çalışıyordum. “Beni özledin mi? Bak baban geldi.”

Bir süre elimdeki feneri mezara tuttum. Bu mezarda Ayhan’ın yattığına hâlâ inanamıyordum. Ölümü, tanıdığı hiç kimseye yakıştıramıyordu insan.

“Sana verdiğim sözü tuttum oğlum,” dedim daha gür bir sesle. Gözlerim dolmuştu. “Buraya senin için geldim.”

Gözümünden damlayan birkaç damla yaş, Ayhan’ın mezar toprağına damladı.

“Yapacaklarım için beni şimdiden affet oğlum. Bunu kavuşabilmemiz için yapacağım!”

Karşımdaki derin sessizlik beni daha da kedere sürüklüyor, içimdeki pişmanlık kalıntılarını, koltuğun altına süpürülmüş kir pas misali ortaya çıkarıyordu.

“Benim yüzümden buradasın, biliyorum,” dedim hayıflanarak. “Ama kavuşabilmemiz için hâlâ fırsatımız var.”

Gözümdeki yaşları elimin tersiyle silip derin bir nefes almıştım. O anda beynimin saatli bir bomba gibi patlayacağından korkuyordum. Başım müthiş derecede zonklıyor, sızısını tüm bedenimde hissediyordum.

Tekrardan elime küreği alınca, “Seni rahatsız etmek istemezdim oğlum. Ama işim kısa sürecek. Sonrasındaysa her şey çok güzel olacak,” dedim.

Son söylediğimden pek emin değildim. Artık güzel günler benden çok uzaktaydı, tıpkı Nurgül ve Gökhan’ın benden uzak olduğu kadar..

Elimin tersiyle gözlerimi kuruladıktan sonra ayağa kalktım. Vakit hızla ilerliyordu, bir an evvel buradaki işimi bitirmeli ve Kefensizler Mezarlığı’na doğru yol almalıydım. Zira düğümün en önemli kısmı orada çözülecekti.

Kıyamasam da elimdeki kürekle oğlumun mezarını eşeliyor, toprağı aralıyordum. Oğlumun içerde nefes aldığıını bilsem, daha da acele ederdim.

Bugüne kadar gördüğüm rüyalar beni aldatmamıştı. En azından Urfa'ya geldiğimden beri gördüğüm tüm rüya ve kâbuslarım gerçeğin de ötesindeydi. Dolayısıyla rüyalarımındaki Ayhan, yaptığım şeye karşı çıkmazdı. Aksine babasına kavuşacağı için mutluluk dahi duyabilirdi. Bu düşünceler içinde kazmaya devam ederken toprağın epey aralandığını fark ettim. Küreğin ucunun tahtalara çarpmasıyla durakladım. Oğluma yaklaşmıştım, aramızda üç beş tahta kalmıştı sadece.

Toprakları biraz daha araladıktan sonra, Ayhan'ın küçük bedenini kapatan tahtaları söktüm. Çıkardığım her tahta, beyaz kıyafet giydirilmiş oğlumun cansız bedenini ortaya çıkarıyordu. Bu sahne karşısında dayanamayıp bir süre ağladım. Bir yandan ağlıyor bir yandan da oğlumu çevrelemiş tahtalardan kurtulmaya çalışıyordum.

Son tahtayı da çıkarmamla kefene sarılı haldeki oğlumla göz göze gelmem bir oldu. Canım oğlum, beyaz kıyafetinin içinde hareketsiz uyuyordu. Kefenin üstü biraz kirlenmiş, toprağa bulanmıştı. Ancak bu durum önemli değildi, mühim olan işlevi olacaktı. Altının çamura düşmesi nasıl ki altınlığından bir şey kaybettirmiyorsa, kefene toprağın bulaşması da kefensizlerin gözünde onun niteliğini azaltmayacaktı.

Gözlerimden akan yaşlar eşliğinde oğlumu mezardan çıkardım.

Oğlumun naaşını kollarımın arasına alıp toprak yığınının üzerine koydum. Her hareketimi mümkün olduğunca narin bir şekilde, oğluma zarar vermeden yapmaya çalışıyordum.

Evvela kefeni aralayıp oğlumun yüzüne bakmak istedim. Ancak cesaretimi toplayamadığımdan bir süre bekledim. Ardından kefeni aralamayı başarmıştım. Önce kestane rengi saçlar göründü. Akabinde de soluk bir çocuk yüzü...

İçimden öpüp sarılmak geldiyse de yapamadım. En ufak hamlede narin bedenine zarar verecekmişim gibi hissediyordum. Gerçekten bu halde de olsa bana gelebilecek miydi? Bu küçük ve zayıf beden, babasının son dileğini gerçekleştirebilecek mecali kendinde bulabilecek miydi?

Bunları düşünmek dahi istemiyordum. İşimi tamamlayıp gitmeliydim.

Yaşadıklarım karşısında mantığın kalıntılarını aramak, samanlıkta iğne aramaktan farksızdı. Burada her an her şey olabilirdi, bunu kabullenmişim.

Oğlumun yüzünü görmem, az da olsa beni cesaretlendirmişti. Bunun üzerine toprağa bulanmış kefeni Ayhan'ın üzerinden sıyırmaya başladım. Kefeni sıyırdıkça hain gardırobun onun küçük bedeninde bıraktığı izler daha da ortaya çıkıyordu.

Nasıl yapacağımı bilemiyordum, ama bir şekilde onu mezarına çıplak şekilde koyacaktım. Bir baba oğluna bunu yapabilir miydi? Lakin yapmak zorundaydım, hedefime ulaşmak için başka çarem yoktu.

İncitmemeye çalışarak kefeni Ayhan'ın üzerinden alıp usulca mezara koydum. Ayhan'ın rahatça çıkmasını istediğimden tahtalarla üzerini örtmeyecektim. Mezarı toprakla doldurmam yeterli olur diye düşünüyordum.

Tam elime küreği almış, oğlumun üzerine ilk toprağı atacaktım ki durakladım. Onu bu şekilde defnetmeye gönülüm razı olmamıştı. Bu halde üşürdü. Beyaz ince ceketimi çıkarıp oğlumun küçük bedenine sardım.

Ceketi bedenine sardıktan sonra mezara ilk toprağı attım. Az önce gözyaşı dökerek açtığım mezarı kapatmaya başladım. Birkaç saat de olsa oğlumun yattığı yerde rahat uyumasını istiyordum, bu onun en doğal hakkıydı.

Mezarı toprakla doldurmam yaklaşık on dakikamı almıştı. Oğlum yine kara toprağın altından beni izliyordu. Derin bir uykuda olmasına rağmen yaptıklarımı görüyordu.

İz bırakmamak için mezardan çıkardığım tahtaları da yanımda götürecektim.

Son kez oğlumun mezarına baktım. “Kavuşacağız oğlum,” dedim cılız bir sesle. “Çok yakında kavuşacağız.”

Yerden zorlukla aldığım kefeni de tahtaların üzerine koyarak patikayı gerisin geri inmeye başladım. Yürürken bacaklarım uyuşuyor, bicare ayaklarım karıncalanıyordu.

İlk planımı başarıyla gerçekleştirmiştım, bu durum beni geçici de olsa motive etmeye yeterdi.

Gecenin asıl ve son hamlesini yapmak içinse çok az kalmıştı!

* * *

Eve geldiğimde saat gecenin on ikisi olmuştu.

Yaklaşık bir buçuk saatte ilk planımı gerçekleştirmiştım. Mezardan çıkardığım tahtaları bahçenin bir köşesine istiflemiştim. Ayak bağı olmalarını istemiyordum.

Sonrasında tekrardan çalışma odasına dönmüş, biraz dinlenmek için koltuğa oturmıştım. Kefenle el feneri çalışma masamın üzerinden beni süzüyordu.

Kefenin üzerindeki çamurlu toprak lekesi hâlâ çıkmamıştı. Ayhan’ın gömüldüğü gün havanın yağmurlu olduğunu hatırlayınca bu kadar çamurun nereden gelebileceğini anlamıştım. Yağmurla toprağın birleşiminden doğan ilginç bir bileşimdi çamur, bulaştığı yerde mutlaka izini bırakıyordu.

Koltuğuma yayılmış, yorgun ayaklarımı dinlendirirken bir yandan da Kefensizler Mezarlığı’na bakıyordum. Mezarlıkta herhangi bir hareketlenme yoktu. Zararsız bir mezarlıkmiş gibi öyle duruyordu.

“Sen birazdan gör o zararsız mezarlığı!”

Bu düşünceyle içimin ürperdiğini hissettim. Sanki az evvel mezarlığa gidip, üstüne üstük oğlunun mezarını açıp kefenini alan kişi, ben değildim. Bu kadar şeyi yapan birinin korkmaya hakkı var mıydı?

Lakin karşımdaki mezarlığın, az önce gittiğim mezarlık gibi masum olmadığını iyi biliyordum. Çünkü oradaki mezarlar normal, zararsız bedenlerden örülüydü. Bu gerçeği bilmek dahi büyük bir rahatlık hissi veriyordu. Ama buradaki mezarlar öyle miydi? Nedense onların sıradan birer ölü olduklarına inanmıyordum. İbrahim'in söylediği gibi lanetlenmiş ve dışlanmış olmalıydılar! Sadece kendilerine inanan insanların bilinçaltı dünyasında yaşayan hayali yaratıklardı onlar! Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Birkaç saat sonra onların arasına karışacağımı düşünerek tüm düşüncelerimi geri almak istedim. Çünkü bu geceden itibaren ben de onlardan olacaktım ve az evvel düşündüklerim benim de başıma gelecekti.

Birden aklıma Nurgül ve Gökhan geldi. Bugün mektubu yazarken hissettiklerim hâlâ zihnimdeydi. Onlarla mektup aracılığıyla vedalaşmama hayıflanıyordum. On senelik eşimden ayrılmak bu kadar basit olmamalıydı. Ailemi bırakmamam, en kısa zamanda yanlarına dönmem gerekirdi.

Tek tesellim Nurgül gibi bir eşimin olmasıydı. Gökhan için artık endişelenmiyordum, güvende olduğunu bilmek beni mutlu ediyordu. Nurgül, evladına hem annelik hem babalık yapabilecek güçteydi. Her kadının sahip olamayacağı sabra ve şefkate sahipti.

Gerçi Ayhan'ın ölümünden sonra Nurgül'le eskisi gibi olamayacağımı da biliyordum. Beni hiçbir zaman affetmeyecekti, Ayhan'ın ölümüne benim sebep olduğumu düşünüyordu. Ama yine de ailemin başına geçmem gerekirdi, normal şartlar bunu gerektiriyordu şüphesiz. Lakin normal şartlar altında nefes almıyordum. Hatta Ayhan'ı kaybettikten sonra, nefes alıp almadığım hususunda dahi şüphelerim vardı.

Vaktin geldiğini düşünerek ayaklandım.

Ayaklarımdaki yorgunluk geçmişti. Yarım saat kadar dinlenmek hem ayaklarıma hem zihnime iyi gelmişti. Artık son hamlemi de yapabiliyordum.

Çalışma masasına bıraktığım kefenle feneri aldıktan sonra odadan çıktım. Küreği alıp kapıyı aralayarak dışarı çıktım. Rotamı malum yere çevirdiğimde içimdeki gerilimin yavaş yavaş artmaya başladığını hissediyordum. Az evvel korkusuz cengâver gibi dolaşan ben, şu anda kedi yavrusu misali neredeyse korkudan tir tir titriyordum.

Attığım her adımda bedenime dalga dalga yayılan gerilim hissi boğazımı kurutmuştu. Birkaç kez yutkunmaya çalıştıysam da başarılı olamadım. Göğsümde hissettiğim karıncalanma hızla ayak parmaklarıma doğru ilerliyordu. Oysaki az evvel gittiğim mezarlıktaki gibi rahat olabilmeyi o kadar çok isterdim ki...

Mezarlığın sınır çizgisine geldiğimde etrafta hiç ses olmadığını fark ettim. Ölüm sessizliği dedikleri bu olsa gerekti. Hızla atan kalbimi dizginlemeye çalışarak mezarlığa girdim. Üçüncü ve son kefeni gömdüğüm zaman dahi bu kadar tedirgin olduğumu hatırlamıyordum. Belki de beni asıl korkutan, elimdeki oğluma ait olan bu kefendi.

Ayaklarımda, kadim mezarlığın çamurumsu toprağın hissediyordum. Bataklıktaymışım gibi bata çıka ilerliyor, kefeni gömmek için yer arıyordum. Korkumu biraz olsun dindirsin diye el fenerini açmış, etrafa tutuyordum. Zira en ufak bir seste, sesin sahibini görmek istiyor, zihnimdeki belirsizliği o anda sonlandırmayı planlıyordum.

Mezarlığın sınır çizgisinden biraz daha uzaklaştığımı anladığım anda durdum. Bu noktanın kefen gömmeye müsait olduğunu düşünerek usulca eğildim ve çalışmalarına başladım. Elimdeki kürekle toprağı hızla eşelerken, feneri önümü gösterecek şekilde yere koymuştum. Küreğe biriktirdiğim toprakları hızla kenara istifliyor, bir an önce bu işlemi tamamlayıp eve dönmeyi planlıyordum.

Tam son toprağı da kürek yardımıyla kenara atacaktım ki, kürekten gelen sesle önce ne olduğunu anlayamadım. Küreğin çarptığı şeyden gelen ses desem daha doğru olur.

Küreğin bakırdan yapılmış ucu, sert bir cisme çarpmış ve bu ortama göre hatırı sayılır bir ses çıkarmıştı. Define bulmuş avcılar gibi küreği yanıma bıraktım ve elimle feneri alıp toprağın içindeki cismi incelemeye başladım. Oldukça sert olan cismi elimle çıkarmaya çalıştıysam da başarılı olamadım. Kürekle biraz daha eşelemem gerekiyordu. Tekrar küreğe sarılıp toprağı eşelemeye kaldığım yerden devam ettim.

Cismin çevresindeki toprakları da araladıktan sonra onu artık kolaylıkla çıkarabileceğimi fark edip küreği yere bıraktım. İki elimle kuvvet uygulamam gerektiğinden feneri yine cismi görececek şekilde yere koydum. Tahmin ettiğim gibi, cisim beni çok yormadan olduğu yerden çıktı. Lakin ne olduğunu anlar anlamaz korkuyla ayaklanıp onu reflekse ileri fırlattım. Bu cisim bir kuru kafaydı! Tıpkı kâbuslarımdan birinde gördüğüm kanlı kuru kafaya benziyordu!

Cismi atmamla nefes nefese kalmam bir oldu. Alnımdan ve sırtımdan süzülen terler yaşadıklarımı özetler türdendi. Ellerime baktığımda kana bulanmış olduklarını fark ettim. Mezarlıklarda kuru kafaların olması şaşırtıcı bir durum değildi elbette, fakat kanlı kuru kafanın toprak altında bulunması ilginçti. Sanki yeni ölmüş birine aitti. Hoş, böyle bir yerden de altın çıkacak değildi ya! Ölüm kokan bir yerdi burası, burada sadece ölüme dair kalıntılar olabilirdi.

Biraz soluklandıktan sonra kendime yeni bir yer aramak için hareketlendim. Önce fenerle küreği, sonra da kefeni alarak ilerlemeye başladım. Son gördüğüm manzarayla birlikte artık her yer tekinsiz geliyordu.

Bir yandan elimdeki kefene yer ararken bir yandan da toprağı çok eşelemeyeceğim konusunda kendi kendime karar alıyordum. Sonuçta kefeni çok da derinlere gömmeye gerek yoktu. Toprakla buluşması dahi yeterli olurdu. Hedeflediğim gibi biraz ilerledik-

ten sonra uygun olduğunu düşündüğüm yerde durup ikinci kazı çalışmama başladım.

Küreği toprağa her savuruşumda içinden bir şey çıkacak korkusuyla irkiliyor, heyecandan nefes nefese kalıyordum. Sanki bir korku filmine hapsolmuştum. Ne yapmaya çalışırsam çalışayım buradan kaçış yoktu.

Şükürler olsun ki bu sefer sert bir cisme rastlamamıştım! En azından toprağı eşeleyen küreğim bana bunun garantisini veriyordu.

Toprağı yeterince araladığımı düşündüğümde hemen oğlumun kefenini alıp toprağın içine koydum. Ardından az önce kenara yığdığım küçük toprak birikintisini gerisin geri hızla kefenin üzerine doldurmaya başladım. Bu işlem, toprağı eşeleme işlemine göre daha kısa sürüyordu.

Toprağı kefenin üzerine yağdırdıkça elim ayağıma dolanıyor, gelişigüzel de olsa bu işlemi sonlandırmaya çalışıyordum.

O anda arkamdan gelen bir sesle aniden döndüm. Sanki biri arkamdan geçmişti. Yahut bana öyle geliyordu. Çünkü arka tarafa baktığımda oldukça koyu bir karanlıkla karşılaşmıştı biçare gözlerim. Adeta koskoca bir bilinmezliğin içinde yüzüyordum.

Bilinçaltımın çıkardığını düşündüğüm bu sesi unutmaya çalıştım. Zaten kefen gömme merasimi de bitmişti.

Ayağa kalkmadan gözlerimi kapattım ve zihnimin derinliklerindeki malum olan son dileğimi diledim. Ardından nefes nefese bir halde, sadık dostlarım kürekle el fenerini de alarak seri adımlarla çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Hızlı hızlı soluyor, nefes alıp vermelerimi ıstırıyordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, ancak maratona katılmış bir koşucunun kalbi bu derece hızlı atabilirdi. Korku resmen iliklerime kadar işlemişti.

Karanlığın içinden gelen menfur sesleri ıstıtmeye devam ediyordum. Biri yahut birileri beni takip ediyor olmalıydı ve maalesef bu kişilerin kimler olabileceğini tahmin ediyordum. “Umarım bu da

zihnimin bir oyunudur,” diye düşünerek, ardıma dahi bakmadan koşar adım ilerlemeyi sürdürdüm.

Mezarlığın sınır çizgisine iyice yaklaşmıştım ki, gördüğüm bir nesne karşısında istemesem de duraklamak zorunda kaldım. Nesne oldukça aşinaydı ve bana adeta davetiye çıkarır türdendi. Ben de davetine icabet edip ona çekimser adımlarla yaklaştımaya başladım. Bu işin altından da bir şeyler çıkacaktı, hissediyordum.

Nesnenin yanına iyice yaklaşmıştım ki, düşüncemde haklı olduğumu anladım. Bu nesne gerçekten de bana oldukça aşinaydı.

Bir kasketi andıran bu nesneyi elime aldığımda iç kısmından parmaklarıma doğru kanların süzüldüğünü fark ettim. Parmak uçlarımda bu ılık, akışkan sıvıyı görmemle kasketi elimden düşürmem bir oldu. Şaşkın ve keder dolu bakışlarla, bir elime bir de yere fırlattığım kaskete bakıyordum.

Evet kederliydim, çünkü bu kasket İbrahim’e aitti!

* * *

Kendimi eve atar atmaz yaptığım ilk şey, mutfağa gidip iki bardak dolusu buz gibi suyu kana kana içmek oldu. Bedenim o kadar çok su kaybetmişti ki, bu kuraklığı ancak böyle giderebilirdim.

Sonra çalışma odama geçip çocuk gibi hüngür hüngür ağlamaya başladım.

İbrahim, güzel insan İbrahim! Onu da ele geçirmişlerdi, hem de acımasızca! Belki de benim yüzümden teslim olmuştu orada yatan kefensiz ölümlere. Beni kurtarabilmek için... “Allahım ben ne yaptım?” diye haykırdım. “Kaç kişi benim yüzümden öldü! Ben bunun hesabını nasıl vereceğim?”

Kendimi kaybetmişim ve uzun bir müddet bulabileceğimi de sanmıyordum.

Oysa İbrahim ne kadar çok güveniyordu kendine. Son konuşmamızda onların kendisine bir şey yapamayacağını söylemişti. Ne

istemişlerdi İbrahim'den? Ne günah işlemişti de onu da yanlarına almışlardı?

Oğlumun kefenini mezarından çalıp Kefensizler Mezarlığı'na gö-meceğimi biliyor olmalıydı. Belki de buna mâni olmak istedi ve peşimi bırakmaları için onlarla irtibata geçti.

Sonra... Sonrasını düşünmek dahi istemiyordum!

“Aman Yarabbi!” diye inledim aniden. “Öyleyse o kafatası da...”

Şahit olduğum tüm bilgileri zihnimde bulmaca misali yerine koyuyor, olan biteni yeni yeni idrak edebiliyordum. Kasketi bulmadan evvel elime aldığım o kanlı kafatası da İbrahim'e ait olmalıydı!

Muhtemelen ben oğlumun mezarındayken her şey olup bitmişti. O esnada İbrahim, Kefensizler Mezarlığı'na gelmiş ve malum konuşmasını yapmaya çalışmıştı. Sonrasında beni engellemeye fırsat bulamadan kefensiz ölülerin gazabına uğramıştı. Ona verdiğim sözü tutmamamın ıstırapı canımı ayrı bir acıtıyor, yüreğimi dağlıyordu. O, son anına kadar beni korumaya çalışmıştı.

Gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle silip kızarmış gözlerimle ellerime baktım. İbrahim'in kanına bulanmış biçare ellerime... Nasıl bu duruma gelmiştim? Hurafelerin dünyamı bu kadar kuşatmalarına nasıl müsamaha göstermiş, onların içinde hayat bulmuştum? Hangi ara? Batıl inançların gözümü kör, kulaklarımı sağır edeceğini tahmin edemezdim. Her şey benim içimde başlamıştı aslında... Temeli olmayan, hatta dinimizde dahi yeri olmayan bu hurafelere inanarak! Sonrasında onlar benim olmuş, benimle iç içe geçmişti. O kadar iç içeydik ki, kısa sürede hayatımdaki insanlara kadar herkese zararları dokunmuştu.

Bense İbrahim'in onca uyarısına kulak asmadım ve zihnimdeki bu hayalî dünyayı büyüttükçe büyüttüm. Şimdiyse bunun bedelini yalnızlığım ile ödüyordum. O lanetli mezarlığın bana sunduğu görkemli hayalî hayatımla...

Belki de yok olmuştum ben, çoktan ölmüştüm. Hayatımda neden olduğum günahların bedelini ödüyordum burada. Evet, belki de burası benim kabir azabım, cehennemimdi! Biri bana öldüğümü ve burada şahit olduğum her şeyin beni cezalandırmak için olduğunu söylese çok mutlu olurdu. Çünkü öyle bir durumda, Ayhan'ın ve İbrahim'in yaşadıklarını bilirdim. Nurgül'ün biricik küçük oğlundan kopmadığını görür, bunun mutluluğuyla seve seve cezamı çekerdim. Keşke!

Lakin yaşadığım bunca olayın bu kadar kolay yorumlanabileceğini düşünmüyordum. Karmaşık bir labirentin içinde yönümü bulmaya çalışıyor, bir kılavuz arıyordum. Hem de İbrahim gibi defalarca inkâr ettiğim bir kılavuzdan sonra...

Cebimden baba yadigârı köstekli saatimi çıkarıp baktığımda akreple yelkovanın birlik olup gece yarısı ikiye gösterdiğini fark ettim. Kefensizler Mezarlığı'nın son görsel şöleni de başlamak üzereydi. Sabah ezanıyla kayıplara karışacak olan ihtişamlı mezarlık, beni de almak için son hazırlıklarını yapıyordu. Benimse beklemekten başka çarem yoktu. İbrahim'in dahi ölümüne sebebiyet verecek kadar çok istediğim son dileğimin yerine gelmesini bekliyordum.

Körleşmiş gözlerimle küçük oğlumu selamlayacak, artık dermanı kalmadığına inandığım kollarımla onu kucaklayacaktım. Sonrasında da o ne isterse onu yapacak, adım atacak kadar kuvveti dahi olmayan biçare ayaklarımla onu takip edecektim.

Ta ki hak ettiğim yere gidene kadar...

SON BÖLÜM

“Kapı aralandıkça odaya yayılan gıcırtı sesi adeta kulaklarımı tırmalıyordu. Belki de işittiğim, kulakları sağır edebilecek en sessiz çığlıktı.”

Kapı usulca aralandı.

Gıcırdayarak açılan kapının sesine bir çift küçük ayak sesi eşlik etti. Her adım yüreğimin derinliklerine işliyordu sanki.

Korkuyor muydum?

Hayır, sadece biraz gergindim. Sonuçta gelen kişi yabancı değildi. Ayrıca ben gelmesini istediğim için geliyordu. En büyük dileğimi gerçekleştirmek için...

Adımlar bulunduğum odaya yaklaştıkça kalbim yerinden çıkacakmışçasına hızlı atıyordu. Bir an kalp krizi geçireceğimi düşündüm ama onu görmeden ölmeye niyetim yoktu. Yorgun kalbim bu heyecana bir süre daha dayanabilir miydi? Ayak sesleri artık odanın hemen önündeydi. Küçük bir el, kapı tokmağına uzanıyordu. Kapı aralandıkça odaya yayılan gıcırtı sesi adeta kulaklarımı tırmalıyordu. Belki de işittiğim, kulakları sağır edebilecek en sessiz çığlıktı. Nihayet kapı tamamen aralandı, görmeyi dilediğim kişi tam karşımdaydı. O anda gözlerimden akan yaşlara aldırış dahi etmiyordum.

Tam bakış hizamda küçük, çelimsiz bir beden vardı. Zayıf bacakları ve ölümün değiştirmeye başladığı çehresiyle tam karşımdaydı işte, baygın bakışlarıyla bana bakıyordu. Göz bebeklerinin feri çoktan sönmüştü. Kehribar rengi gözlerin yerini, ifadesiz koyu gri göz bebekleri almıştı.

Yavaşça yere çömeldim, kollarımı olabildiğince açtım. Gözlerimdeki yaşlara rağmen tebessüm edebiliyordum, en mutlu anımla baş başaydım.

“Oğlum!”

Karşımdaki silüet, tek kelimelik cümleme tepkisiz kalmadı ama donuk suratındaki saf tebessümü fark etmem biraz zaman almıştı.

“Baba!”

Karşımdaki karanlığın coşkuyla bana doğru geldiğini gördüm. Ona sarılmayı o kadar çok istiyordum ki... Çünkü oğlum, babası için çok ama çok uzaklardan gelmişti!

* * *

Koridordan yükselen çocuk sesi, Mete’nin aniden susmasına neden oldu. Günay’la Mete korku dolu gözlerle birbirlerine bakıyor, aynı şeyi düşünüyorlardı.

Korkuyla, “Bu çocuk...” diyebildi Günay. “O olabilir mi?”

Mete hiçbir şey söyleyememişti. Kendini koskocaman bir belirsizliğin içine hapsolmuş gibi hissediyordu. Susuzluktan kurumuş dudaklarıyla, “Defter,” diyebildi sadece, “burada son buluyor...”

Mezarlıktan yükselen sesler daha da artmış, neredeyse kulakları sağır edecek şiddete ulaşmıştı. Ancak şu anda onları asıl korkutan, çürümeye yüz tutmuş merdivenlerden gelen ayak sesleriydi. Biri ağır adımlarla bulundukları odaya doğru geliyordu.

Telaşa ayağa kalkan Günay sessizce, “Ne yapacağız şimdi?” diye sordu. Mete, parmağını dudaklarına yaklaştırarak arkadaşına ses çıkarmamasını işaret etti. Hemen ardından da çalışma masasının üzerinde duran tozlanmış vazoyu eline aldı ve kapının ardına gizlendi.

İki arkadaş da kapıda belirecek meçhul kişinin tahmin ettikleri kişi olmaması için sessizce dua ediyorlardı.

Ayak sesleri çalışma odasının kapısının önünde son buldu. Kapının döner tokmağı usulca çevrildi ve kapı gıcırtilarla aralanmaya başladı.

Bu esnada kapının dışarıdan kilitlenmiş olduğunu idrak eden Mete'yle Günay şaşkınlıkla birbirine bakıyor, başlarına gelebilecek en vahim olaya kendilerini hazırlıyorlardı.

Kapı iyice aralandıktan sonra odanın içinde beliren iri gölge önce gençlerin kalplerine korku salsa da, gelenin Erkan Hoca olduğunu görünce rahatladılar.

Merakla, “Hocam siz misiniz?” diye sordu Günay. “Burada ne işiniz var?” Mete elindeki vazoyu yavaşça yere bıraktı.

“Evet çocuklar, benim,” dedi güven veren ses. “Şimdi açıklama yapmak için vakit yok. Buradan hemen gitmemiz gerekiyor!” Heyecanını dizginlemeye çalışarak ekledi. “Mustafa... Mustafa da artık *onlardan*!”

* * *

Gökyüzü iyice kıızıla boyanmıştı. Bu kızılık yüzünden neredeyse hiçbir yıldız görünmüyor, Kefensizler Mezarlığı tüm ihtişamıyla konuklarını bekliyordu!

Mezarlıktaki kefensiz ölülerin neredeyse tamamı ayaklanmıştı, her biri aynı yöne bakıyor ve sürekli aynı cümleyi tekrar ediyordu:

“Sen de bizdensin ve bizden olacaksın!”

Onlar için zaman gelmişti; senelerdir bekledikleri kişi birazdan onlara karışacak ve mezarlığın laneti daha da güç kazanacaktı!

Onlar insanların bilinçaltı dünyasında nefes alan ve korkularından beslenen lanetli yaratıklardı!

Onlar hiç kimseydi!

* * *

Mete'yle Günay, Erkan Hoca'nın söylediğine şaşırmamış gibiydiler. Keza Mustafa'ya ait bazı gizemli sırların olabileceğini çantasındaki mektup ve anahtarlık belli etmişti. Lakin *onlardan* olması da ne demektir?

“Mustafa, burada yatan kefensiz ölüler tarafından lanetlendi!” dedi önce Erkan Hoca. Sonra yutkunup kaldığı yerden devam etti. “*Onların*

istediğini yaptı... Ona engel olmaya çalıştım ama başaramadım. Artık her şey için çok geç!”

“Onların istediği neydi hocam?” diye sordu Günay. “Mustafa ne yaptı?”

“Evin kömürlüğünden aldığı kefenleri, o lanetli mezarlığa gömdü! Ben aşağıda Mehtap ve Mustafa’yla karşılaşmıştım. Sizin burada olduğunuzu söyleyince yanlarından ayrıldım, sizi de alıp bu korkunç yerden gidecektik. Ama ben çıktıktan sonra o kadar ikazıma rağmen Mustafa da odadan çıktı. Ayak sesleri duyunca geri döndüm, Mustafa’yı takip ettim. Kömürlüğe iniyordu. Bir süre kömürlükten çıkmasını bekledim ama çıkmadı. Sonra aklıma kömürlükteki diğer çıkış kapısı geldi. Buraya girerken dışarıdan o kapıyı görmüştüm. Hemen dışarı çıktım. Mustafa mezarlığa gidiyordu. Peşinden gittim, ona yaklaştığımda kefenleri gömmüştü. Sonra... Sonrasında bir anda gözden kayboldu!”

Erkan Hoca aniden sustu. Çaresizlik içinde başını önüne eğip sağa sola salladı.

“Mehtap...” diyebildi Günay korkuyla. “Mehtap nerede peki?”

O anda araştırma görevlisinin yüzünde derin bir keder ifadesi belirmişti. “Bilmiyorum,” dedi çaresizce. “Geri döndüğümde odada yoktu. Kefensiz ölümler muhtemelen onu da aldı!”

Eliyle ağzını tutup ağlamaya başlayan Günay, duyduklarına inanamıyordu. Mehtap kendi halinde, masum biriydi ve onların ısrarları yüzünden buraya gelmişti. Günay derin bir suçluluk hissine kapılmıştı.

Şüphesiz Mete de Günay kadar pişmandı. O da işittiklerine yüzünü buruşturarak karşılık verdi. Mehtap, aralarında en masum olanıydı ve diğerlerinin macera tutkularının kurbanı olmuştu.

Günay kendini toparladıktan sonra çalışma masasından aldığı günlük, mektupları ve usturlap desenli anahtarlığı Erkan Hoca’ya gösterdi.

“Bunlar Mustafa’nın çantasından çıktı. Burada bulduğumuz günlükte de burayla ilgili her şey yazıyor. Mustafa’nın bunları yazan kişiyle bir bağlantısı olmalı.”

Erkan Hoca onaylarcasına başını salladı. “Bir bağlantısı olduğu muhakkak,” dedi.

“Ama...” dedi Günay aniden Mete’ye dönerek. “Buraya bizi sen getirdin, Mustafa değil.”

Mete, “Hayır,” diye karşılık verdi. “Aslında ikimiz getirdik.”

Önce Erkan Hoca’nın sonra da Günay’ın yüzüne baktı. Bir açıklama yapmaya hazırlanıyor gibiydi. Tam söze başlayacaktı ki Erkan Hoca, “Neyse ne!” dedi. “Buradan hemen gitmemiz gerekiyor, sesleri duymuyor musunuz? Mustafa onlarla bir pazarlık yapmış olmalıydı ki gerçekleşmesini istediği bir dilek karşılığında onlara sizi verecekti! Buradan kaçmalıyız!”

Alt katlardan işitilen çocuk sesi bir kez daha yankılanmıştı. Haykırarcasına gülüyor, yeni konuklarını karşılamaya hazırlanıyordu.

Günay endişeyle, “Hocam, bu sesle ilgili bir bilginiz var mı?” diye sordu.

“Çocuklar, siz ne biliyorsanız ben de o kadarını biliyorum,” dedi Erkan Hoca aceleyle. “Ama burada durduğumuz sürece bu tür korkunç sesler duymaya devam edeceğiz.”

Eşyalarını toplayan Mete’yle Günay, Erkan Hoca’nın peşi sıra odadan çıktılar. Ellerinde gaz lambaları, merdivenleri dikkatle iniyor, bu lanetli evden kaçmaya çalışıyorlardı. İndikleri her katın koridorunda aynı çocuk sesini işitiyorlardı, çocuğun yakında olduğu belliydi. Ancak aramalarına rağmen bir türlü onu göremiyorlardı, sanki görünmezlik iksiri içmişti. Özellikle Mete’yle Günay, o çocuğun kim olabileceği hakkında ortak bir fikre sahipti. Okudukları günlük onlara umduklarından da fazlasını vermişti.

Zemin kata geldiklerinde koşar adım çıkış kapısına ilerlediler. Kapıyı zorlamalarına rağmen açamadılar. Gizemli güçler tarafından kitlenmişti. Girerken açık buldukları kapı onlara duvar olmuştu.

Erkan Hoca heyecanla, “Kömürlük katında da bir çıkış kapısı vardı. Mustafa’yı takip ettiğimde görmüştüm. Muhtemelen o kapı açıktır, oradan çıkalım!” dedi.

Kömürlüğe inerken merdivenlerden gelen gıcırtilar, mezarlıktan gelen gür seslere karışıyordu. Kömürlüğe indiklerinde dikkatlerini çeken ilk şey tabuta benzeyen kömürlük kapısı olmuştu. Günlükte de defalarca anılan bu kapı, gerçekten korkunç görünüyordu.

Kömürlük kapısının biraz ilerisindeki çıkış kapısının aralık olduğunu gördüklerinde herkesin içi rahatlamıştı. Sonunda bu kadim evden kaçabileceklerdi. Tam kapıdan çıkacaklardı ki işittikleri sesle donup kaldılar.

“Abi!”

* * *

Kırılmış kafatasından kendilerini süzen ferî sönmüş bir çift göz, bakışlarını Mete’ye odaklamıştı. Ona bakıp tebessüm ediyordu.

“Abi!” dedi bir kez daha. “Abiciğim, *onlar* bizi bekliyorlar!”

Gözlerinden akan yaşlara mâni olamayan Mete, “Ayhan?” diyebilirdi sadece. “Kardeşim, sen misin?”

Ayhan gülümseyerek abisinin yanına geldi, topallıyordu, elini ona uzattı. Kardeşinin elini tutan Mete, o anda içinin ürperdiğini hissetti. Ayhan’ın eli buz gibiydi.

O anda Günay nefret dolu bakışlarla Mete’yi süzüyordu. “Demek bütün bunları sen planladın! Arkadaşlarımız senin yüzünden öldü. Öldürdün onları!” diye haykırdı. “Tabii ya... Sen Gökhan’sın! Gökhan Mete Yıldız. Defterdekileri yazan adam, Yıldırım Akarsu yani baban, annene soyadınızı değiştirmesini vasiyet etmişti. Hepimizi kandırdın! Peki, ne istedin bizden? Biz senin arkadaşın değil miyiz?. Bizi niye bu korkunç plana kurban ettin?”

Mete suçluluk içinde bir adım öne çıkıp, “Günay!” diye bağırdı. “Evet, Gökhan benim. Yıllar önce meçhul bir sonla kayıplara karışan babama ne olduğunu öğrenmek için geldim buraya. Hatta mektuplarla anahtarlığı Mustafa’nın çantasına koyan da benim! Ama size pusu falan kurmadım. Burada başımıza gelecekleri tahmin bile edemezdim, edebilseydim sizi asla buraya getirmezdin. Ayrıca buraya gelmeyi tek başıma planlamadım. Bunu ikimiz planladık. Burada bütün soruların cevaplarını bulacağımı bana o söyledi. Çantadan düşen mektuplardan biri de ona aitti zaten. Değil mi hocam?”

Mete, başını kenarda dikilmiş sinsi bir gülümsemeyle onları dinleyen araştırma görevlisine çevirmişti.

* * *

Bir süredir çocuk sesleri işitilmiyordu. Ancak Mustafa bu sefer başka bir sesin peşindeydi. Mehtap’ın yanından ayrılalı çok olmuştu ama artık bu gizemi sonlandırmalıydı. Çocuk seslerini takip ederken neredeyse evdeki tüm odalara girip çıkmış, evin içinde gezilmedik yer bırakmamıştı. Tabii kömürlük hariç...

Ancak kısa süre önce kesilen ürkütücü çocuk sesleri, yerini bir müziğe bırakmıştı. Sanki bu ses gramofondan yükseliyordu. Önce çok uzaklardan geldiğini düşünse de attığı her adım onu müziğin olduğu yere daha da yaklaştırıyordu. Birkaç adım daha attıktan sonra artık emindi ki ses Mete’yle Günay’ın olduğu çalışma odasından geliyordu! Arkadaşlarını bulduğunu düşünerek sevindi, Erkan Hoca da buraya geleceğini söylemişti.

Odaya yaklaşmıştı. Koridorlarda yankılanan kalın ve gür sesi daha net işitiyordu. Gramofondan Türk sanat müziği yükseliyordu:

Elâ gözlerinde menevişler var.

Mustafa kapıyı aralamadan önce bu cümleyi işitmişti. Yaşar Özel, bariton sesiyle şarkı söylüyordu. Kapıyı usulca açtıktan sonra karşısında Mete’yle Günay’ı göreceğini zannetmiş, ancak yanılmıştı. Odada kimse yoktu. Ancak oda ilk geldikleri zamana göre çok farklıydı.

Mustafa odayı inceledi. İlk geldiklerine göre daha temiz ve derli topluydu. Ayrıca odada gramofon olmadığına yemin edebilirdi. Ancak içeriği antika bir gramofondan yükselen sesler dolduruyordu. Bu defterde de adı geçen meşhur gramofon olmalıydı.

Kor gibi dudaklar ve kızıl saçlar...

Yaşar Özel'in *Geçmesin Günümüz* isimli şarkısıydı bu. Mustafa gerek şarkının ahengi gerekse odanın hali karşısında adeta kendinden geçmişti. Ta ki pencerenin önünde oturan kişiyi fark edene dek!

Odada yalnız olmadığını görünce içi ürperdi. Hemen karşısında vişne çürüğü rengindeki berjer koltukta bacak bacak üstüne atmış halde biri oturuyor, merakla gökyüzüne bakıyordu.

Oda gaz lambasıyla aydınlanmasına rağmen Mustafa önce karşısındaki kişiyi tanıyamadı. Ürkek adımlarla adamın yanına ilerledi. Sonra aniden durup heyecanla, "Mete?" dedi.

Adam, Mete'ye çok benziyordu.

Mustafa, bakışlarını odada gezdirirken, "Mete, Günay nerede?" diye sordu. Ancak yanıt alamadı.

"Mete sana söylüyorum!" dedi bu sefer daha gür bir sesle. "Artık şu oyunlarına bir son ver!"

Karşısındaki silüet birden ayaklanıp ona dönünce Mustafa şaşkınlıktan donup kaldı. Zira karşısında Mete'ye göre daha olgun yaşlarda biri duruyordu. Briyantinden dolayı parlayan kısa siyah saçları, Mete'nin uzun ve dağınık saçlarından oldukça farklıydı. Ancak adamın yüz hatları Mete'ninkiyle neredeyse aynıydı. Sağ elinde sert kapaklı bir defter tutuyordu. Bu, çekmecedan bulup çıkardıkları günlüktü!

O anda Mustafa'nın aklına korkunç olduğunu düşündüğü bir şey geldi. Şaşkın bakışlarla, karşısındaki adama doğru bir adım daha attı. Önce pek ihtimal vermese de şansını denemek istedi.

"Siz..." diyebildi zorlukla. "Yıldırım Bey?"

Soru karşısında adamın yüz hatları daha da kırıştı. Tebessüm etmiyor, net bir şekilde Mustafa'ya bakıp gülümsüyordu.

Mustafa gramofondan gelen cızırtılı sesleri artık duymuyordu bile. Tüm dikkati defterde yazanların sahibindeydi.

“Ama bu nasıl olabilir?” diye sordu kendi kendine. “Siz ölme...”

Gramofondan gelen müzik aniden kesildi. Gaz lambası da sönünce kadim oda karanlığa teslim oldu.

Mustafa, bir adım geriye çekildiyse de o anda sadece Yıldırım Akarsu kılığına girmiş kişinin gözlerine bakıyordu. Sanki hipnotize olmuştu. Adamın gece karanlığı kadar koyu gözleri bir anda kızıl renge bürünmüş ve tüm odayı aydınlatmıştı. Bu öyle bir ışıktı ki gözleri kör, kulakları sağır edebilirdi!

Sonsuz bir aydınlanmanın neticesiyse derin ve hırçın bir karanlıktı.

* * *

Ertesi gün güneş doğarken kamp alanında büyük bir hareketlilik vardı. Öğrenciler endişeyle araştırma görevlilerinden birinin yaptığı açıklamaya odaklanmışlardı.

“Arkadaşlar maalesef dün akşam saatlerinden itibaren kayıp olan dört arkadaşımızdan hâlâ haber alınamadı. Bütün gece arama-kurtarma ekiplerinin çevrede yaptığı yoğun çalışmalar sonuç vermedi. En ufak bir ize bile rastlanmamış olması hem üzücü hem de ilginç. Aramalar birkaç gün daha devam edecek. Öğrencilerimizin başına kötü şeyler gelmemiş olmasını umuyoruz.”

Araştırma görevlisi konuşmasını tamamladıktan sonra eşyalarını toparlamak üzere çadırına girdi. Yerde duran sırt çantasını alıp fermuarını açtı. İçinden çıkardığı bir deste dolusu sararmış zarfa bakıp çantasına geri koyup fermuarı sıkıca kapattı.

Çantadaki onlarca mektubun sadece biri diğerlerinden farklı bir el yazısıyla yazılmıştı.

* * *

Sevgili dostum Yıldırım,

Bana gönderdiğin gizemlerle dolu mektupları nihayet aldım. Uzun süredir yurt dışında olduğumdan mektupların posta kutumda birikmiş, kapıcımız Ahmet Efendi onları alıp saklamış. Geldiğim-de hepsini bana teslim etti. Tarih sırasına göre mektupları teker teker okudum. Yazdıkların gerçekten çok ilginç dostum. Başta benimle oyun oynadığını ya da şaka yaptığını düşünsem de oku-maya devam ettikçe yaşadığın şeylerin gerçekliğinden şüphem kalmadı. Sen de mektubunda söylemişsin zaten, her astronom biraz çılgındır nihayetinde.

Son mektubunu da okuduğumda adeta bunalıma girdim. Günlerce ne yapmam gerektiğini düşünüp durdum. Birilerine haber mi ver-meliydim? Ama bana kimsenin inanmayacağı gün gibi ortadaydı. Elimde deli saçması ya da fantastik kurgu olarak görülecek onlarca mektuptan başka bir şey yoktu. Ya da oraya gelip seni kurtarmaya mı çalışmalıyım? Son mektuptaki tarihe baktığımdaysa artık senin için yapabileceğim bir şey olmadığını üzülerek anladım.

Aradan geçen haftalarda hep bu konuyu ve o mezarlıkla ilgili efsaneyi düşündüm. Acaba benim dileklerim de seninkiler gibi gerçek olur muydu?

Asla eline geçmeyeceğini bilsem de bu cevap mektubunu, vefa borcu olarak sana yazıyorum.

Sen mektuplarını, ünlü bilim insanlarını etkilemiş, El Battanî ve Sabit Bin Kurre'nin 800'lü yıllarda yaşadığı topraklardan yazmış-tın. Ben de sana bu mektubu aynı topraklarda yazıyorum.

Evet dostum, geldim. Harran'dayım. Hatta senin kaldığın o köhne evde kalıyorum ve buranın insanları bana da sana davrandıkları gibi soğuk ve mesafeli davranıyorlar. On gün önce kasabaya indiğimde benim yaşlarda, kendi halinde bir adamla tanıştım. İnce uzun bir adam... Kafasına sürekli kasket takıyor. Herhalde kimden bahsettiğimi anlamışsındır, daha doğrusu hâlâ hayatta olsaydın mutlaka anlardın.

Kendisi söylemedi ama İbrahim bana göre Kefensizler Mezarlığı'nın bekçisi. Hem mezarlığı insanlardan hem de insanları mezarlıktan korumakla görevli. Hatta inanır mısın, burada birçok insan onun öldüğünü sanıyor! Kendisi söyledi bana, Kefensizler Mezarlığı'nın oyunuymuş bu. Kim bilir, belki sen de onu öldü biliyordun. Bana da sana söylediği gibi, bir an önce buralardan gitmemi söyledi. Oysa ben dileklerimi gerçekleştirmeye kararlıyım. Senin gibi dostum, sakın suçlama beni. Fakat İbrahim'in söylediğine göre dileklerin gerçekleşmesi için sadece bu ihtişamlı mezarlığa kefen gömmek yetmiyormuş, aynı zamanda senin ailenin soyundan da gelmek gerekiyormuş. Bunu ilk öğrendiğimde hayal kırıklığına uğradım. Fakat geçen gün İbrahim ağzından bir şey kaçırdı. Ya da belki duymamı istediği bir şeyi ağzından kaçırmış gibi yaptı, bilmiyorum. Bana eğer senin soyundan birini buraya gelmeye ikna edip mezarlığın kadim sakinlerine teslim edebilirsem dileklerimin gerçekleşme ihtimali olduğunu söyledi!

Evet dostum, yapmayı planladığım şey tam da bu. Ama bunun seni mutlu etmesini umuyorum. Bence sen de oğluna kavuşmayı istersin. En yakın arkadaşın olarak bu iyiliği sana borçluyum.

Mektubumu burada bitiriyorum dostum. Bugün tekrar İstanbul'a döneceğim. Üniversitede organize etmem gereken bir gezi var.

Sonsuza dek elveda...

Arkadaşın Tarık Erkan

SON

TEŞEKKÜR

Astronomi ve Uzay Bilimleri alanında bilgi ve tecrübelerinden faydalandığım, harika cümleleriyle kitabımıza değer katan pek kıymetli hocam Prof. Dr. A. Talât Saygaç’a, İslâm bilim tarihi ve usturlap konularında bilgisinden çokça istifade ettiğim Bilim Tarihi Uzmanı Hüseyin Şen hocama, kitabın ilk okumasını yapıp kıymetli düşüncelerini benimle paylaşan veteriner hekim arkadaşım Nisa Büşra Yılmaz’a ve yazar arkadaşım Neptune E. Kosi’ye, Kefensizler Mezarlığı henüz hikâyeyken roman olması yönünde beni teşvik eden Carpe Diem Kitap Yayın Yönetmeni Sibel Talay’a, tanıtım ve reklam konusunda yardımlarını bir an olsun esirgemeyen Havva Rana Erşen’e sonsuz şükranlarımı sunuyorum.

Kitabımıza sinemanın penceresinden bakan ve kıymetli yorumlarıyla değer katan senarist dostum Yunus Elçi’ye, yönetmen Günay Köker’e ve yapımcı Mehmet Elçi’ye teşekkürü bir borç bilirim.

Kitap henüz proje aşamasındayken gerekli araştırmalarımı yapmama müsaade eden, çok değerli İstanbul Üniversitesi, Harran Üniversitesi ve İslâm Bilim ve Teknoloji Tarihi Müzesi yetkililerine ayrıca teşekkür ederim.

KAYNAK KİTAPLAR

- *Sezgin, Fuat. *İslam Uygarlığında Astronomi Coğrafya ve Denizcilik*. İstanbul: Boyut Yayın Grubu, 2009
- *Saygaç, A. Talât. Özel, M. Emin. *Gökyüzünü Tanıyalım*. Ankara: Tübitak Yayınları, 2020
- *Sezgin, Fuat. *Bilim Tarihi Sohbetleri*. İstanbul: Timaş Yayınları, 2010
- *Bakkal, Ali. *İslam Astronomi Tarihi*. İstanbul: Rağbet Yayınları, 2020
- *Taşköprülüzâde. *Osmanlı Bilginleri*. İstanbul: İz Yayınları, 2019
- *Gribbin, John. *Bilim Tarihi*. İstanbul: Alfa Yayınları, 2014
- *Türkoğlu, Melisa. *Battani İnsanlık İçin Matematik*. İstanbul: Ma-
viçatı Yayınları, 2019
- *Sezgin, Fuat. *İslam Bilim Tarihi Üzerine Konferanslar*. İstanbul: Timaş Yayınları, 2012

Kayahan Demir
**KEFENSİZLER
MEZARLIĞI**

*Hayatta hiçbir gayesi kalmayan insanın
durumu, otopsiye girmeyi bekleyen bir
cesedin durumundan farksızdır.*

Astronomi öğrencisi dört genç, eski rasathaneyi
görmek için katıldıkları Harran gezisinde terk
edilmiş bir evle karşılaşır. Yıllardır saklı kalan
bir dizi mektup ve esrarengiz bir günlük bu evde
gün yüzüne çıkacakları günü beklemektedir.

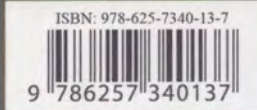
Bulduklarını hevesle, biraz da korkuyla kurcalamaya başlayan gençler,
kendilerini geçmişteki bir dizi esrarengiz olayı aydınlatmaya çalışırken
bulurlar. Bu kâbustan kurtulmanın fek yoluysa geçmişle yüzleşmektir,
ancak bunun için önce sadece geceleri ortaya çıkan lanetli Kefensizler
Mezarlığı'nın içinden geçecek ve mezarlığın sakinleriyle tanışacaklardır.

Kayahan Demir'den kültürel tarihin uzay bilimiyle buluştuğu, gerilim ve
maceranın ustalıkla bir araya geldiği sürükleyici bir roman...

"Elinizde bir roman ve siz bu romanın yazarını kıskanıyorsunuz.
Yumuşacık gri-beyaz renkli bir kil çamuruna sessizce çok güzel şekil veren
bir heykeltıraş gibi yazan bir yazarı... Matematik-Astronomi
eğitimi alıp edebiyatı şekillendiren bir yazarı kıskanıyorsunuz!
Okuyun ve kıskanın!"

A. Talât Saygacı,

İstanbul Üniversitesi Astronomi ve Uzay Bilimleri Bölümü Profesörü

pörtakal

www.portakalkitap.com